

INTERNATIONAL UNION OF DOCTORS-WRITERS
МЕЖДУНАРОДЕН СЪЮЗ НА ЛЕКАРИТЕ-ПИСАТЕЛИ

66 Congress UMEM

КОНГРЕС

U.M.E.M. (UNION MONDIALE DES
ÉCRIVAINS MÉDECINS)
UNION OF DOCTORS-WRITERS
in Bulgaria "Dimitar Dimov"
СЪЮЗ НА ЛЕКАРИТЕ - ПИСАТЕЛИ
в България „Димитър Димов“

Varna

11-15 SEPTEMBER 2024

Medicine, Life and Love

МЕДИЦИНА, ЖИВОТ И ЛЮБОВ

С благодарност за подкрепата!
THANKS FOR THE SUPPORT!

ОБЩИНА ВАРНА
VARNA MUNICIPALITY

**РАЙОННА КОЛЕГИЯ НА
БЪЛГАРСКИ ЛЕКАРСКИ СЪЮЗ
ВАРНА**

REGIONAL COLLEGE OF THE BULGARIAN
MEDICAL UNION, VARNA

**МЕДИЦИНСКИ УНИВЕРСИТЕТ
ВАРНА**

MEDICAL UNIVERSITY
VARNA

От организационния комитет
FROM THE ORGANIZING COMMITTEE

INTERNATIONAL UNION OF DOCTORS-WRITERS
66 Congress **UMEM**
КОНГРЕС
МЕЖДУНАРОДЕН СЪЮЗ НА ЛЕКАРИТЕ – ПИСАТЕЛИ

Varna
11-15 SEPTEMBER 2024

*Organizing
Committee:*

*Организационен
комитет:*

CHAIRMEN:

Dr. Simone Bandirali – President of UMEM
Prof. Zlatimir Kolarov – Secretary General of UMEM

ПРЕДСЕДАТЕЛИ:

Д-р Симоне Бандирали – Президент на UMEM
Проф. Златимир Коларов – Генерален секретар на UMEM

INTERNATIONAL MEMBERS:

Dr. Roland Noël
Dr. Harald Rauchfuss
Dr. Françoise Verrey-Bass
Dr. Maria-Jose Leal Bravo da Costa
Dr. Patrizia Valpiani
Dr. Ryszard Zaba

МЕЖДУНАРОДНИ ЧЛЕНОВЕ:

Д-р Роланд Ноел
Д-р Харалд Раухфус
Д-р Франсоа Вери-Бас
Д-р Мария-Хосе Леал Браво да Коста
Д-р Патриция Валпиани
Д-р Ричард Заба

FROM BULGARIA:

Prof. Zlatimir Kolarov
Dr. Christina Dimitrova
Dr. Julian Korabov
Dr. Maria Vassileva
Dr. Lachezar Kaitazki
Stoimen Dimitrov – medical student
Milen Cholakov – medical student

ОТ БЪЛГАРИЯ:

Проф. Златимир Коларов
Д-р Христина Димитрова
Д-р Юлиан Корабов
Д-р Мария Василева
Д-р Лъчезар Кайтазки
Стоимен Димитров – студент по медицина
Милен Чолаков – студент по медицина

CONTENTS | СЪДЪРЖАНИЕ

РЕЧ-ПРИВЕТСТВИЕ НА ПРОФ. КОЛАРОВ	03
PROGRAM ПРОГРАМА	05
Literary reading program	31
Програма литературно четене	32
LAUREATES ЛАУРЕАТИ	
Carlos Vieira Reis	PORTUGAL 35
Laurent Vercoistre	FRANCE..... 41
Maddalena Bonelli	ITALY 43
Zlatimir Kolarov	BULGARIA..... 49
AUTORS АВТОРИ И ТВОРБИ	
Adriano Tango	ITALY..... 54
Anna Cantagallo	ITALY..... 58
Dobrin Paskalev	BULGARIA..... 59
Helin Bairaktarova	BULGARIA..... 61
Helga Thomas	GERMANY 63
Helder Martins	MOZAMBIQUE..... 71
Hristina Dimitrova	BULGARIA..... 72
Ivelina Georgieva.....	BULGARIA..... 76
Irena Ivanova	BULGARIA..... 81
Irina Baleva	BULGARIA 82
Jina Dundova	BULGARIA..... 85
Julian Korabov	BULGARIA..... 90
Fiorello Doglia.....	ITALY 91
Françoise Verrey Bass.....	SWITZERLAND..... 96
Lachezar Kaitazky	BULGARIA..... 99
Laurent Vercoistre	FRANCE 100
Maddalena Bonelli	ITALY 104
Maria José Leal.....	PORTUGAL 106
Maria Vasileva	BULGARIA..... 108
Mariana Bettencourt.....	PORTUGAL 112
Marco Pescetto.....	PORTUGAL 115
Oleg Kat-Ostrovskii.....	UKRAINE 116
Pierre Angotti.....	FRANCE 119
Roland Noel.....	FRANCE 121
Ralica Dimitrova.....	BULGARIA..... 122
Rosica Stancheva	BULGARIA..... 123
Rozalia Aleksandrova	BULGARIA..... 124
Ryszard Zaba	POLAND 127
Salah Mahameed.....	ITALY 129
Simone Bandirali	ITALY 139
Sharon Desligneres	FRANCE 143
Stoyan Minev.....	BULGARIA..... 145
Teja Bernardy.....	GERMANY 150
Vania Savova	BULGARIA..... 151
Veselin Vasilev.....	BULGARIA..... 154
Veska Ducheve.....	BULGARIA..... 164
Yasen Kalaydziev.....	BULGARIA..... 167
Zlatimir Kolarov	BULGARIA..... 175

ПРОФ. ЗЛАТИМИР КОЛАРОВ
PROF. ZLATIMIR KOLAROV

След чудесно организиран конгрес в Италия от президента на UMEM д-р Симоне Бандирали отново сме заедно, колеги и приятели. Предстои да прекараме пет дни заедно, да споделим творбите си, да се разходим из Варна, Балчик, Плиска, Музея на буквите, Мадара, да видим Мадарския конник, Вълшебния извор при древния Марцианопол, сега гр. Девня и други интересни, красиви кътчета от Източна България и българското Черноморие. И най-вече да се насладим на приятелството между нас, на вълненията и творбите си, да споделим бъдещите си идеи...

От името на Организационния комитет и моите съмишленици, съдейници, помощници и приятели д-р Христина Димитрова и д-р Юлиан Корабов, които бяха до и пред мен през цялата година, докато организирахме конгреса ви приветствам с „Добре дошли във Варна – морската столица на България, колеги и приятели!“

Проф. Златимир Коларов
Председател на Съюза на лекарите писатели в
България „Димитър Димов“
Генерален секретар на UMEM

After the perfectly organized congress in Italy by the President of UMEM (Union Mondiale Des Écrivains Médecins) Dr. Simone Bandirali, we are together again, colleagues and friends. We are going to spend five days together, to share our works, to take a walk around Varna, Balchik, Pliska, the Museum of Letters, Madara, to see the Madara Horseman, the Magic Spring near the ancient Marcianopol, now the town of Devnya and other interesting and beautiful corners of Eastern Bulgaria and the Bulgarian Black Sea coast. And above all, to enjoy the friendship between us, the excitement and our works, to share our future ideas...

On behalf of the Organizing Committee and my like-minded friends, my co-creators, assistants and friends Dr. Hristina Dimitrova and Dr. Julian Korabov, who were next to and in front of me throughout the year while we organized the congress, I welcome you with “Welcome to Varna – the seaside capital of Bulgaria, colleagues and friends!”

Prof. Zlatimir Kolarov
Chairman of the Union of Doctors-Writers in
Bulgaria „Dimitar Dimov“
Secretary General of UMEM

FR

Après le congrès parfaitement organisé en Italie par le président de l'UMEM (Union Mondiale Des Écrivains Médecins), le Dr Simone Bandirali, nous sommes à nouveau ensemble, collègues et amis. Nous allons passer cinq jours ensemble, partager nos travaux, nous promener dans Varna, Balchik, Pliska, le Musée des Lettres, Madara, voir le Cavalier de Madara, la Source Magique près de l'ancien Marcianopol, aujourd'hui la ville de Devnya et d'autres sites intéressants, de beaux coins de la Bulgarie de l'Est et de la côte bulgare le long de la mer Noire. Et surtout réjouir de l'amitié entre nous, de l'émotion et de nos travaux, partager nos idées pour l'avenir...

Au nom du comité d'organisation et de mes amis partagent les mêmes idées, et de mes assistants le Dr Hristina Dimitrova et le Dr Julian Korabov, qui étaient à mes côtés et devant moi tout au long de l'année pendant que nous organisions le congrès, je vous souhaite la bienvenue avec: "Bienvenue à Varna – la capitale maritime de la Bulgarie, chers collègues et amis!"

*Professeur Zlatimir Kolarov
Président de l'Union des Écrivains Médecins
de Bulgarie "Dimitar Dimov"
Secrétaire Général de l'UMEM*

IT

Dopo il congresso meravigliosamente organizzato in Italia dal Presidente di UMEM Dott. Simone Bandirali, siamo di nuovo insieme, colleghi e amici. Trascorreremo cinque giorni insieme, per condividere le nostre opere, per passeggiare per Varna, Balchik, Pliska, il Museo delle Lettere, Madara, per vedere il Cavaliere di Madara, la Sorgente Magica presso l'antica Marcianopoli, ora Devnya e altri luoghi interessanti e belli della Bulgaria orientale e della costa bulgara del Mar Nero. E soprattutto, stiamo insieme per godere dell'amicizia tra di noi, dell'emozione e dei nostri lavori, per condividere le nostre idee future...

A nome del Comitato Organizzativo e le persone che la pensano allo stesso modo, sostenitori, assistenti e amici Dr. Hristina Dimitrova e Dr. Julian Korabov, che sono stati accanto e davanti a me durante tutto l'anno, mentre organizzavamo il congresso, a nome di tutti noi vi saluto con "Benvenuti a Varna – la capitale del mare della Bulgaria, cari colleghi e amici!"

*Prof. Zlatimir Kolarov
Presidente dell'Unione degli Scrittori in Bulgaria
"Dimitar Dimov"
Segretario generale dell'UMEM*

PROGRAM | ПРОГРАМА

INTERNATIONAL UNION OF DOCTORS-WRITERS
66 Congress **УМЕМ**
КОНГРЕС
МЕЖДУНАРОДЕН СЪЮЗ НА ЛЕКАРИТЕ - ПИСАТЕЛИ

Varna

11-15 SEPTEMBER 2024

Medicine, Life and Love

МЕДИЦИНА, ЖИВОТ И ЛЮБОВ

ENG

Dear Creative Doctors,

Dear Guests,

We are honored to invite you to participate with your literary works or as guests in 66th International Congress of UMEM „Medicine, Life and Love“, Varna 11th – 15th September, 2024.

SOCIAL PROGRAMME – MAIN POINTS:

- VARNA – THE SEA CAPITAL OF BULGARIA
- MARITIME BULGARIA
- OLD CAPITALS OF BULGARIA

LITERARY AND CULTURAL PROGRAM:

11.09.2024 – WELCOME IN BULGARIA

– REGISTRATION AND WELCOME PARTY

12.09.2024 – VARNA – THE SEA CAPITAL OF BULGARIA

– Readings and sightseeing tour in Varna

13.09.2024 – MARITIME BULGARIA

– Sea tour to Balchik, readings and visiting Cape Kaliakra or ALADZHA MONASTERY

14.09.2024 – OLD CAPITALS OF BULGARIA

– Visiting “Stone Forest“, Pliska and reading there, visiting the Great Basilica next to Pliska, Madara, Acappella Singing in the Madara Horseman and Magic Spring in Devnya River

15.09.2024 – SEE YOU NEXT YEAR IN HEIDELBERG

WEDNESDAY – 11th OF SEPTEMBER

WELCOME IN BULGARIA

14.00-18.30 – REGISTRATION – Hotel “Cherno More”, Varna

19.00-22.30 – WELCOME PARTY – Restaurant “Veranda”, Horizont Complex

OPENING CEREMONY OF THE CONGRESS

SPEAKERS:

- Prof. Zlatimir Kolarov on behalf of the hosts
- Dr. Simone Bandirali – President of UMEM
- Dr. Roland Noël – ex-president of UMEM
- Representatives from Varna Municipality and other associates, involved in the organisation of the Congress

---

THURSDAY – 12th OF SEPTEMBER

VARNA – THE SEA CAPITAL OF BULGARIA

08.00-09.00 – BREAKFAST

09.00-09.30 – PRESENTATION OF THE HIPPOCRATES ET PEGASSUS INTERNATIONAL PRIZE for Literary Merit–UMEM 2024 – Hotel “Cherno More”, Varna

09.30-13.00 – READINGS – Hotel “Cherno More”, Varna

13.00-14.30 – LUNCH in ”Time” restaurant

PROGRAM | ПРОГРАМА

14.30-16.00 – FREE TIME

16.00-18.30 – SIGHTSEENIG TOUR IN VARNA (by walking, at will) – Visiting the Sea Garden, Historical Museum, Golden Treasure and other beautiful places in Varna

18.30-19.30 – FREE TIME

18.30-19.30 – PANEL MEETING OF THE PRESIDENTS of National UMEM Associations – in the lobby of hotel “Cherno More”

19.30-23.00 – DINNER restaurant “Morsko Casino”

FOLKLOR PROGRAM – students from “St. Patriarch Evtimiy” primary school – Varna

---

FRIDAY – 13th OF SEPTEMBER

MARITIME BULGARIA

07.30-08.00 – BREAKFAST

08.00-08.30 – TRANSFER BY BUS to Port Varna

08.30-10.30 – TRAVEL BY CATAMARAN to Balchik

10.30-11.00 – TEANSFER TO BALCHIK PALACE (by walking, about 20 minutes)

11.00-13.30 – READINGS in the “Stone Hall” of Balchik Palace

13.30-14.30 – LUNCH – “Corona” restaurant

15.00-17.00 – TOUR IN BALCHIK PALACE AND BOTANICAL GARDEN

17.00-19.30 – VISITING CAPE KALIAKRA/OR ALADZHA ROCK MONASERY

19.30-20.30 – DEARTURE TO VARNA

FREE TIME

SATURDAY – 14th OF SEPTEMBER

OLD CAPITALS OF BULGARIA

08.00-08.30 – BREAKFAST

08.30-11.00 – DEPARTURE TO PLISKA, meanwhile VISITING “THE STONE FOREST”

11.00-13.30 – READINGS – in “Museum of the Letters” in Pliska

13.30-14.30 – LUNCH

14.30-16.30 – VISITING THE GREAT BASILICA

16.30-17.00 – Departure to MADARA

17.00-18.00 – Visiting MADARA AND THE MADARA HORSEMAN

18.00-19.00 – CONCERT IN MADARA – acappella singing

19.00-20.00 – DEPARTURE TO THE “MAGIC SPRING” in Devnya River district

20.00-22.00 – DINNER in the “Magic Spring” in Devnya River district.

FOLKLOR PROGRAM – folklore ensemble “Emotion” – Devnya

22.00-22.30 – RETURN to Varna

SUNDAY – 15th OF SEPTEMBER

SEE YOU IN NEXT MEETINGS ANYWHERE IN THE WORLD AND IN BULGARIA AGAIN, MAYBE...

GOODBYE UNTIL NEXT YEAR IN HEIDELBERG!

67th UMEM CONGRESS 2025, HEIDELBERG – THE STORY CONTINUES...

NB! IMPORTANT NOTE:

IN ORDER NOT TO BREAK THE RHYTHM OF THE SOCIAL PROGRAM, which is connected with transport and visiting sites and restaurants, it is desirable that the works to be presented within 15 minutes. IN CASE OF DELAY – the reading of the unread works will continue in the buses and dinners, if the author wishes to present his works to colleagues in this way. This is not a presumption of the organizers, but a reality imposed by the scheduled meetings and events.

BG

Уважаеми лекари творци,

Уважаеми гости,

Имаме честта да ви поканим да участвате с вашите литературни произведения

или като гости на 66-ия международен конгрес на УМЕМ

„Медицина, Живот и Любов“, Варна, 11–15 септември 2024 г.

СОЦИАЛНА ПРОГРАМА – ОСНОВНИ МОМЕНТИ:

- ВАРНА – МОРСКАТА СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИЯ
- МОРСКА БЪЛГАРИЯ
- СТАРИТЕ СТОЛИЦИ НА БЪЛГАРИЯ

ЛИТЕРАТУРНА И КУЛТУРНА ПРОГРАМА:

11.09.2024 – ДОБРЕ ДОШЛИ В БЪЛГАРИЯ – Регистрация и Welcome party

12.09.2024 – ВАРНА – МОРСКАТА СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИЯ – Литературно четене и обиколка из Варна

13.09.2024 – МОРСКА БЪЛГАРИЯ – Екскурзия до Балчик с катамаран, литературно четене и посещение на нос Калиакра или Аладжа манастир

14.09.2024 – СТАРИТЕ СТОЛИЦИ НА БЪЛГАРИЯ – Посещение на Побитите камъни, Плиска, литературно четене, посещение на Голямата Базилика до Плиска, Мадара, акапела пеене при Мадарския конник, Вълшебен извор – Река Девня

15.09.2024 – ДОВИЖДАНЕ И ДОГОДИНА В ХАЙДЕЛБЕРГ

СРЯДА – 11 СЕПТЕМВРИ**ДОБРЕ ДОШЛИ В БЪЛГАРИЯ**

14.00-18.30 – РЕГИСТРАЦИЯ – хотел Черно Море, Варна

19.00-22.30 – ВЕЧЕРЯ „ДОБРЕ ДОШЛИ“ – Ресторант Веранда, комплекс Хоризонт

ОТКРИВАНЕ НА КОНГРЕСА

ПРОФ. ЗЛАТИМИР КОЛАРОВ от името на домакините

Д-Р СИМОНЕ БАНДИРАЛИ – Президент на УМЕМ

Д-Р РОЛАНД НОЕЛ – бивш президент на УМЕМ

ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ОБЩИНА ВАРНА И ДРУГИ ОРГАНИЗАЦИИ, ангажирани с организацията на конгреса

ЧЕТВЪРТЪК – 12 СЕПТЕМВРИ

ВАРНА – МОРСКАТА СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИЯ

08.00-09.00 – ЗАКУСКА

09.00-09.30 – ВРЪЧВАНЕ НА МЕЖДУНАРОДНАТА НАГРАДА „ХИПОКРАТ И ПЕГАС“ ЗА ЛИТЕРАТУРНИ ЗАСЛУГИ-УМЕМ 2024 – хотел „Черно море“, зала „Варна“

09.30-13.00 – ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ – хотел „Черно море“, зала „Варна“

13.00-14.30 – ОБЯД – ресторант Тайм

14.30-16.00 – СВОБОДНО ВРЕМЕ

16.00-18.30 – ОБИКОЛКА ИЗ ВАРНА (пеш, по желание) – Морска градина, Исторически музей, Златно съкровище и други красиви места във Варна

18.30-19.30 – ЛИЧНО ВРЕМЕ

18.30-19.30 – СРЕЩА НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ на националните съюзи на УМЕМ – фойето на хотел Черно море

19.30-23.00 – ВЕЧЕРЯ – ресторант „Морско казино“

ФОЛКЛОРНА ПРОГРАМА – ученици от ОУ „Св. Патриарх Евтимий“ – Варна

ПЕТЪК – 13 СЕПТЕМВРИ

МОРСКА БЪЛГАРИЯ

07.30-08.00 – ЗАКУСКА

08.00-08.30 – ТРАНСФЕР С АВТОБУС до Пристанище Варна

08.30-10.30 – ПЪТУВАНЕ С КАТАМАРАН до Балчик

10.30-11.00 – ОТИВАНЕ ДО ДВОРЕЦА В БАЛЧИК (Пеш, 800 м., 20 мин.)

11.00-13.30 – ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ – Камена зала на Двореца

13.30-14.30 – ОБЯД – Ресторант Корона

15.00-17.00 – ОБИКОЛКА ИЗ ДВОРЕЦА В БАЛЧИК И БОТАНИЧЕСКАТА ГРАДИНА

17.00-19.30 – ПОСЕЩЕНИЕ НА НОС КАЛИАКРА ИЛИ АЛАДЖА МАНАСТИР

19.30-20.30 – ВРЪЩАНЕ ВЪВ ВАРНА

СВОБОДНО ВРЕМЕ

СЪБОТА – 14 СЕПТЕМВРИ

СТАРИТЕ СТОЛИЦИ НА БЪЛГАРИЯ

08.00-08.30 – ЗАКУСКА

08.30-11.00 – ОТПЪТУВАНЕ КЪМ ПЛИСКА, по пътя – посещение на Побитите камъни

11.00-13.30 – ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ – Двор на Кирилицата, Плиска

13.30-14.30 – ОБЯД

14.30-16.30 – ПОСЕЩЕНИЕ НА ГОЛЯМАТА БАЗИЛИКА

16.30-17.00 – Отпътуване към МАДАРА

17.00-18.00 – Посещение на МАДАРА И МАДАРСКИЯ КОННИК

18.00-19.00 – АКАПЕЛНО ПЕЕНЕ В МАДАРА

19.00-20.00 – ОТПЪТУВАНЕ КЪМ Вълшебния извор – Река Девня

20.00-22.00 – ВЕЧЕРЯ – ресторант Вълшебен извор – Река Девня

ФОЛКЛОРНА ПРОГРАМА – фолклорен ансамбъл „Емоция“ – Девня
22.00-22.30 – ВРЪЩАНЕ във Варна

НЕДЕЛЯ – 15 СЕПТЕМВРИ

ЩЕ СЕ ВИДИМ В СЛЕДВАЩИТЕ СРЕЩИ НЯКЪДЕ ПО СВЕТА И В БЪЛГАРИЯ ОТНОВО,
МОЖЕ БИ...

ДОВИЖДАНЕ И ДОГОДИНА В ХАЙДЕЛБЕРГ!

67-и КОНГРЕС НА УМЕМ 2025, ХАЙДЕЛБЕРГ – ИСТОРИЯТА ПРОДЪЛЖАВА...

NB! – УТОЧНЕНИЕ:

ЗА ДА НЕ СЕ НАРУШИ РИТЪМЪТ НА СОЦИАЛНАТА ПРОГРАМА, която е свързана с транспорт и посещение на обекти и ресторанти, е желателно творбите да се представят в рамките на 15 мин.

ПРИ ПРОСРОЧВАНЕ – четенето на непрочетените творби ще продължи в автобусите или по време на обедите и вечерите, ако авторът желае да представи творбите си на колегите по този начин. Това не е презумция на организаторите, а реалност, наложена от набелязаните срещи и събития.

WEDNESDAY – 11TH OF SEPTEMBER
„WELCOME IN VARNA!“

СРЯДА – 11-ТИ СЕПТЕМВРИ
„ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ВАРНА!“

WEDNESDAY – 11th OF SEPTEMBER

WELCOME IN BULGARIA

14.00-18.30 – REGISTRATION – Hotel “Cherno More”, Varna

19.00-22.30 – WELCOME PARTY – Restaurant “Veranda”, Horizont Complex

OPENING CEREMONY OF THE CONGRESS

SPEAKERS:

- PROF. ZLATIMIR KOLAROV on behalf of the hosts
- DR. SIMONE BANDIRALI – President of UMEM
- DR. ROLAND NOËL – ex- president of UMEM
- Representatives from Varna Municipality and other associates, involved in the organisation of the Congress

СРЯДА – 11 СЕПТЕМВРИ

ДОБРЕ ДОШЛИ В БЪЛГАРИЯ

14.00-18.30 – РЕГИСТРАЦИЯ – хотел Черно Море, Варна

19.00-22.30 – ВЕЧЕРЯ „ДОБРЕ ДОШЛИ“ – Ресторант Веранда, комплекс Хоризонт

ОТКРИВАНЕ НА КОНГРЕСА

- ПРОФ. ЗЛАТИМИР КОЛАРОВ от името на домакините
- Д-Р СИМОНЕ БАНДИРАЛИ – Президент на UMEM
- Д-Р РОЛАНД НОЕЛ – бивш президент на UMEM
- Представители на Община Варна и други организации, ангажирани с организацията на конгреса

**THURSDAY – 12th OF SEPTEMBER
VARNA – THE SEA CAPITAL OF
BULGARIA**

08.00-09.00 – BREAKFAST

**09.00-09.30 – PRESENTATION OF
THE HIPPOCRATES ET PEGASSUS
INTERNATIONAL PRIZE for Literary Merit–
UMEM 2024 – Chernomore Hotel, Varna Hall**

**09.30-13.00 – READINGS – Chernomore Hotel,
Varna Hall**

**ЧЕТВЪРТЪК – 12 СЕПТЕМВРИ
ВАРНА – МОРСКАТА СТОЛИЦА
НА БЪЛГАРИЯ**

08.00-09.00 – ЗАКУСКА

**09.00-09.30 – ВРЪЧВАНЕ НА
МЕЖДУНАРОДНАТА НАГРАДА
„ХИПОКРАТ И ПЕГАС“ ЗА ЛИТЕРАТУРНИ
ЗАСЛУГИ – УМЕМ 2024 – хотел „Черно море“,
зала „Варна“**

**09.30-13.00 – ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ –
хотел „Черно море“, зала „Варна“**

■ *Varna is the third largest city in Bulgaria. It is located on the coast of the Black Sea. Varna is the successor of ancient Odessos (570 BC).*

■ *Варна е третия по големина град в България. Разположен е на брега на Черно море. Наследник е на древен Одесос (570 г. пр. н. е.).*

MEDICINE UNIVERSITY – VARNA

МЕДИЦИНСКИ УНИВЕРСИТЕТ – ВАРНА

■ *The Medical University in Varna was founded in 1961. Currently 5,900 students from 40 countries are studying in the Faculties of Medicine, Dentistry, Pharmacy and Public Health. 40% (over 1/3) of the foreign students are from Germany.*

■ *Медицинският университет във Варна е основан през 1961 г. В момента се обучават 5900 студенти от 40 страни във факултетите по медицина, стоматология, фармация и обществено здраве. 40% (над 1/3) от чуждестранните студенти са от Германия.*

THE MUSEUM OF THE MEDICINE

МУЗЕЙ ПО ИСТОРИЯ НА МЕДИЦИНАТА

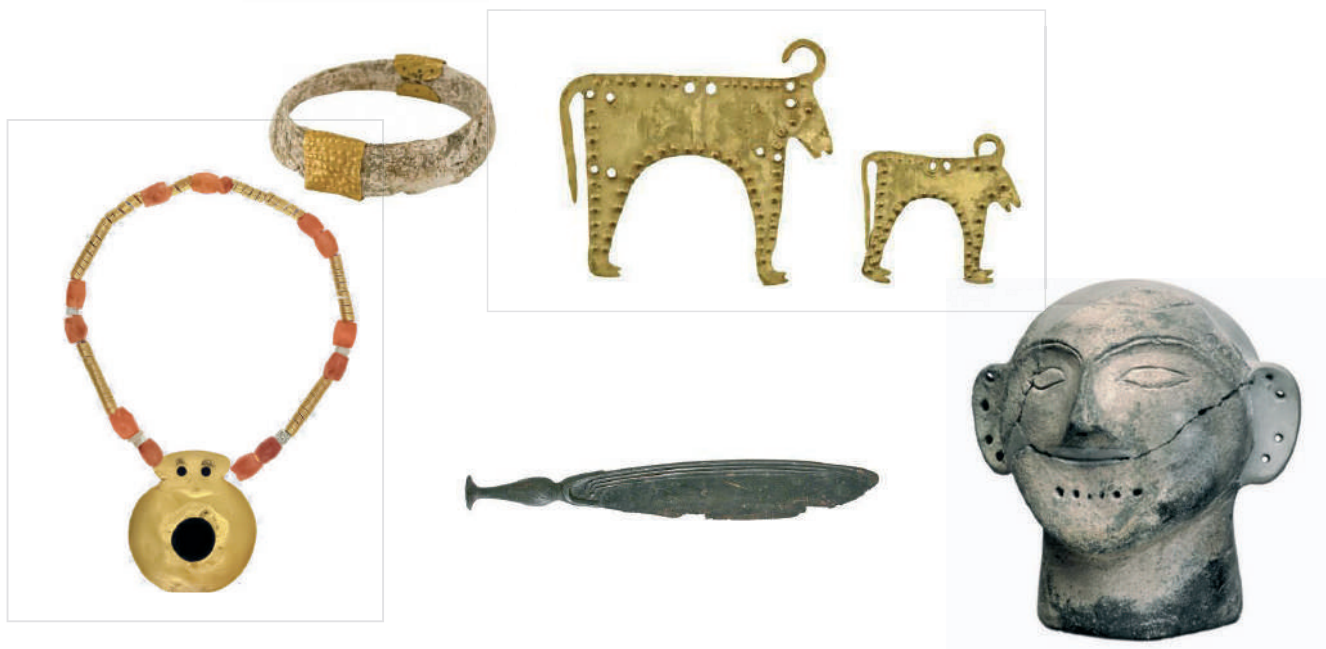
■ *The Museum of the History of Medicine is the only one of its kind in the Balkans. It is located in a building from 1869 of the first donor hospital in Varna, founded by the merchant Paraskeva Nikolaou.*

■ *Музеят по история на медицината е единствен по рода си на Балканите. Помещава се с в сграда от 1869 г. на първата дарителска болница във Варна на търговеца Параскева Николау.*

GOLDEN TREASURE – VARNA

ВАРНЕНСКОТО ЗЛАТНО СЪКРОВИЩЕ

■ *The Varna Gold Treasure is the world's oldest processed gold treasure (Varna Chalcolithic Necropolis – around 4200 BC)*

■ *Варненското златно съкровище е най-старото в света обработено златно съкровище (Варненския халколитен некропол – 4200 г. пр. н. е.).*

THE SEA GARDEN

ВАРНА. МОРСКАТА ГРАДИНА

■ *The Sea Garden of Varna is a symbol of the city, a masterwork of park art, a favourite place for walks of the residents of Varna and the guests of the city. It was created by Czech landscape architect Anton Novak 110 years ago.*

■ *Морската градина на Варна е символ на града, произведение на парковото изкуство, любимо място за разходки на варненци и гости на града. Създадена е от Антон Новак от Чехия преди 110 години.*

MEMORIAL PLAQUE OF GEN. ILIYA DONCHEV

■ *On June 23rd 1977, Gen. Iliya Donchev, leading a group of firefighters, boarded the burning tanker “Erma”, loaded with 17,721 tons of crude oil and docked at Varna Commercial Port. In 24 hours, the firefighters, led by the General, put out the fire and saved the coastal districts, the industrial area of the city, the port, the shipyard and residential buildings in a radius of more than 10 km – a unique case in the world firefighting practice (extinguishing a tanker with petroleum products in the port area).*

ПАМЕТНАТА ПЛОЧА НА ГЕН. ИЛИЯ ДОНЧЕВ

■ *На 23 юни 1977 г. ген. Илия Дончев начело на група огнеборци се качва на горящия танкер Ерма, натоварен с 17721 тона суров петрол, акостира на Търговско пристанище-Варна. За 24 часа пожарникарите, предвождани от генерала, изгасят пожара и спасяват крайбрежните квартали и индустриалната зона на града, пристанището, корабостроителницата и всички промишлени и жилищни обекти в радиус от над 10 км – уникален случай за световната противопожарна практика (гасене в пристанище на танкер с нефтопродукти).*

13.00-14.30 – LUNCH in "Time" restaurant

14.30-16.00 – FREE TIME

16.00-18.30 – SIGHTSEENIG TOUR IN VARNA
(by walking, at will) – Visiting the Sea Garden,
Historical Museum, Golden Treasure and other
beautiful places in Varna

18.30-19.30 – FREE TIME

**18.30-19.30 – PANEL MEETING OF THE
PRESIDENTS** of National UMEM Associations
– in the lobby of hotel "Cherno More"

19.30-23.00 – DINNER restaurant "Morsko
Casino"

FOLKLOR PROGRAM – students from
"St. Patriarch Evtimiy" primary school – Varna

13.00-14.30 – ОБЯД – ресторан Тайм

14.30-16.00 – СВОБОДНО ВРЕМЕ

16.00-18.30 – ОБИКОЛКА ИЗ ВАРНА (пеш,
по желание) – Морска градина, Исторически
музей, Златно съкровище и други красиви
места във Варна

18.30-19.30 – ЛИЧНО ВРЕМЕ

18.30-19.30 – СРЕЩА НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ
на националните съюзи на UMEM – фойето
на хотел Черно мое

19.30-23.00 – ВЕЧЕРЯ – ресторант „Морско
казино“

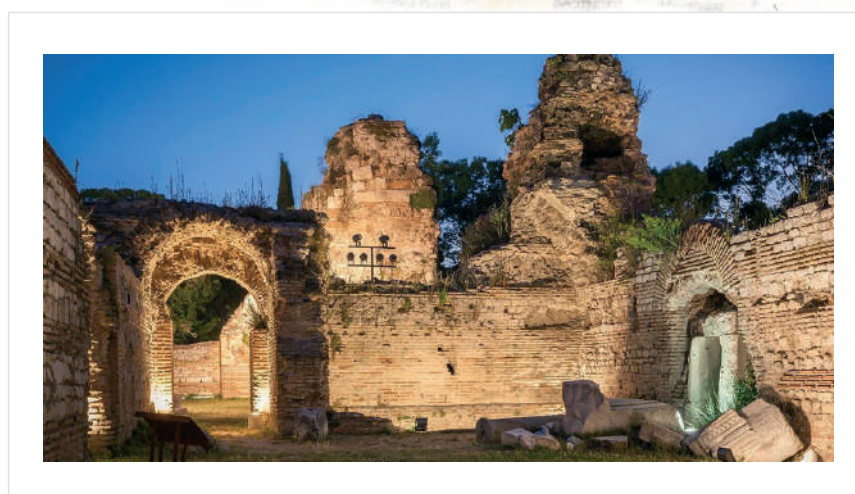
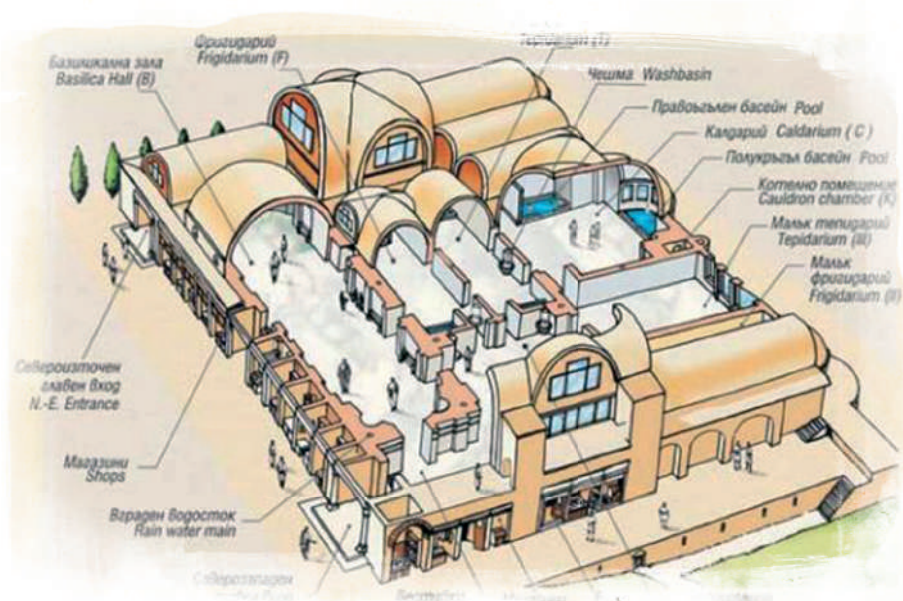
ФОЛКЛОРНА ПРОГРАМА – ученици от ОУ
„Св. Патриарх Евтимий“-Варна

THE ROMAN BATHS

■ *The Roman baths are
the remains of the ancient
city of Odessos – the largest
baths by area on the Balkan
Peninsula.*

■ *Римските терми са
останки от древния град
Одесос – най-големите
терми по площ на Балкан-
ския полуостров.*

РИМСКИТЕ ТЕРМИ

**FRIDAY – 13th OF SEPTEMBER
MARITIME BULGARIA**

07.30-08.00 – BREAKFAST

08.00-08.30 – TRANSFER BY BUS
to Port Varna

08.30-10.30 – TRAVEL BY CATAMARAN to
Balchik

**10.30-11.00 – TRANSFER TO BALCHIK
PALACE** (by walking, about 20 minutes)

**ПЕТЪК – 13 СЕПТЕМВРИ
МОРСКА БЪЛГАРИЯ**

07.30-08.00 – ЗАКУСКА

08.00-08.30 – ТРАНСФЕР С АВТОБУС
до Пристанище Варна

08.30-10.30 – ПЪТУВАНЕ С КАТАМАРАН
до Балчик

**10.30-11.00 – ОТИВАНЕ ДО ДВОРЕЦА В
БАЛЧИК** (Пеш, 800 м., 20 мин.)

BALCHIK

БАЛЧИК

■ *Balchik is an ancient city on the Black Sea coast, north from Varna. According to Herodotus, it was founded 6000-8000, more likely 5000 BC. Also called Dionysopolis, after the Thracian god of wine – Dionysus – because of the massive grape plantations on the slopes above the city.*

■ *Балчик е древен град на брега на Черно море на север от Варна. Според Херодот е основан 6000-8000 г., по-вероятно 5000 г. пр. н. е. Наричан Дионисополис на името на тракийския бог на виното Дионис заради масивните гроздови насаждения по склоновете над града.*

11.00-13.30 – READINGS in the “Stone Hall” of Balchik Palace

11.00-13.30 – ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ – Камена зала на Двореца

BALCHIK PALACE

ДВОРЕЦА

■ *Balchik Palace was a summer residence of the Romanian Queen Maria of Edinburgh (1924 – 1934), build in honour of her beloved Turkish prince Barbu Stirbey. The minaret was built for him, and the cross in front of the central building of the Palace was built for the queen, where in a stone throne, she expected to glimpse the sails of the beloved’s ship in the distance, traveling towards her from the sea.*

■ *Дворецът в Балчик е бил лятна резиденция на румънската кралица Мария Единбургска (1924–1934 г.), построен в чест на любимия ѝ турски принц Барбу Щирбей. За него е построено минарето, а за кралицата – кръстът пред централната сграда на двореца, където в каменния трон е очаквала да зърне платната на кораба на своя любим в далечината, пътуващ към нея по морето.*

PROGRAM | ПРОГРАМА

13.30-14.30 – LUNCH – “Corona” restaurant

15.00-17.00 – TOUR IN BALCHIK PALACE AND BOTANICAL GARDEN

17.00-19.30 – VISITING CAPE KALIAKRA/OR ALADZHA ROCK MONASERY

13.30-14.30 – ОБЯД – Ресторант Корона

15.00-17.00 – ОБИКОЛКА ИЗ ДВОРЕЦА В БАЛЧИК И БОТАНИЧЕСКАТА ГРАДИНА

17.00-19.30 – ПОСЕЩЕНИЕ НА НОС КАЛИАКРА ИЛИ АЛАДЖА МАНАСТИР

■ *The University Botanical Garden in Balchik is an educational, scientific and cultural centre, a favourite place for generations of citizens and artists. It was established in 1955 on an area of 50 acres, with tropical and subtropical plants, cacti, succulents and other rare plant species. It is a part of the Palace complex in Balchik.*

■ *Университетската ботаническа градина в гр. Балчик е образователен, научен и културен център, любимо място за поколения граждани и творци. Създадена е през 1955 г. на площ от 194 дка с тропични, субтропични растения, кактуси, сукуленти и други редки растителни видове. Част е от комплекса Двореца в Балчик.*

KALIAKRA

■ *Kaliakra is an ancient fortress on the north-eastern coast of Bulgaria, a crossroad of winds, dreams and old legends about self-sacrifice and love. There was a legend talking for forty beautiful maidens from a local village, that were kidnapped to be given as gifts to the Ottoman conquerors. When the sun was setting, they braided their hairs and in two rows flew to the sea, like a flock of cranes... They died to keep their honour and name unsullied.*

КАЛИАКРА

■ *Калиакра е древна крепост на северо-източното крайбрежие на България, среща на ветровете, мечти и стари легенди за саможертва и любов. Легендата гласи, че четиридесет красиви девойки от местните села били отвлечени, за да бъдат дадени в дар на османските завоеватели. Когато слънцето залязвало те сплели косите си и в две редици полетели към морето като ято жерави... Загинали, за да запазят честта и името си неопетнени.*

ALADZHA ROCK MONASERY

АЛАДЖА МАНАСТИР

■ *Aladzha (from Sanskrit “aja” – lamb of God) Monastery is a medieval rock monastery from 12th – 13th century, one of the oldest early Christian monasteries in the Balkans. The monastery caves are cut into a 24-meter sheer cliff. The truth about the power of this mystical place was taken away forever by the hermit monks who lived there.*

■ *Аладжа (от санскритски „аджа“ – агнец Божий) манастир е средновековен скален манастир от 12–13 век, един от най-старите раннохристиянски манастири на Балканите. Манастирските пещери са изсечени в 24 метрова отвесна скала. Истината за силата на това мистично място са отнесли завинаги монасите отшелници, живели в него.*

**19.30-20.30 – DEARTURE TO VARNA
FREE TIME**

**19.30-20.30 – ВРЪЩАНЕ ВЪВ ВАРНА
СВОБОДНО ВРЕМЕ**

SATURDAY – 14th OF SEPTEMBER

OLD CAPITALS OF BULGARIA

08.00-08.30 – BREAKFAST

**08.30-11.00 – DEPARTURE TO PLISKA,
MEANWHILE VISITING “THE STONE
FOREST”**

СЪБОТА – 14 СЕПТЕМВРИ

СТАРИТЕ СТОЛИЦИ НА БЪЛГАРИЯ

08.00-08.30 – ЗАКУСКА

**08.30-11.00 – ОТПЪТУВАНЕ КЪМ ПЛИСКА,
по пътя – посещение на Побитите камъни**

■ *A unique natural landmark near Varna are the limestone formations, called “The Stone Forest”, originated at the times when the lowland was the bottom of the sea and slowly rose above the water.*

■ *Уникална природна забележителност край Варна са варовиковите образувания Побитите камъни от времето, когато низината е била дъно на море и бавно се е надигала над водата.*

PLISKA

■ *Pliska was the first capital of Bulgaria, founded by Khan Asparuh in 681. Considered as one of the richest cities in Europe at that time.*

ПЛИСКА

■ *Плиска е първата столица на България, основана от Хан Аспарух през 681 г. Считан за един от най-богатите градове в Европа по онова време.*

■ *The Basilica of Pliska was the largest Christian temple in South-Eastern Europe at the time of the baptism of proto-Bulgarians and Slavs in 864 by Tsar Boris the First.*

■ *Базиликата в Плиска е най-големия християнски храм в югоизточна Европа при покръстването на прабългари и славяни през 864 г. от цар Борис Първи.*

11.00-13.30 – READINGS – in “Museum of the Letters” in Pliska

11.00-13.30 – ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ – Двор на Кирилицата Плиска

THE HOME OF THE CYRILLIC ALPHABET – PLISKA

ДВОР НА КИРИЛИЦАТА – ПЛИСКА

■ *The home of the Cyrillic alphabet in Pliska is a unique cultural-historical complex with symbols and signs from the Bulgarian scripts, writers and poets, who wrote in this alphabet. The two-meter letters were made and brought from Armenia 10 years ago.*

■ *Дворът на Кирилицата в Плиска е уникален културно-исторически комплекс със символи и знаци от българската писменост и писатели и поети, които са писали на тази азбука. Двуметровите букви са изработени и пренесени от Армения преди 10 години.*

А Б В Г Д Е
 Ж З И Й К
 Л М Н О П Р
 С Т У Ф Х Ц
 Ч Ц Ч Ш Ъ Ь
 Ы Ъ Ю Я Њ А
 Ж ІА S Ѡ Ѳ ІА

13.30-14.30 – LUNCH

14.30-16.30 – VISITING THE GREAT BASILICA

13.30-14.30 – ОБЯД

14.30-16.30 – ПОСЕЩЕНИЕ НА ГОЛЯМАТА БАЗИЛИКА

PROGRAM | ПРОГРАМА

16.30-17.00 – Departure to MADARA
17.00-18.00 – Visiting MADARA AND THE
MADARA HORSEMAN

■ *The Madar Horseman is a medieval barelef, an expression of the power of the First Bulgarian Kingdom, carved on sheer rock around 705, at an ancient cult centre. Representing a horseman, a lion and a dog – made by order of Khan Tervel – son of the founder of the Bulgarian State – Khan Asparuh. The Madar horseman is a monument, included in the World's Cultural and Historical Heritage of UNESCO.*

16.30-17.00 – Отпътуване към МАДАРА
17.00-18.00 – Посещение на МАДАРА И
МАДАРСКИЯ КОННИК

■ *Мадарският конник е средновековен релеф, израз на мощта на Първото българско царство, изсечен върху отвесна скала около 705 г. при древен култов център, изобразяващ конник, лъв и куче по заповед на хан Тервел – син на основателя на Българската държава хан Аспарух. Мадарският конник е паметник на световното културно-историческо наследство на Юнеско.*

18.00-19.00 – CONCERT IN MADARA –
acappella singing
19.00-20.00 – DEPARTURE TO THE “MAGIC
SPRING” in Devnya River district

■ *The monument “Founders of the Bulgarian State” was opened in 1981, with the celebration of the 1300th anniversary from the establishment of the Bulgarian State. It is located at 450 m above sea level in the National Park at the Shumen’s Plateau. It combines a futuristic style and the traditions of the old Bulgarian stonemasonry school.*

18.00-19.00 – АКАПЕЛНО ПЕЕНЕ В МАДАРА
19.00-20.00 – ОТПЪТУВАНЕ КЪМ
Вълшебния извор – Река Девня

■ *Паметникът „Създатели на българската държава“ е открит през 1981 г. по случай честването на 1300 г. от създаването на българската държава. Намира се на 450 м. надморска височина в национален парк Шуменско плато. Съчетава футуристичен стил и традициите на старобългарската каменарска школа.*

DEVNYA

ДЕВНЯ

■ *Devnya, the ancient Marcianopolis is a city, 30 kilometres from Varna, founded in 106 by Emperor Trajan and named after his sister Marciana, who found healing at the karst springs of present-day Devnya. The emperor described this area as a “divinely magnificent place”. The city is famous for archaeological discoveries from Roman times, Roman mosaics and numerous water springs.*

■ *Девня, древният Марцианополис е град, на 30 километра от Варна, основан през 106 г. от император Траян, наречен на сестра му Марциана, която е намерила изцеление при карстовите извори на сегашна Девня. Императорът е определял местността като „божествено великолепно място“. Градът е известен с археологически находки от римско време, римски мозайки и множество извори.*

PROGRAM | ПРОГРАМА

20.00-22.00 – DINNER in the “Magic Spring” in Devnya River district.

FOLKLOR PROGRAM – folklore ensemble “Emotion” – Devnya

22.00-22.30 – RETURN to Varna

20.00-22.00 – ВЕЧЕРЯ – ресторант Вълшебен извор – Река Девня

ФОЛКЛОРНА ПРОГРАМА – фолклорен ансамбъл „Емоция“ – Девня

22.00-22.30 – ВРЪЩАНЕ във Варна

■ *A local legend says that the sister of Emperor Trajan was seriously ill and recovered by drinking water from a golden cup from this Magic Spring.*

■ *Местна легенда разказва, че сестрата на император Траян е била тежко болна и е оздравяла, като е пиела вода със златна чаша от този извор.*

SUNDAY – 15th OF SEPTEMBER
SEE YOU IN NEXT MEETINGS ANYWHERE
IN THE WORLD AND IN BULGARIA
AGAIN, MAYBE...

НЕДЕЛЯ – 15 СЕПТЕМВРИ
ЩЕ СЕ ВИДИМ В СЛЕДВАЩИТЕ СРЕЩИ
НЯКЪДЕ ПО СВЕТА И В БЪЛГАРИЯ
ОТНОВО, МОЖЕ БИ...

■ *Heidelberg, a city in the southern state of Baden-Wurttemberg, is a scientific, artistic and creative centre, a symbol of excellence and values. They say that if you want to see the romantic side of Germany, you should go to Heidelberg.*

■ *Хайделберг, град в южната провинция Баден-Вюртенберг, е научен, художествен и творчески център, символ на високи постижения и ценности. Казват, че ако искате да видите романтичната страна на Германия, трябва да отидете в Хайделберг. Ще бъдем там догодина!*

Goodbye
Varna!

ДОВИЖДАНЕ, ВАРНА!

**ДОВИЖДАНЕ И ДОГОДИНА В ХАЙДЕЛБЕРГ!
67-и КОНГРЕС НА УМЕМ 2025, ХАЙДЕЛБЕРГ –
ИСТОРИЯТА ПРОДЪЛЖАВА...**

*Goodbye until next year
in Heidelberg!*

UMEM 67TH CONGRESS 2025, HEIDELBERG

The Story Continues...

ENG

LITERARY READING PROGRAM**12.09.2024 / CHERNO MORE HOTEL, VARNA HALL**

09.00-09.30 – Presentation of the Hippocrates and Pegasus UMEM66 awards with greetings to the laureates:

Laurent Vercoustre

Maddalena Bonelli

Carlos Vieira Reis

Zlatimir Kolarov

09.30-13.00 – Literary reading

Moderators: Simone Bandirali, Julian Korabov, Stoimen Dimitrov

Presentation time – up to 15 min.

09.30-09.45 – Maria Jose Leal

09.45-10.00 – Dobrin Paskalev

10.00-10.15 – Mariana Bettencourt

10.15-10.25 – Maria Vasileva

10.25-10.40 – Helga Thomas

10.40-10.50 – Veska Duceva

10.50-11.05 – Pierre Angotti

11.05-11.15 – Vanya Savova

11.15-11.25 – Oleg Kat-Ostrovsky

11.25-11.35 – Hristina Dimitrova

11.35-11.45 – Rositsa Stancheva – student at MU – Varna

11.45-11.55 – Helin Bayraktarova – student at MU – Varna

11.55-12.15 – Prof. Helder F.B. Martins – presentation

12.15-12.35 – Roland Noel – presentation

12.35-13.00 – Salah Mahamheed – presentation

13.09.2024 / BALCHIK, PALACE, STONE HALL

11.00-13.30 – Literary reading

Moderators: Prof. H. Martins, Maria Vasileva, Roland Noel

Presentation time – up to 15 minutes

11.00-11.15 – Simone Bandirali

11.15-11.25 – Jina Dundova

11.25-11.40 – Marco Pescetto

11.40-11.50 – Irina Baleva

11.50-12.00 – Julian Korabov

12.00-12.15 – Adriano Tango

12.15-12.30 – Irena Ivanova
12.30-12.45 – Fiorello Doglia
12.45-13.00 – Anna Cantagallo
13.00-13.15 – Lachezar Kaitazki
13.15-13.30 – Ryszard Zaba

14.09.2024 / PLISKA, DVOR NA KIRILITSA

11.00-12.30 – Literary reading
Moderators: Zlatimir Kolarov, Marie Jose Leal
Presentation time – up to 15 minutes
„Stone Forest“ – Zlatimir Kolarov
11.00-11.15 – Veselin Vassilev
11.15-11.25 – Ivelina Georgieva
11.25-11.35 – Stoyan Minev
11.35-11.50 – Sharon Deslignères
11.50-12.05 – Teja Bernardy
12.05-12.20 – Yasen Kalaidzhiev

BG

ПРОГРАМА ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ

12.09.2024 / ВАРНА, ХОТЕЛ „ЧЕРНО МОРЕ“, ЗАЛА „ВАРНА“

09.00-09.30 – Връчване на наградите Хипократ и Пегас UMEM66 с приветствия на лауреатите:
Лоран Веркустр
Мадалена Бонели
Карлос Виейра Рейс
Златимир Коларов
09.30-13.00 – Литературно четене
Модератори: Симоне Бандирали, Юлиян Корабов, Стоимен Димитров
Време на презентация – до 15 мин.
09.30-09.45 – Мария Жозе Леал
09.45-10.00 – Добрин Паскалев
10.00-10.15 – Мариана Бетанкур
10.15-10.25 – Мария Василева
10.25-10.40 – Хелга Томас
10.40-10.50 – Веска Дучева

- 10.50-11.05 – Пиер Анготи
 11.05-11.15 – Ваня Савова
 11.15-11.25 – Олег Кат-Островски
 11.25-11.35 – Христина Димитрова
 11.35-11.45 – Росица Станчева – студентка в МУ-Варна
 11.45-11.55 – Хелин Байрактарова – студентка в МУ-Варна
 11.55-12.15 – Проф. Мартинс – презентация
 12.15-12.35 – Роланд Ноел – презентация
 12.35-13.00 – Сала Мохамед – презентация

13.09.2024 / БАЛЧИК, ДВОРЕЦА, КАМЕННА ЗАЛА

- 11.00-13.30 – Литературно четене
Модератори: проф. Х. Мартинс, Мария Василева, Роланд Ноел
 Време на презентация – до 15 минути
- 11.00-11.15 – Симоне Бандирали
 11.15-11.25 – Джина Дундова
 11.25-11.40 – Марко Пешето
 11.40-11.50 – Ирина Балева
 11.50-12.00 – Юлиан Корабов
 12.00-12.15 – Адриано Танго
 12.15-12.30 – Ирена Иванова
 12.30-12.45 – Фиорело Долия
 12.45-13.00 – Анна Канталаго
 13.00-13.15 – Лъчезар Кайтазки
 13.15-13.30 – Ришар Заба

14.09.2024 / ПЛИСКА, ДВОР НА КИРИЛИЦАТА

- 11.00-12.30 – Литературно четене
Модератори: Златимир Коларов, Мари Жозе Леал
 Време на презентация – до 15 минути

Побити камъни – Златимир Коларов

- 11.00-11.15 – Веселин Василев
 11.15-11.25 – Ивелина Георгиева
 11.25-11.35 – Стоян Минев
 11.35-11.50 – Шарон Дезлингер
 11.50-12.05 – Теа Бернаду
 12.05-12.20 – Ясен Калайджиев

HIPPOCRATES PEGASUS UMEM 2024 PRIZE

LAUREATES

Carlos Vieira Reis, Portugal
Laurent Vercoistre, France
Maddalena Bonelli, Italy
Zlatimir Kolarov, Bulgaria

ЛАУРЕАТИ

Карлос Виейра Рейс, Португалия
Лоран Веркустр, Франция
Мадалена Бонелли, Италия
Златимир Коларов, България

ENG

CARLOS MANUEL VIEIRA REIS: CURRICULUM VITAE

BACKGROUND, DEGREES AND ACHIEVEMENTS:

Born in the city of Chaves (northern Portugal) on January 19th 1935

Medical studies in the University of Coimbra

Successful examinations in several disciplines of the first year of the Psychology course

Philosophy course (incomplete) in the Humanities Faculty of the Classical University of Lisbon

Final medical examination and Thesis presentation in the University of Lisbon, January 1960

Followed the entire medical career (from Internship to Head of Hospital Service, always submitting to public examinations) in the Lisbon Civil Hospitals

Followed the military career to the rank of Medical Coronel

Speciality in Surgery since 1967

Head of Surgical Service

Sub-Director of the Principal Military Hospital and of the Military Medical Health Service School

Ministered theoretical and practical Surgery classes at the Faculty of Medical Sciences (Lisbon) during 8 years

Chief Redactor of the Portuguese Military Medicine Magazine

Correspondent in Portugal for the Medical Corps International Magazine

Founder (in collaboration) of the Therapeutics Information Magazine, at the Principal Military Hospital

Translator of a voluminous North American essay on modern-times European medicine

As a divulger of medical subjects in the popular media, published (during 4 years) a weekly column on health subjects in a TV Magazine, was author and daily host of the prime-time television show “Dear Health” and presenter of 35 programmes (entitled “And if I told you...”) about Medical History on cable TV channels

In the Regional Radio of Cabinda (Angola) author and speaker of a weekly programme “Poetry, music and theatre – the necessary trilogy”

Being an enthusiast of new communication technologies, created a blog (www.darcordaaoneuronio.blogspot.com) and a web page (<http://carlosvieirareis.no.sapo.pt>) having divulged regularly, in the internet site “Vidas Lusófonas” (Lives of Portuguese speakers) the biographies of medical and literary illustrious personalities, amongst whom Amatus Lusitanus, Abel Salazar, Reynaldo dos Santos, Teodoro Ferreira de Aguiar, Fernando Namora and Agostinho da Silva

TITLES AND CHARGES IN SOCIETIES RELATING TO THE FIELDS OF LITERATURE AND ARTS:

President of the Portuguese Association of Doctor-Writers and Artists (1994-2004)

President of the Union of Portuguese-speaking countries’ Doctor-Writers and Artists between 1996 and 2000 (in which year the presidency passed on to Brazil)

Elected President of the World Doctor-Writers for the five-year mandate between 2004 and 2009

Foreign Associate of the Brazilian Arts and Letters Academy of North-eastern Brazil

Foreign Associate of the Spanish Association of Doctor-Writers

Foreign Associate of the Brazilian Association of Doctor-Writers

Associate of the Portuguese Writer’s Association and of the Portuguese Author’s Association

Member of the National Fine Arts Society

Treasurer of the Portuguese Medical History Association

Associate of the International Medical History Association

Associate of the Geographical Society of Lisbon

Founder (in collaboration) of the Cultural Association “Club of 50” a discussion group of arts and ideas

Was awarded the Literary Career Prize (together with Luís Lourenço) by the General Assembly of the Portuguese Association of Doctor-Writers and Artists (2024)

PUBLISHED WORKS:

A pleasure to meet you (short stories) 1984

A river of wine, a river of blood (essay) – Cesare Pavese Prize, awarded in Italy 1989

The Health Service as an essential component of Defence (essay) – Merit Prize from the Army General Staff

History of Portuguese Military History (Initially published in fascicles, between 1991 and 1995)

My pleasure (short stories) 1992

50 Poems on love, anguish and death, 1995

Chronicle of an enigma (novel) – Fialho de Almeida Prize, 1997

Military doctors’ contribution to Portuguese medicine in the last two centuries (essay) – Abel Salazar Prize, 1997

Ladies and gentlemen (a collection of texts on medical history) 1998

A stitch without a knot (novel) 2001

From the Estrela High School to the Principal Military Hospital (history) 2002

History of the Portuguese Urology Association, 2002

UMEM-the possible history, 2004

The Portuguese Medical Association: past and future, 2007

Winding the neuron (a collection of essays previously posted in his homonymous blog (in Portuguese “dar corda ao neurónio”) 2020

At the brink of memory, 2021

To die the day before, 2021

ENG

MY GREAT THANKS

Unexpectedly, the gratitude of UMEM came to me. I was astonished, not anticipating what approached. I asked myself whether I deserved such an honour.

I believed, upon the moment, that I did not: for, however well my last Presidency of UMEM rolled out, I had rejected re-election: in spite of all I had created, I had not succeeded in spreading the friendship of all, amongst all.

Not wishing to make this acceptance speech too long, I would however like to give you part of my entrance in UMEM and of mi active dedication to making it better.

I became a member of UMEM in 1987, on the occasion of the Congress in Barcelona, under the Presidency of Baroness Marguerite de Miomandre Liegeois and the organization of the psychiatrist Claramund Raspall, a man of great ideas, big mistakes and provoker of unpaid expenses: the latter led to the closure of the doors of the Barcelona stock exchange on a gala night where we all, in full dress (spangled with medals, for those who had been so contemplated) had been forced to stay on the street and without a party.

This accident led to the resignation of president Marguerite de Miomandre and to the takeover of the Presidency by Bernard Schmitt. In those days, UMAM, the World association of Doctor-Artists, was associated to UMEM.

Bernard Schmitt deceased in 1997, the Presidency having been assumed by Edouard Klotter, who only would accept for a few years. Faced with this situation, during the 2002 Congress in Bad Säckingen, Germany, UMEM decided to elect President the Portuguese Carlos Vieira Reis, who would initiate his functions in 2004, on the occasion of the Congress that would take place in Portugal.

Not having a political aim, UMEM never produced texts that might be interpreted as the defence of a political option. However, at the Congress in Athens, the general assembly decided for the first time to write a declaration on a humanitarian basis addressed to political bodies anywhere in the world, starting from the terrorist attacks against the New York towers. Such would be an occasion to reflect upon the motives of such actions and to measure the consequences that might come from them, amplified by a chain of belligerence and unquenchable hatred, raging through an already unbalanced world.

Since I took in charge the UMEM presidency, I wrote the book UMEM, the possible history, I sought to give UMEM a legal existence before the Notary of Sierre, Jean-Pierre Guidoux, in Switzerland. That same year the celebration of the 50th anniversary of UMEM took place with the design and edition in Lisbon of a fine commemorative medal, later distributed at the Congress in Sierre.

The UMEM flag was created and I begged the French Colleague, Jean-Louis Belgrand, to write and render in music the UMEM Anthem. And I understood it would benefit all members to house UMEM in the Internet, in five languages, a functionality that would enable clear and easy conversation amongst all.

This magnificent possibility, sponsored by a Laboratory, lasted during six years, only ending when those who paid for the Internet service realized that very few people visited the site. Some years later, no longer attending Congresses myself, I undertook the re-establishment of the use of Internet, in order that all might see that which the majority had never seen.

When I refused my re-election, I had a reason to do it – seeing and feeling that, in a group which owed its existence to the love of writing, not all loved one another and some esteemed that they themselves were different. It was in order to give everybody a sign of my disagreement that I did

not accept. Pity; I would very much like all to feel and to be equal.

I thank you for your decision and I wish the best for all.

FR

MON GRAND MERCI

De manière inattendue, la gratitude de l'UMEM est venue à ma rencontre. J'eus un étonnement, que je n'espérais point, pour ce qui m'arriverait. Je me suis demandé si je mériterais un tel honneur.

Sur le moment, j'ai cru que je ne le méritais pas; car, pour autant que ma dernière présidence de l'UMEM se soit très bien déroulée, j'avais rejeté la réélection: malgré tout ce que j'avais créée, je n'avais pas réussi à répandre l'amitié de tous, parmi tous.

Sans vouloir trop allonger ce remerciement, j'essaierai de vous donner la date de mon entrée à l'UMEM, et de vous faire part de ma dédicace pour l'améliorer.

Je suis devenu membre de l'UMEM en 1987, au Congrès de Barcelone, lequel s'est déroulé sous la présidence de la Baronne Marguerite de Miomandre Liegeois et l'organisation du psychiatre Claramund Raspall, homme aux grandes idées, aux grosses erreurs et fauteur de dépenses non payées: ces dernières ont conduit à la fermeture des portails de la Bourse de Barcelone, la nuit où nous tous, en habit de gala (orné de décorations pour ceux qui en avaient été graciés) sommes restés sans la fête et en pleine rue.

Cet accident a conduit à la démission de la Présidente Marguerite de Miomandre et à la prise en charge de la Présidence par Bernard Schmitt. En ce temps-là, l'UMAM, Union Mondiale des Artistes Médecins, était associée à l'UMEM.

Bernard Schmitt est décédé en 1997, la Présidence ayant alors été assumée par Edouard

Klotter, qui ne voulait en prendre la responsabilité que pour peu d'années. Face à cela, l'UMEM a décidé au Congrès de 2002, à Bad Säckingen, en Allemagne, d'élire Président le Portugais Carlos Vieira Reis, qui devrait débiter fonctions en 2004, lors de la réalisation du Congrès au Portugal.

N'ayant pas une finalité politique, l'UMEM n'a jamais produit de textes qui puissent être interprétés comme une prise de position politique. Cependant, à l'occasion du Congrès d'Athènes, l'assemblée générale décida, pour la première fois, de rédiger une déclaration de base humanitaire dirigée aux agents politiques du monde entier, en partant des attentats terroristes contre les tours de New York. Ce serait une occasion pour réfléchir sur les motifs de tels actes et mesurer les conséquences qui pourraient en advenir, suite à l'éclosion et à la croissance d'une belligérance à la chaîne et d'une haine effrénée, parcourant un monde soi-même assez déséquilibré.

Dès que j'ai pris place à la présidence de l'UMEM, j'ai écrit le livre UMEM, L'histoire possible, j'ai taché de donner une existence légale à l'UMEM devant le Notaire de Sierre, Jean-Pierre Guidoux, en Suisse. Ce fut en cette même année qu'eut lieu la célébration des 50 ans de l'UMEM, avec le dessin et l'édition, à Lisbonne, d'une belle médaille commémorative qui fut ensuite distribuée lors du Congrès à Sierre.

Le drapeau de l'UMEM a été créé et j'ai prié le Collègue français Jean-Louis Belgrand, d'écrire et de mettre en musique l'Hymne de l'UMEM. Et j'ai compris que ce serait bon pour tous que de mettre l'UMEM sur Internet, en cinq langues, fonction qui permettrait d'établir de façon claire et facile la conversation entre tous.

Cette magnifique possibilité, soutenue par un Laboratoire, a tenu bon pendant six ans et à pris fin lorsque les payants du service d'Internet se sont aperçus que très peu de gens consultaient le site. Quelques années passées, et n'allant plus aux Congrès moi-même, j'ai taché de rétablir l'usage de la Net afin que nous puissions voir ce que la majorité n'avait jamais vu.

Lorsque j'ai refusé ma réélection, j'avais une raison pour le faire – voir et sentir que, dans un groupe qui existait par amour pour l'écriture, tous n'aimaient pas les autres et certains se croyaient différents. J'en ai donné signe à tous en n'acceptant pas. Dommage; j'aimerais bien que tous se sentent et soient égaux.

Je vous remercie pour votre décision et je désire le meilleur pour vous tous.

DE

MEIN DANK

Unerwartet kam die Dankbarkeit von UMEM zu mir. Das unerwartete Erstaunen über das, was auf mich zukommen würde. Ich fragte mich, ob ich eine solche Ehre verdienen würde.

Sofort dachte ich, dass ich es nicht verdienen würde, denn obwohl meine letzte Präsidentschaft der UMEM sehr gut verlaufen war, lehnte ich eine Wiederwahl ab, weil ich es trotz dessen, was ich geschaffen habe, nicht geschafft habe, die Freundschaft aller, unter allen vollständig zu verbreiten.

Ohne diesen Dank aussprechen zu wollen, werde ich versuchen, Ihnen das Datum meines Eintritts in die UMEM und meines aktiven Engagements für die Verbesserung der UMEM zu nennen.

Ich wurde 1987 Mitglied der UMEM, auf dem Kongress in Barcelona, der unter dem Vorsitz der Baronin Marguerite de Miomandre Liegeois stattfand, und der Organisation des Psychiaters Claramund Raspall, einem Mann der großen Ideen, der großen Fehler und des Täters unbezahlter Ausgaben: Letzteres führte zur Schließung der Tore der Börse von Barcelona. Die Nacht, in der wir alle in Galakleidern (geschmückt mit Dekorationen für die Begnadigten) ohne Party und mitten auf der Straße zurückgelassen wurden.

Dieser Unfall führte zum Rücktritt von Präsidentin Marguerite de Miomandre und zur Übernahme des Vorsitzes durch Bernard Schmitt.

Zu dieser Zeit war die UMAM, die Weltunion der Medizinkünstler, mit der UMEM verbunden.

Bernard Schmitt starb 1997; das Präsidium übernahm Edouard Klotter, der nur für wenige Jahre Verantwortung übernehmen wollte. Vor diesem Hintergrund beschloss die WMU auf dem Kongress 2002 in Bad Säckingen, Deutschland, den Portugiesen Carlos Vieira Reis zum Präsidenten zu wählen, der voraussichtlich 2004 sein Amt antreten wird, wenn der Kongress in Portugal stattfindet.

Da die UMEM kein politisches Ziel verfolgte, verfasste sie nie Texte, die als Verteidigung einer politischen Option interpretiert werden könnten. Auf dem Kongress in Athen beschloss die Generalversammlung jedoch zum ersten Mal, eine Erklärung auf humanitärer Basis zu verfassen, die sich an politische Gremien in der ganzen Welt richtet, angefangen bei den Terroranschlägen auf die New Yorker Türme. Dies wäre eine Gelegenheit, über die Motive solcher Aktionen nachzudenken und die Konsequenzen abzuwägen, die sich daraus ergeben könnten, verstärkt durch eine Kette von Kriegslust und unstillbarem Hass, die durch eine bereits unausgeglichene Welt wütet.

Seit ich die Präsidentschaft der UMEM übernommen habe, habe ich das Buch UMEM, die mögliche Geschichte geschrieben, ich habe versucht, der UMEM vor dem Notar von Sierre, Jean-Pierre Guidoux, in der Schweiz eine legale Existenz zu geben. Im selben Jahr fand die Feier zum 50-jährigen Jubiläum der UMEM statt, bei der in Lissabon eine schöne Gedenkmedaille entworfen und herausgegeben wurde, die später auf dem Kongress in Sierre verteilt wurde.

Die UMEM-Flagge wurde kreiert und ich bat meinen französischen Kollegen Jean-Louis Belgrand, die UMEM-Hymne zu schreiben und in Musik umzusetzen. Und ich verstand, dass es für alle Mitglieder von Vorteil wäre, UMEM

im Internet zu speichern, in fünf Sprachen, eine Funktionalität, die eine klare und einfache Konversation zwischen allen ermöglichen würde.

Diese großartige Möglichkeit, die von einem Labor gesponsert wurde, dauerte sechs Jahre lang und endete erst, als diejenigen, die für den Internetdienst bezahlten, feststellten, dass nur sehr wenige Menschen die Website besuchten. Einige Jahre später nahm ich selbst nicht mehr an Kongressen teil und unternahm die Wiedereinführung des Internets, damit alle das sehen konnten, was die Mehrheit noch nie gesehen hatte.

Als ich meine Wiederwahl ablehnte, hatte ich einen Grund dafür – zu sehen und zu fühlen, dass in einer Gruppe, die ihre Existenz der Liebe zum Schreiben verdankte, nicht alle einander liebten und einige schätzten, dass sie selbst anders waren. Um allen ein Zeichen meiner Ablehnung zu geben, akzeptierte ich es nicht. Mitleid; Ich möchte sehr, dass sich alle gleich fühlen und gleich sind.

Ich danke Ihnen für Ihre Entscheidung und wünsche allen das Beste.

PT

O MEU OBRIGADO

Inesperadamente, chegou a mim a gratidão da UMEM. O espanto inesperado daquilo que viria ter comigo. Perguntei-me, se eu mereceria tal honra.

De imediato, pensei que eu não a mereceria, porque embora a minha última presidência da UMEM, tivesse corrido muito bem, rejeitei a reeleição, porque apesar daquilo que criei, não consegui totalmente espalhar a amizade de todos, entre todos.

Sem querer alargar este agradecimento, vou tentar dar-vos a data da minha entrada na UMEM e a minha entrega activa em melhorar a UMEM.

Entrei para a UMEM, em 1987, em Barcelona, sendo presidente a Baronesa Marguerite de Miomandre Liegeois e organizador o psiquiatra Claramund Raspall, homem de grandes ideias, grandes erros e despesas não pagas que levaram ao encerramento nessa noite da Bolsa de Barcelona, quando todos nós, vestidos a rigor e com condecorações de quem as tinha, ficou sem a festa e na rua.

Este acidente, levou à demissão da Presidente Marguerite de Miomandre e à entrada para Presidente, de Bernard Schmitt.

Nesse tempo associavam-se ainda a UMAM, União Mundial dos Artistas Médicos, à UMEM

Em 1997, morre Bernard Schmitt e assumiu a presidência Edouard Klotter, que quer assumir poucos anos. Face a isso, a UMEM decidiu no Congresso de 2002, em Bad Sackingen, Alemanha, eleger presidente o português Carlos Vieira Reis e marcada a sua posse para 2004, aquando da realização do Congresso em Portugal.

Não tendo a UMEM finalidade política, nunca produziu textos que pudessem ser interpretados como tomada de posição política. Contudo, durante o Congresso de Atenas, a assembleia geral decidiu, pela primeira vez, redigir uma declaração de fundo humanitário e dirigi-la aos políticos de todo o mundo, dos ataques terroristas contra as torres de New York, Seria altura de reflectir nas razões dessas acções e avaliar as consequências que daí poderiam advir, com o aparecimento e desenvolvimento de uma beligerância em cadeia e de um ódio desenfreado, a percorrer um mundo já de si bastante desequilibrado.

Logo que tomei posse da presidência da UMEM, escrevi o livro UMEM, L'histoire possible, tratei de legalizar a UMEM, perante o Notário de Sierre, Jean-Pierre Guidoux, na Suíça. Foi nesse mesmo ano que se comemoraram os 50 anos de existência da UMEM, desenhando-se e editando em Lisboa, uma bela medalha comemorativa, que depois foi distribuída no Congresso em Sierre,

Criou-se a Bandeira da UMEM e pedi ao colega francês Jean-Louis Belgrand, que escrevesse

e musicasse o Hino da UMEM. E entendi, que seria bom para todos, colocar a UMEM na Net, com cinco línguas a funcionar e a permitirem estabelecer de forma clara e fácil, a conversação entre todos.

Esta belíssima possibilidade aguentou-se uns seis anos, sustentada por um Laboratório e acabou, quando os pagadores à Net verificavam que muito poucos ali recorriam. Passados uns anos e já não indo aos Congressos, tentei estabelecer novamente o uso da Net para podermos ver tudo aquilo que a maioria nunca via.

Quando não aceitei a minha reeleição, havia uma razão para o fazer – ver e sentir que num grupo que existia porque amava a escrita, nem todos amavam os outros e pensavam-se diferentes. Dei sinal disso a todos e não aceitei. Tenho pena. Gostaria muito que todos se pensassem e fossem iguais.

Agradeço a vossa decisão e desejo-vos o melhor para todos.

(Original speech in Portuguese)

FR

CURRICULUM VITAE DE LAURENT VERCOUSTRE

le 7 août 2024

Hier Gynécologue Obstétricien aujourd'hui à la retraite, dans ma 75e année, l'essentiel de mes écrits ont pour thème la santé, les problèmes d'organisation de nos systèmes de santé.

C'est la rencontre avec la pensée du philosophe Michel Foucault qui m'a sorti de mon sommeil dogmatique qui n'était pas certes à la mesure de celui de Kant! (Kant disait du philosophe anglais Hume que celui-ci l'avait sorti de son sommeil dogmatique). Disons plus simplement que ma rencontre avec Michel Foucault a été une vraie révélation. J'ai trouvé dans son œuvre toute une réflexion sur la médecine qui donne des principes d'intelligibilité sur la crise que nous traversons. Foucault disait mes: «Tous mes livres [...] sont, si vous voulez, des petites boîtes à outils. Si les gens veulent bien les ouvrir, se servir de telle phrase, de telle idée, telle analyse comme d'un tournevis ou d'un desserre boulon, pour court-circuiter, disqualifier les systèmes de pouvoir, eh bien c'est tant mieux.»

J'ai donc utilisé ces «outils Foucault» pour écrire un premier livre intitulé Faut-il supprimer les hôpitaux, l'hôpital au feu de Michel Foucault? Cet ouvrage a été remarqué Roselyne Bachelot, ministre de la Santé à l'époque où mon livre a été publié. Dans une lettre manuscrite elle m'informait qu'elle avait fait commande de 20 exemplaires de mon livre et ordonné à tous ses conseillers de le lire. Mon ouvrage avait également attiré l'attention de la Présidente de l'HCAAM. L'HCAAM est précisément l'institution qui met en œuvre les réformes du système de santé. Celle-ci m'a demandé de présenter ma réflexion sous forme de deux conférences.

Mon second ouvrage avait pour sujet une série américaine Docteur House. Je lui avais donné comme titre Docteur House et moi simple praticien hospitalier. J'avais été fasciné cette série américaine. Parce qu'elle s'interroge avec une étonnante perspicacité sur l'éthique médicale. Voici un passage de la 4e de couverture de ce livre. «Qui est House: c'est d'abord une figure de antihéros comme on le voit de plus en plus dans le contexte des séries américaines. Mais c'est probablement l'antihéros, le plus complexe et mystérieux de l'histoire de la télévision. Il est arrogant, cynique anticonformiste et misanthrope, asocial, en un mot il est odieux mais premier paradoxe, malgré tous ces défauts il reste éminemment sympathique.

Du point de vue qui nous intéresse, du point de vue de l'éthique médicale, ses comportements, ses paroles sont l'antithèse de l'éthique reconnue comme telle, il est radicalement antiéthique mais notre propos est justement de voir comment cette antiéthique devient une hyperéthique selon l'expression des philosophes italiens qui lui ont consacré un livre.» Dans ce livre je raconte sur le ton de l'autodérision comment le médecin que j'étais s'était identifié au Docteur House.

Mon troisième livre intitulé Réformer la santé, la leçon de Michel Foucault avait pour intention cette fois-ci de comprendre avec l'aide des outils Foucault la crise que traverse aujourd'hui notre système de santé. Elle concernait donc tous les aspects de la santé. Cet ouvrage, sans doute trop ambitieux, n'a pas eu le même succès que le premier. En définitive il représente pour moi une riche réserve d'idées, d'analyses que j'ai exploité en écrivant des articles dans la presse, en particulier dans le journal Le Monde, mais aussi dans Le Point, Le Nouvel Observateur, Libération.

Mon quatrième livre est cette fois un roman. Grâce à lui j'ai renoué avec la littérature, et c'est pour moi un immense plaisir. Je me demande si ma nature profonde n'est pas d'être plus un littéraire qu'un philosophe même si mon périple philosophique m'a donné beaucoup de satisfaction. Son titre: Augustin la guerre du cholestérol.

Mon roman a donc comme toile de fond la polémique sur le cholestérol. En France et dans de nombreux autres pays, la grande majorité des cardiologues et l'opinion commune croient fermement que le cholestérol est le principal facteur des maladies cardiovasculaires. Pourtant il existe un réseau international des sceptiques du cholestérol (THINCS). Ce groupe est en croissance constante et est composé de scientifiques, de médecins, d'autres universitaires et d'écrivains scientifiques de divers pays. Il s'oppose unanimement à la théorie qui veut que le cholestérol soit désigné comme responsable des accidents cardiovasculaires. Les statines sont les médicament les plus utilisés pour faire baisser le cholestérol. Ces statines représentent des budgets colossaux, comme jamais l'industrie pharmaceutique n'avait connu. Or il n'ont pas d'utilité — le cholestérol étant innocent dans la genèse des accidents cardiovasculaires —, et par ailleurs ils induisent des effets indésirables importants dont certains mettent en jeu la vie des malades.

Ce roman a reçu le premier prix du salon du livre dédicacé décerné par le Groupement des Écrivains Médecin en 2021.

Enfin j'anime un blog (<https://blog.laurentvercoustre.lequotidiendumedecin.fr/>) dans le journal le Quotidien du Médecin premier journal médical français. La création de ce blog date de 2017, il compte aujourd'hui 150 billets.

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

FAUT-IL SUPPRIMER LES HÔPITAUX?

L'hôpital au feu de Michel Foucault?

L'Harmattan 2009.

GREG HOUSE ET MOI SIMPLE PRATICIEN HOSPITALIER, L'Harmattan 2014.

NAÎTRE À LA MAISON D'hier et d'aujourd'hui. Ouvrage collaboratif sous la direction de Marie-France-Morel, Éditions Éres, 2016.

RÉFORMER LA SANTÉ, LA LEÇON DE MICHEL FOUCAULT, Éditions OVADIA, octobre 2017.

Laurent Vercoustre anime le BLOG «OCALE» dans le journal Le Quotidien du Médecin.

Il est membre du séminaire sur l'avenir de la

Santé de l'HCAAM (Haut Conseil pour l'Avenir de l'Assurance Maladie).

Liste des articles publiés dans le journal Le Monde

Sur la crise des urgences, Agnès Buzyn tient le bon cap

Pour l'ancien praticien hospitalier et spécialiste des politiques médicales, les mesures annoncées par la ministre de la santé, qui s'appuient sur la médecine ambulatoire, permettront de remettre au premier plan la médecine de ville.

Publié le 12 septembre 2019 à 06h30 Laurent Vercoustre

Non, nos obstétriciens ne sont pas violents. Ils sont simplement déjà d'une autre époque»

Dans une tribune au «Monde», Laurent Vercoustre, obstétricien hospitalier à la retraite, estime que les femmes, plus qu'un retour à la naturalité de l'accouchement, revendiquent avant tout de parler d'égal à égal avec leur médecin.

Publié le 30 août 2017 à 15h36, Laurent Vercoustre

Prématuré, faire vivre ou faire mourir?

Des trois instances concernées, la médecine, la société et les parents, ce sont les parents qui représentent l'instance la plus fondatrice de l'être humain.

Publié le 22 septembre 2014 à 12h57 Laurent Vercoustre

FR

Chers médecin-écrivains, chers écrivain-médecins, c'est cette bi appartenance qui nous réunit aujourd'hui, c'est elle que nous allons fêter tout au long de ce merveilleux congrès.

Il ne faut pas s'y tromper elle est l'affirmation d'une valeur d'une extraordinaire importance.

Expliquons-nous. «Le médecine n'a plus d'extérieur» disait Michel Foucault. Michel Foucault est un philosophe de XXe siècle. Il est sans doute le philosophe français le plus traduit dans le monde. Une part non négligeable de son

œuvre philosophique est consacrée à la médecine. «La médecine n'a plus d'extérieur» que veut nous dire Foucault? Il s'en explique dans ce petit texte que je vais vous lire: «la médecine ne doit plus seulement être le corpus des techniques de la guérison et du savoir qu'elles requièrent ; elle enveloppera aussi une connaissance de *l'homme en santé*, c'est à dire à la fois une expérience de *l'homme non malade*, et une définition de *l'homme modèle*. Dans la gestion de l'existence elle prend une posture normative, qui ne l'autorise pas simplement à distribuer des conseils de vie sage, mais la fonde à régenter les rapports physiques et moraux de l'individu et de la société où elle vit¹.»

Le message de Foucault est clair on peut le résumer ainsi: la médecine est en passe de s'emparer de l'homme pour en faire un être totalement médicalisé. Ailleurs Foucault nous présentera le problème sous un autre angle: il dira que c'est dans la médecine, science expérimentale que l'homme cherche aujourd'hui sa vérité. C'est dans son plus célèbre et difficile livre *Les mots et les choses* que Foucault nous montrera que toute notre modernité se prend constamment les pieds dans le tapis en faisant de l'homme une connaissance possible ou un objet pour la science.

Donnons un exemple de cette médicalisation de l'humain. L'homosexualité par exemple. Sur cette question la médecine a dû battre en retraite, et elle l'a fait il y a déjà longtemps. C'est en effet en 1980, que l'homosexualité, classée auparavant comme pathologie mentale, est retirée du DSM (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders). Des millions d'individus vont passer d'un seul coup du statut de malades mentaux à un statut d'homme normal.

Vous qui êtes tout autant écrivain que médecin, vous avez bien délimité un espace extérieur à la médecine, un espace qui ne se réfère pas à sa rationalité, un espace où votre imagination votre créativité peut s'épanouir. Au sein du corps médical vous représentez un peu le dernier carré à lutter contre une médicalisation de plus en plus envahissante.

¹ M. Foucault, *Naissance de la clinique*, op. cit., p.98.

Maddalena Bonelli | ITALY

IT

MADDALENA BONELLI

Nata a Grassano il 30-01-1954 Residente a Matera in via Taranto/15/O |

Cell. 3338980956

Tel. 0835 388562

Email: madda_bone@yahoo.it

BREVE BIOGRAFIA

Laureata in medicina e chirurgia – Roma nel 1979- con 110 e lode, Specializzata in Neuropsichiatria Infantile – Roma 1984-ex dirigente medico presso la U.O. di pediatria e neonatologia dell'Ospedale Madonna Delle Grazie- Matera-, ex Medico di bordo supplente, attualmente libero professionista.

Quattro anni di Volontariato a Valona nell'ambito dello screening per l'anemia mediterranea.

Versatile curiosa, e con spirito indipendente ha lottato duramente contro i vincoli di una società che voleva la donna succube dell'uomo e i diseredati vittime del destino, pur rispettandone le peculiarità culturali e rimanendo profondamente legata alle sue origini contadine e ai valori morali che le distinguono. Le origini contadine e la tragica morte del figlio primogenito adolescente, le hanno insegnato la forza devastante del dolore e il potere enorme della volontà e del piacere che nasce dalle piccole cose.

Socio Associazione Medici Scrittori Italiani dal 2014 ne è coordinatore per il SUD Italia dal 2021. Dal 2019 è presidente del Concorso Letterario Nazionale Splendida Matera di cui è ideatrice e fondatrice.

Attrice di teatro e comparsa cinematografica dal 2015

Ha pubblicato:

1) Un volume di poesie: “Giorni Scalzi” – Edito dalla Aletti – marzo 2013

2) Il Romanzo “Ciro nella grotta dei Pipistrelli”- Lucidellanotte Edizioni – Giugno 2020

3) Il Romanzo “A calci e morsi” – Altrimedia edizioni – Maggio 2022

4) Pubblicazione di poesie in volumi di autori vari della Aletti editori e altre riviste e articoli sulla rivista on line ‘Toscana Today’. Poesie e racconti sulla rivista “La Serpe”.

Riconoscimenti più significativi

1) Impavidarte 2023. Terzo premio narrativa per “A Calci e Morsi”

2) Una Cartolina da Matera 2021. Primo premio poesia “Fossili di Matera”

3) Scorza e mollica ”2020. Secondo premio per la poesia “È tornato il pane”

4) La serpe d’oro 2019. Primo premio Narrativa con “Che mangi oggi?”

5) Premio Cesare Pavese 2019-sezione medici- Premio unico per il saggio “Arcangelo Ilvento medico e legislatore, filosofo e poeta nel cuore”

6) Premio Cronin 2018, sezione teatro. Primo premio per la commedia in atto unico: “U figghjè du munachicchjè”

7) I Tre Colori 2018 5° premio poesia “Proteggere il dolore”

8) La Serpe D’Oro 2017 Nora Rosanigo. Terzo premio per la poesia “Giorni felici a Grassano”

9) Concorso Nazionale Franz Kafka 2014. Terzo premio per il volume “Giorni scalzi” – Aletti editori

ENG

MADDALENA BONELLI

Born in Grassano on January – 30th – 1954

Resident in Matera in via Taranto/15/O

Cell. 3338980956 | Tel. 0835 388562

Email: madda_bone@yahoo.it

SHORT BIOGRAPHY

Graduated in medicine and surgery – Rome 1979 – with 110 cum laude, Specialized in Child Neuropsychiatry – Rome 1984 – former medical director at the U.O. of pediatrics and neonatology at the Madonna Delle Grazie Hospital – Matera -, former substitute ship’s doctor, currently freelance.

Four years of volunteering in Vlora as part of the screening for Mediterranean anemia.

Member of the “Italian Doctors Writers Association” since 2014 and coordinator for SOUTHERN Italy since 2021. Since 2019 she is president of the “Splendida Matera” National Literary Competition of which is creator and founder.

Theater actress and film extra since 2015

Versatile, curious and independent spirit, she fought hard against the constraints of a society that wanted women to be subservient to men and the disinherited to be victims of destiny, while respecting their cultural peculiarities and remaining deeply linked to their peasant origins and the moral values that distinguish them. Her peasant origins and the tragic death of her first-born teenage son taught her the devastating force of pain and the enormous power of will, and the pleasure that comes from small things.

She posted:

1) A volume of poems: “Giorni Scalzi” – Published by Aletti – March 2013

2) The novel “Ciro nella grotta dei pipistrelli” – Lucidellanotte Edizioni – June 2020

3) The novel “A Calci e morsi” – Altrimedia editions – May 2022

4) Publication of poems in volumes by various authors of Aletti publishers and other magazines and articles in the online magazine ‘Toscana Today’. Poems and stories in the magazine “La Serpe”.

Most significant recognitions

1) Impavidarte 2023. Third fiction prize for “A Calci e Morsi”

2) A Postcard from Matera 2021. First poetry prize “Fossili di Matera”

3) Scorza e mollica 2020. Second prize for the poem “È tornato il pane”

4) La Serpe D’Oro 2019. First prize for the story “Cosa mangi oggi??”

5) Cesare Pavese Prize 2019 – doctors section – Single prize for the essay “Arcangelo Ilvento, doctor and legislator, philosopher and poet in the heart”

6) Premio Cronin 2018, theater section. First prize for one-act comedy: “U figghjè du munachicchjè”

7) I Tre Colori 2018, 5th for the poem “Proteggere il dolore”

8) La Serpe D’Oro 2017 Nora Rosanigo. Third prize for the poem “Giorni felici a Grassano”

9) Franz Kafka National Competition 2014. Third prize for the volume “Giorni scalzi” – Aletti publishers

FR

MADDALENA BONELLI

Née à Grassano le 30/01/1954

Résident à Matera via Taranto/15/O

Cellulaire 3338980956

Tél. 0835 388562

Email: madda_bone@yahoo.it

COURTE BIOGRAPHIE

Diplômé en médecine et chirurgie – Rome en 1979 – avec 110 cum laude, spécialisé en neuropsychiatrie infantile – Rome 1984 – ancien directeur médical de l’U.O. de Pédiatrie et Néonatalogie de l’Hôpital Madonna Delle Grazie – Matera, ancien médecin de bord adjoint, actuellement indépendant.

Quatre années de volontariat à Vlora dans le cadre du dépistage de l’anémie méditerranéenne.

Esprit polyvalent, curieux et indépendant, elle a lutté avec acharnement contre les contraintes d’une société qui voulait les femmes soumises aux hommes et les défavorisés victimes du destin, mais en le respectant leurs particularités culturelles et en restant profondément liée à les origines paysannes et aux valeurs morales qui les caractérisent. Ses origines paysannes et la mort tragique de son fils aîné adolescent, lui ont appris la force dévastateur de la douleur, l’énorme force de volonté et le plaisir que procurent les petites choses.

Membre de l’ “Associazione Medici Scrittori Italiani” depuis 2014 et coordinatrice pour l’Italie du

SUD depuis 2021. Depuis 2019, elle est présidente du Concours littéraire national “Splendida Matera” dont elle est la créateur et fondateur. Actrice de théâtre et figurante de cinéma depuis 2015

Publié:

1) Un volume de poèmes: «Giorni Scalzi» – Publié par Aletti – mars 2013

2) Le roman «Ciro nella grotta dei pipistrelli» – Lucidellanotte Edizioni – juin 2020

3) Le roman «A Calci e morsi» – Éditions Altrimedia – Mai 2022

4) Publication de poèmes en volumes de divers auteurs chez les éditions Aletti et dans d’autres revues et articles dans la revue en ligne «Toscana Today». Poèmes et récits dans la revue «La Serpe».

Les reconnaissances les plus significatives

1) Impavidarte 2023. Troisième prix de fiction pour «A Calci e Morsi»

2) Una cartolina da Matera 2021. Premier prix de poésie «Fossili di Matera»

3) Scorza e mollica 2020. Deuxième prix pour le poème “È tornato il pane”

4) La Serpe D’Oro 2019. Premier prix pour le conte “Che mangi oggi??”

5) Prix Cesare Pavese 2019 – section médecins – Prix unique pour l’essai «Arcangelo Ilvento, médecin et législateur, philosophe et poète dans l’âme»

6) Prix Cronin 2018, section théâtre. Premier prix de la comédie en un acte: «U figghjè du munachicchjè»

7) I Tre Colori 2018 5ème pour le poème «Protéger la douleur»

8) LA Serpe D’Oro 2017 Nora Rosanigo. Troisième prix pour le poème «Giorni felici a Grassano»

9) Concours National Franz Kafka 2014. Troisième prix pour le volume «Giorni scalzi» – Aletti editore

DISCORSO DI MADDALENA BONELLI

PER LA CONSEGNA DEL PREMIO HIPPOCRATES PEGASUS UMEM PER MERITI LETTERARI

Varna – Bulgaria – 2024

Sono onorata di essere qui oggi, con voi, amici di penna e colleghi nella medicina, arte nobile e scienza in continuo divenire. Proverò a parlare nel mio limitato inglese perché oggi, come dicono i miei figli, da tempo espatriati in Germania, più che l'accento e la grammatica, contano il voler comunicare e l'empatia.

Al contrario la scrittura richiede ben altre leggi per regolare il ritmo della parola. Nella mia umile carriera di scrittrice ne sono sempre stata consapevole, come lo sono dei miei limiti, ecco perché questo premio mi coglie di sorpresa. La nostra associazione vanta colleghi di grande levatura letteraria e professionale e molti ben più meritevoli di me.

Provengo da un povero paese della Basilicata, o meglio Lucania, com'era anticamente chiamata e come a noi Lucani piace chiamarla oggi. È una regione dell'entroterra più oscuro del Sud Italia. Nei miei scritti le mie radici contadine e Lucane sono ispirazione e guida. Un tempo eravamo un popolo fiero e combattivo, e i greci ci condussero verso una fiorente cultura. Ma le numerose dominazioni successive operarono devastazioni spaventose e, per qualche secolo, fino agli anni sessanta, la mia regione ha sperimentato una miseria inimmaginabile, quella miseria che distrugge socialmente e culturalmente. Tale stato miserevole venne alla luce nel dopoguerra, anche grazie a Carlo Levi, medico scrittore, fra i primi iscritti dell'AMSI, che negli anni trenta visse un anno da confinato in Lucania.

Dopo la fine della guerra egli si adoperò affinché i contadini del sud, della Lucania in particolare, potessero riacquistare dignità di uomini e diritto di aspirare alla felicità anche su questa terra, oltre che in un ipotetico al di là. Egli sognava che dalle nostre

terre abbandonate potesse partire un movimento di riscatto dei contadini e la nascita di uno Stato Rurale Autonomo (RAS) e di un Nuovo Sud.

Per realizzare questa sua Utopia, contava su un uomo che aveva preso sotto la sua protezione. Contava su Rocco Scotellaro, il poeta lucano dei contadini, il poeta sindaco che, con l'attivismo politico e l'impegno letterario, sperava di svegliare le coscienze e di spingere i poveri e i derelitti della terra ad aprire gli occhi e a farsi corpo unico per abbattere i muri della dominazione dei ricchi e dei potenti.

Perché anche a questo serve la potenza della parola scritta con ispirato sentimento e passione.

Nel periodo dell'adolescenza, i suoi racconti, le sue poesie e il libro di Carlo Levi "Cristo si è fermato ad Eboli", m'infiammarono di amore per la mia terra, mentre le condizioni miserevoli dei contadini e ancor più miserevoli delle loro donne, condizioni che ho vissuto in prima persona, mi hanno trasmesso quel senso di rabbia e impotenza che i miei avi provavano quotidianamente sotto la sferza maligna della mala sorte.

Ma ho amato e amo ogni solco della mia Lucania, ogni canto dei contadini, ogni frutto e ogni sorriso, sorrisi spesso sdentati, che nella mia infanzia m'insegnarono la ferrea volontà di vivere e di ricominciare sempre e persino la gioia, quella che sboccia dalle piccole cose, nonostante tutto.

Ecco da questi sentimenti nascono i miei scritti, oltre che dal mio vissuto personale.

Ma voglio chiudere con le parole di Scotellaro, morto prematuramente senza poter assistere alla rinascita del SUD. Una rinascita che è ancora gli albori ma procede, seppur lentamente. E Matera capitale della cultura 2019 ne è un esempio.

"I contadini guardano l'aria... Essi vestono e parlano e giudicano secondo un accordo che li avvince, si riconoscerebbero in qualsiasi parte della terra." (R. Scotellaro – 1952)

"Ma nei sentieri non si torna indietro. / Altre ali fuggiranno / dalle paglie della cova, perché lungo il perire dei tempi / l'alba è nuova, è nuova." ("Sempre nuova è l'alba" – 1948).

SPEECH BY MADDALENA BONELLI

FOR THE AWARDING OF THE
HIPPOCRATES PEGASUS UMEM PRIZE
FOR LITERARY MERIT

Varna – Bulgaria – 2024

I am honored to be here today, with you, pen pals and fellow doctors in medicine, a noble art and ever-evolving science. I will try to speak in my limited English because, as my children – long-time expatriates in Germany – say, today, rather than accent and grammar, what really matters is the desire to communicate and empathy.

On the other hand, the art of writing requires very strict norms that regulate the rhythm of speech. In my humble career as a writer, I have always been aware of this, as I am of my limitations, and that is the reason why the award really takes me by surprise. Our association boasts colleagues of great literary and professional standing and many of them are far more deserving than me.

I come from a poor town in Basilicata, or rather Lucania, as it was called in ancient times and as, we like to call it today. It is a region in the darkest hinterland of Southern Italy. In my writings, my peasant and Lucanian roots are my inspiration and guide. We were once a proud and combative community, who was led by the Greeks towards a flourishing culture. But the numerous subsequent dominations brought around frightening devastation and, for a few centuries, until the 1960s, my region experienced unimaginable poverty, the kind of poverty that brings social and cultural destruction. This miserable state came to light in the post-war period, also thanks to Carlo Levi, doctor writer, one of the first members of the AMSI, who, in the 1930s, lived a year in exile in Lucania.

After the end of the war, he worked to ensure that the farmers of the South, and of Lucania in particular, could regain their dignity and the right to aspire to happiness on this earth too, as well as in a hypothetical afterworld. He dreamed about a

movement for the redemption of peasants starting from our abandoned lands and about the birth of an Autonomous Rural State (RAS) and a New South.

To achieve this Utopia of his, he counted on a man he had taken under his protection. He counted on Rocco Scotellaro, the Lucanian peasant poet, the poet mayor who, with political activism and literary commitment, hoped to awaken the consciences and inspire the poor and derelicts of the earth to open their eyes and band together to break down the walls of domination by the rich and powerful.

And, inspiring feelings and passion, this is also what the power of the written word is used for.

His stories, his poems and Carlo Levi's book „Christ Stopped at Eboli“ inflamed me with love for my land, during my teenage years, while the miserable conditions of the farmers, and the even more miserable conditions of their women – which I experienced first-hand-, gave me that sense of anger and helplessness that my ancestors felt daily as they were evilly ruled by bad luck.

But I loved and love every scar and furrow of my Lucania, every song of the farmers, every fruit and every smile, often toothless smiles, all that in my childhood taught me the powerful desire to live no matter what, and to always be ready to start all over, and even joy, the kind of joy that springs from the little things, despite everything.

My writings are born from these feelings, as well as from my personal experience.

Well, I want to finish with the words of Scotellaro, who died prematurely without being able to witness the rebirth of SOUTHERN ITALY. A rebirth that is still downing but it is progressing, albeit slowly. And Matera, the European capital of culture 2019, is an example of this rebirth.

“The farmers look at the air... They dress and speak and judge according to an agreement that binds them, they would recognize one another anywhere on the earth.” (R. Scotellaro – 1952)

“But there is no turning back on the paths. / Other wings will flee / from the straws of the nest, because throughout the passing of time / the dawn is new, it is new.” (“Always new is the dawn” – 1948).

DISCOURS DE MADDALENA BONELLI

POUR L'ATTRIBUTION DU PRIX HIPPOCRATE PÉGASE UMEM POUR LE MÉRITE LITTÉRAIRE

Varna – Bulgarie – 2024

Je suis honoré d'être ici aujourd'hui, avec vous, amis de l'écrite et collègues en médecine, noble art et de la science en constante évolution. J'essaierai de parler dans mon anglais limité car aujourd'hui, comme le disent mes enfants, expatriés en Allemagne, plus que l'accent et la grammaire, ce qui compte c'est l'envie de communiquer et l'empathie.

Au contraire, l'écriture requiert des lois très différentes pour réguler le rythme de la parole. Dans mon humble carrière d'écrivain, j'ai toujours été conscient de cela, comme de mes limites, c'est pourquoi ce prix me surprend. Notre association compte des collègues de grande renommée littéraire et professionnelle et beaucoup sont plus méritants que moi.

Je viens d'une ville pauvre de la Basilicate, ou plutôt de Lucanie, comme on l'appelait autrefois et comme nous, Lucaniens, aimons l'appeler aujourd'hui. C'est une région située dans l'arrière-pays le plus sombre du sud de l'Italie. Dans mes écrits, mes racines paysannes et lucaniennes sont une inspiration et un guide. Nous étions autrefois un peuple fier et combatif, et les Grecs guidaient vers une culture florissante. Mais les nombreuses dominations qui ont suivi ont provoqué des ravages effrayants et, pendant quelques siècles, jusque dans les années 1960, ma région a connu une pauvreté inimaginable, cette pauvreté qui détruit socialement et culturellement. Cet état misérable a été révélé dans la période d'après-guerre, également grâce à Carlo Levi, écrivain médecin, l'un des premiers membres de l'AMSI, qui, dans les années 1930, a vécu un an en confinement en Lucanie.

Après la fin de la guerre, il œuvra pour que les agriculteurs du sud, de Lucanie en particulier, puissent retrouver leur dignité d'homme et le droit d'aspirer au bonheur sur cette terre aussi bien que

dans un hypothétique au-delà. Il rêvait que de nos terres abandonnées puisse démarrer un mouvement de rédemption des paysans et la naissance d'un État rural autonome (RAS) et d'un Nouveau Sud.

Pour réaliser son utopie, il comptait sur un homme qu'il avait pris sous sa protection. Il comptait sur Rocco Scotellaro, le poète paysan lucanien, le poète maire qui, avec le militantisme politique et l'engagement littéraire, espérait éveiller les consciences et pousser les pauvres et les abandonnés de la terre à ouvrir les yeux et à devenir un seul corps pour abattre le mur de la domination des riches et des puissants. Car aussi à cela sert la force de l'écrit, avec un sentiment inspiré et une passion.

Ses histoires, ses poèmes et le livre de Carlo Levi „Cristo si è fermato ad Eboli“, pendant mon adolescence, m'ont enflammé d'amour pour ma terre, tandis que les conditions misérables des agriculteurs et encore plus misérables que celles des femmes, conditions que j'ai vécues de première main, m'a donné ce sentiment de colère et d'impuissance que mes ancêtres ressentaient quotidiennement sous le coup malin de la malchance. Mais j'ai aimé et j'aime chaque sillon de ma Lucanie, chaque chanson des paysans, chaque fruit et chaque sourire, souvent des sourires édentés, qui dans mon enfance m'ont appris la volonté de fer de vivre et de toujours recommencer et même la joie, celle qui fleurit dans les petites choses, malgré tout. Mes écrits sont nés de ces sentiments, ainsi que de mon expérience personnelle.

Mais je veux terminer avec les paroles de Scotellaro, décédé prématurément sans avoir pu assister à la renaissance du SUD. Une renaissance qui n'en est qu'à ses balbutiements mais qui progresse, quoique lentement. Et Matera, capitale de la culture 2019, en est un exemple.

„Les agriculteurs regardent l'air... Ils s'habillent, parlent et jugent selon un accord qui les lie, ils se reconnaîtraient dans n'importe quelle partie de la terre.“ (R. Scotellaro – 1952)

«Mais il n'y a pas de retour en arrière possible. / D'autres ailes fuiront / des pailles du nid, parce qu'au fil du temps / l'aube est nouvelle, elle est nouvelle. (“Toujours nouvelle est l'aube” 1948).

BG

ЗЛАТИМИР КОЛАРОВ

е лекар, професор по ревматология, писател, сценарист, продуцент на филми. Автор е на над 590 научни труда, ръководител на 6 защитени докторантури. Автор на 31 художествени, драматургични, публицистични и литературно-критични книги, на 2 сценария за игрални, 8 за документални и 10 за научно-популярни филми и над 270 публикации в литературни и електронни издания. Разкази са публикувани в литературни издания на 12 езици. Филми са представени на фестивали и прожекции в 14 страни. Книги са издадени в Украйна, Германия, Албания и Сърбия. Отличен е с 63 национални и международни номинации и награди като лекар, преподавател, писател и сценарист. Член на Съюза на българските писатели, Българския П.Е.Н. – център, Съюза на учените в България, Съюза на българските филмови дейци – гилдия „Сценаристи“ и Съюза на журналистите в България. Почетен председател на Българското медицинско дружество по остеопороза, остеоартроза и други ревматични болести, заместник председател на Научното дружество по ревматология, почетен член на Асоциацията за лечение и изучаване на болката, председател на Съюза на писателите лекари в България „Димитър Димов“, генерален секретар на Международния съюз на писателите лекари UMEM.

EN

ZLATIMIR KOLAROV

is a medical doctor, professor of rheumatology, writer, screenwriter, film producer. He is the author of over 590 scientific works, head of 6 doctoral studies. Author of 31 fiction, drama, journalistic and literary-critical books, 2 drama plays, 8 screens for documentaries and 10 for popular science films, as well as of over 270 publications in literary and electronic editions. His short stories appeared in literary publications in 12 languages. His films have been presented at festivals and screenings in 14 countries. His books were published in Ukraine, Germany, Albania and Serbia. He is distinguished with 63 national and international nominations and awards as a doctor, teacher, writer and screenwriter. Member of Union of Bulgarian Writers, Bulgarian P.E.N. – Center, Union of Scientists in Bulgaria, Union of Bulgarian Filmmakers – its „Screenwriters“ Guild, and Union of Journalists in Bulgaria. Honorary Chairman of Bulgarian Medical Society for Osteoporosis, Osteoarthritis and Other Rheumatic Diseases, Deputy Chairman of Scientific Society for Rheumatology, Honorary Member of Association for Treatment and Study of Pain, Chairman of “Dimitar Dimov” Union of Writers and Doctors in Bulgaria, Secretary General of International Union of Medical Writers UMEM.

FR

ZLATIMIR KOLAROV

est médecin, professeur de rhumatologie, écrivain, scénariste. Il es auteur et co-auteur de plus de 590 articles scientifiques, responsable de 6 programmes doctoraux, auteur de 30 ouvrages journalistiques, de fiction et de vulgarisation scientifique, de 2 scénarios de longs métrages et de 18 scénarios de films

documentaires et de vulgarisation scientifique. Ses récits ont été publiés en 12 langues. Ses films ont été projetés en Grèce, en Macédoine, en Serbie, en Albanie, en Bosnie-Herzégovine, en Allemagne, en Espagne, en Israël, en Angleterre, en Slovénie, en Russie, aux USA, au Japon, au Canada. Deux des livres ont été publiés en Ukraine et en Allemagne. Il est lauréat de 60 nominations et prix nationaux et internationaux en tant que médecin, enseignant, écrivain et scénariste. Il est membre de l'Union des écrivains bulgares, du Centre PEN bulgare, de l'Union des scientifiques de Bulgarie, de l'Union des cinéastes bulgares et de l'Union des journalistes bulgares. En plus, il est président honoraire de la Société médicale bulgare pour l'ostéoporose et l'arthrose, président de l'Union des écrivains médecins en Bulgarie "Dimitar Dimov", secrétaire associé de l'Union internationale des écrivains médecins UMEM.

DE

ZLATIMIR KOLAROV

ist Arzt, Professor der Rheumatologie, Schriftsteller, Drehbuchschreiber. Er ist Autor und Co-Autor von über fünfhundert wissenschaftlichen Abhandlungen, Leiter und Begleiter von sechs Doktoranden. Autor von dreißig literarischen, publizistischen und populärwissenschaftlichen Büchern, zweier Spielfilm-Drehbücher und achtzehn Drehbüchern für Dokumentar- und populärwissenschaftliche Filme. Seine Kurzgeschichten sind in zwölf Sprachen übersetzt. Die Filme wurden in Griechenland, Mazedonien, Serbien, Albanien, Bosnien und Albanien, Deutschland, Spanien, Israel, England, Slowenien, Russland, USA, Japan und Kanada aufgeführt. Zwei seiner Bücher erschienen in der Ukraine und in Deutschland. Er ist Träger von sechzig nationalen und internationalen Nominierungen und Preisen als Arzt, Lehrkraft,

Schriftsteller und Drehbuchschreiber, Mitglied der Union bulgarischer Schriftsteller SBP, des Bulgarischen PEN-Zentrums, der Union der Wissenschaftler Bulgariens, der Vereinigungen Tätiger der Filmbranche und der Bulgarischen Journalisten. Zlatimir Kolarov ist außerdem Ehrenvorsitzender der Bulgarischen Osteoporose- und Osteoarthrose-Union, Vorsitzender des Ärzte-Vereins „Dimitar Dimov“ des Landes und assoziierter Sekretär der Internationalen Union der Ärzte-Schriftsteller UMEM.

IT

ZLATIMIR KOLAROV

è un medico, professore, primario di reumatologia, scrittore e sceneggiatore bulgaro. È autore e coautore di oltre 590 articoli scientifici, supervisore di 6 dottorandi e autore di 30 libri di prosa d'arte, pubblicitaria e divulgazione scientifica, nonché di 2 sceneggiature per lungometraggi, 18 per documentari e di divulgazione scientifica. I suoi racconti sono stati pubblicati in 12 lingue. I suoi film sono stati presentati in Grecia, Macedonia del Nord, Serbia, Albania, Bosnia-Erzegovina, Germania, Spagna, Israele, Inghilterra, Slovenia, Russia, Stati Uniti, Giappone e Canada. Due dei suoi libri sono stati pubblicati in Ucraina e Germania. Ha ricevuto 60 nomination e premi nazionali e internazionali come medico, docente, scrittore e sceneggiatore. È membro dell'Unione degli scrittori bulgari, del PEN Center bulgaro, dell'Unione degli scienziati bulgari, dell'Unione dei cineasti bulgari e dell'Unione dei giornalisti bulgari. È presidente onorario della Società medica bulgara per l'osteoporosi e osteoartrosi. È presidente dell'Unione degli scrittori medici in Bulgaria "Dimitar Dimov" e segretario associato dell'Unione internazionale dei medici scrittori UMEM.

PT

ZLATIMIR KOLAROV

é médico, professor de reumatologia, escritor, roteirista, produtor de filmes. Autor de mais de 590 trabalhos científicos, orientador de seis teses de doutoramento. Autor de 31 livros de ficção, dramaturgia, publicismo e crítica literária, dois roteiros para filmes de ficção, oito para documentários e dez para filmes de divulgação científica, além de mais de 270 publicações em jornais literários e eletrônicos. Contos seus foram publicados em revistas literárias em 12 idiomas. Filmes seus foram exibidos em festivais e projeções em 14 países. Livros seus foram publicados na Ucrânia, Alemanha, Albânia e Sérvia. Recebeu 63 indigações e prêmios nacionais e internacionais como médico, professor, escritor e roteirista. Membro da União de Escritores Búlgaros, PEN Center Búlgaro, União de Cientistas da Bulgária, Guilda de Escritores de Cinema Búlgaros – „Roteiristas“ e União de Jornalistas da Bulgária. Presidente Honorário da Sociedade Búlgara de Medicina de Osteoporose, Osteoartrite e outras doenças reumáticas, vice-presidente da Sociedade Científica de Reumatologia, membro honorário da Associação para Tratamento e Estudo da Dor, presidente da União dos Médicos Escritores da Bulgária „Dimitar Dimov“, secretário-geral da União Internacional de Escritores Médicos UMEM.

BG

Приемам наградата с вълнение и с огромна благодарност към Президента на UMEM д-р Симоне Бандирали за идеята за обособяването на подобно отличие и на колегите от България, които ме номинираха от българска страна за връчването ѝ. За мен всяка подобна награда е от една страна – удовлетворение, че творбите,

труда и достиженията ти са забелязани и отличени и от друга – огромно задължение и отговорност да не слизаш под нивото на съответната награда, заради доверието на хората, които са ти я връчили. Така че, пътят в случая за мен е само един – напред и нагоре в същата посока с още по-голяма скорост.

Отново благодаря!

*Ваш проф. Златимир Коларов,
Председател на Съюза на лекарите писатели в
България „Димитър Димов“
Генерален секретар на UMEM
Варна, 01.септември.2024 г.*

ENG

I accept the award with excitement and immensely grateful to the President of UMEM (*Union Mondiale Des Écrivains Médecins*) Dr. Simone Bandirali for the idea of distinguishing such an award, and to my colleagues from Bulgaria, who nominated me from the Bulgarian side for its presentation. For me, every such award is on the one hand – satisfaction that your creativity, work and achievements have been noticed and honored, and on the other hand – a huge commitment and responsibility not to go down below the level of the corresponding award, because of the trust of those who presented this award to you. So, in that case, the way for me is only one – forward and upward in the same direction with even greater speed.

Thank you once again!

*Yours, Prof. Zlatimir Kolarov
Chairman of the Union of Doctor-Writers in
Bulgaria “Dimitar Dimov”
General Secretary of UMEM
Varna, September 1, 2024*

FR

J'accepte le prix avec enthousiasme et avec une immense reconnaissance envers le président de l'UMEM (*Union Mondiale Des Écrivains Médecins*), le Dr Simone Bandirali, pour l'idée de distinguer un tel prix et envers mes collègues de la Bulgarie, qui m'ont nommé du côté bulgare pour sa remise. Chaque prix de ce type est d'une part – la satisfaction que vos œuvres, votre travail et vos réalisations ont été remarquées et honorées, et d'autre part – un énorme engagement et une responsabilité de ne pas descendre en dessous du niveau de la récompense correspondante, en raison de la confiance des ceux qui vous l'ont remise. Donc, dans ce cas, il n'y a pour moi qu'un seul chemin: progresser et m'élever dans la même direction avec une vitesse encore plus grande.

Je vous remercie encore une fois!

*Cordialement vôtre,
Professeur Zlatimir Kolarov,
Président de l'Union des Écrivains Médecins de Bulgarie
"Dimitar Dimov"
Secrétaire Général de l'UMEM
Varna, 1er septembre 2024*

IT

Accetto il premio con entusiasmo e con grande gratitudine. Grazie al Presidente dell'UMEM Dr. Simone Bandirali per l'idea di istituire tale premio e ai miei colleghi bulgari che mi hanno nominato per il premio. Per me ogni premio è da una parte – piacere, perché le mie creazioni, il mio lavoro e i miei successi sono stati visti e apprezzati, e dall'altra parte – un dovere enorme e responsabilità a causa della fiducia delle persone che me l'hanno data. Quindi, c'è solo una via per me – avanti e verso l'alto nella stessa direzione con una velocità ancora maggiore.

Grazie ancora!

*Il vostro prof. Zlatimir Kolarov,
Presidente dell'Unione degli Scrittori in Bulgaria "Dimitar Dimov"
Segretario generale dell'UMEM
Varna, 01.settembre.2024*

АВТОРИ | AUTHORS

творби

literary works

ENG

FEATHERS

The path was slippery, and it was cold. He couldn't expect anything else, Carmelo told himself, setting off towards the river at night. But what he hadn't expected was that he would feel so scared. Yet he didn't see the reason.

Everything around was silent, while the first fog of the evening, thickened in sheets and globs among the bushes, could not hide dangers.

Carmelo Lopresti, a replacement philosophy teacher at the classical high school, had conceived that plan out of boredom: he wanted something to finally happen. But perhaps there was something else: a feeling of revenge. Petty, he reproached himself, but he enjoyed it a little at the idea of the prank he was about to pull. He, a cultured man, born and raised on the slopes of Etna, could not have foreseen that he would be welcomed into the city with courtesy, but almost with indifference.

So he thought he'd mix things up a bit.

One evening, after dinner, he was staring at his old portable recorder while eating ice cream, and he had the idea. It was a small battery-powered model. The next day he prepared the tape, mixing sounds taken from the internet: sounds of ferocious animals, screams of terror, the sound of troubled waters.

He wanted to revive the myth of the monster Tarantasio, mythological inhabitant of the surrounding marshes.

The ingenious part concerned the method with which to make the proof of the deception disappear: the device would be placed right on the bottom of the ice cream tub left running, so that it would spread the sinister recording among a group of houses two hundred meters away, while he would have already been on the road,

unsuspected. A kilometer further on, the water flowed into the river, with a half-metre waterfall, enough to overturn and submerge the box. The loss of an old device was well worth the fuss of investigations and legends that would result.

So that autumn evening he had deviated following the left bank of the Serio river.

He advanced along the path with casual manner, despite that inexplicable apprehension.

Soon he heard the sound of flowing water. Suddenly he noticed out of the corner of his eye a luminescence to the right, slightly pulsating among the fog and bushes. Fireflies in autumn? He turned to scan his eyes wide, fixed on a thorny bush.

His heart skipped several beats when he saw a vaguely human creature emerge, but covered in fluffy feathers, like the dancers' dresses of the past. However, the silhouette was truly human, equipped with hands, but almost covered by long floating feathers that started from the arms. Sometimes the luminescences he had glimpsed radiated from their tips, faint fluorescences, now pink, now blue. Her face was vaguely pointed, but her eyes stood out clearly: round, almost eyelidless, glassy, bird-like. Carmelo was paralyzed.

He found a glimmer of courage, thinking of a prankster who rivaled him.

He turned decisively to the apparition: "Who the hell are you?"

The creature replied, in a hoarse and strident voice: "And so we steal the job, eh? Does it look good to you? You are increasingly unreliable! And... who I am? But you know it very well!"

"The devil?" Carmelo tried "but he doesn't exist!"

"Oh yes? And who would I be? And then, for all the bad actions in your life you can't even blame me if I don't exist! But good, even more evil!"

Carmelo understood that he was stuck in that absurd dialogue, and that it was best for him to bring his new sinister knowledge to the dialectical level, his profession: "Evil? Look, I'm a good person! But what wrong would I have done?"

The creature did a kind of dance step, rotating its arms, which sent out some sparks. In this way he had moved two meters closer to him.

Carmelo noticed a burning smell, like ionized air.

“But really?” the apparition replied, “then look me in the eyes!”

He felt himself slipping away, he saw Roberta’s eyes again in front of him, wet with tears.

“So it’s all over!” she was screaming in his face.

“So what?... I told you not to take things too seriously!” he heard his eighteen-year-old voice answer.

“And of course, while I was giving you my love and, for the first time in my life my body, for an entire year, I should have told myself not to love you!”

“Come on! You know that, even here in Sicily, virginity is no longer a problem!”

“Oh, really?” she replied harshly “In fact, after a shower I come back fresh and clean as always, while you, wash as much as you want, will still smell like shit. Asshole, get out of my life!”

He had seen her walk away, her shoulders shaking with sobs. He had felt exactly as she had said, like shit.

Returned to the present, he saw the creature look at him mocking.

“Well,” he stammered, “we were young, we gained experience. You know, advice from friends...”

“Yes, friends! let’s go further back then, you had no friends here”, the devil replied gravely.

He knew the playground of that school, the elementary school. He was about eight years old. A child with a too big head was coming towards him, smiling. He didn’t remember his name, only that he had a light mental retardation. When he was within range, he wiped the smile from his lips with a slap. With the second slap she also made his incredulous expression disappear, and achieved his goal: to make him cry.

He came back to reality again, with a pang in his stomach.

The creature was slowly approaching, its arms-wings spread, like a vulture looming over him. The terror was driving him crazy. Suddenly a thought crossed his mind. He exploded into raucous laughter. The entity stopped: “What are you laughing at, you poultice!”

“You know,” Carmelo replied, between sobs, “I’m laughing because I discovered that you’re just a chicken!”

The creature flared into a torch. Carmelo, laughing, put his hand into the flame, devoid of heat, and plucked a feather. It crumbled into gray dust between his fingers.

He had the advantage. He sank decisively: “You see, poor devil-bird, I remembered the terror that struck me when, as a child, my grandmother locked me in the chicken coop as punishment, and then I understood that we men are the ones who give you life, you are our fantasy!”

The devil answered with a growl, but nothing more. Carmelo continued patiently: “You know, in our language as men, there are expressions like ‘he understood her mistake’ or simply words like ‘regret’. You are crystallized, all finished within yourself in the concept of evil. Platone’s idea of contrary evil not to good, but to intelligence, doesn’t reach you in that chicken brain! Chicken! Chicken! Chicken!”

The devil blazed again, then with a sharp crack he exploded in a cloud of sparks.

The gray dust settled, the night wind carried away the smell of singed feathers.

Carmelo touched the “EJECT” button and pressed it. The tape slipped out. He threw it into the current. No, he would not have played any tricks on the peaceful community that had entrusted their children to him so that he could make them into men and women, even before becoming educated people. And then, wasn’t it a little his fault that he had isolated himself like this?

There was that young colleague, in charge like him, who often laughed at his southern accent: it was a clear, friendly laugh, not mocking.

You could start from there, and then break down mistrust, widen your circle of consensus, if not yet affection.

Heading towards home he took the first tape from his jacket pocket, the one that had been in the player compartment previously: “Genesis”. He put it back in his place and turned on the music, at a low volume. As he returned home, Peter Gabriel’s honeyed voice cradled him: Six saintly shrauded ♪ men, move across the garden... ♪.

Now, he was smiling, happily.

IT

PIUME

Il sentiero era scivoloso e faceva freddo. Non poteva aspettarsi altro, si disse Carmelo, avviandosi di notte verso il fiume. Ma quello che non si aspettava era di sentirsi così spaventato. Eppure non ne vedeva il motivo.

Tutto attorno taceva, mentre la prima nebbia della sera, addensata in falde e globi tra i cespugli, non poteva nascondere pericoli.

Carmelo Lopresti, docente supplente di filosofia al liceo classico, aveva concepito quel progetto per noia: voleva che finalmente qualcosa accadesse. Ma forse c’era dell’altro: un sentimento di vendetta. Meschino, si rimproverò, ma gli piaceva un po’ l’idea dello scherzo che stava per fare. Lui, uomo colto, nato e cresciuto alle pendici dell’Etna, non poteva prevedere che in città sarebbe stato accolto con cortesia, ma quasi con indifferenza.

Quindi aveva pensato di rimestare un po’ le cose.

Una sera, dopo cena, stava fissando il suo vecchio registratore portatile mentre mangiava un gelato, e gli venne l’idea. Era un piccolo modello alimentato a batteria. Il giorno dopo preparò la cassetta, mescolando suoni presi da internet: versi di animali feroci, urla di terrore, rumore di acque agitate.

Voleva far rivivere il mito del mostro Tarantasio, abitante mitologico delle paludi circostanti.

La parte geniale riguardava il metodo con cui far sparire la prova dell’inganno: l’apparecchio sarebbe stato posizionato proprio sul fondo della vaschetta del gelato lasciata accesa, in modo da diffondere la sinistra registrazione in un gruppo di case a duecento metri di distanza, lontano, mentre lui sarebbe già stato di ritorno, insospettabile. Un chilometro più avanti l’acqua si riversava nel fiume, con una cascata alta mezzo metro, sufficiente a ribaltare e sommergere la scatola. La perdita di un vecchio apparecchio valeva il trambusto delle indagini e delle leggende che ne sarebbero derivate.

Così quella sera d’autunno aveva deviato seguendo la sponda sinistra del fiume Serio.

Avanzò lungo il sentiero con fare disinvolto, nonostante quell’inspiegabile apprensione.

Ben presto udì il rumore dell’acqua che scorreva. All’improvviso notò con la coda dell’occhio una luminescenza a destra, leggermente pulsante tra la nebbia e i cespugli. Lucciole in autunno? Si voltò per scrutare con gli occhi sbarrati, fissi su un cespuglio spinoso.

Il suo cuore perse diversi battiti quando vide emergere una creatura vagamente umana, ma ricoperta di soffici piume, come gli abiti delle ballerine di un tempo. Tuttavia la sagoma era veramente umana, dotata di mani, ma quasi ricoperta da lunghe piume fluttuanti che partivano dalle braccia. A volte dalle loro punte si irradiavano le luminescenze che aveva intravisto, deboli fluorescenze, ora rosa, ora azzurre. Il suo viso era vagamente appuntito, ma i suoi occhi risaltavano chiaramente: rotondi, quasi senza palpebre, vitrei, simili a quelli di un uccello. Carmelo era paralizzato.

Trovò un barlume di coraggio, pensando a un burlone suo concorrente.

Si rivolse deciso all’apparizione: “Chi diavolo sei?”

La creatura rispose, con voce rauca e stridula: “E così rubiamo il lavoro, eh? Ti sembra bello?”

Sei sempre più inaffidabile! E... chi sono? Ma tu lo sai molto bene!”

“Il diavolo?” Carmelo tentò “ma non esiste!”

“Oh sì? E chi sarei? E poi, per tutte le brutte azioni della tua vita non puoi nemmeno incolparmi se non esisto! Ma bene, ancora più malefico!”

Carmelo capì che era intrappolato in quel dialogo assurdo, e che era meglio per lui portare la sua nuova sinistra conoscenza sul piano dialettico, la sua professione: “Il male? Guarda che sono una brava persona! Ma che male avrei fatto?”

La creatura fece una specie di passo di danza, ruotando le braccia, che emisero delle scintille. In questo modo si era avvicinato di due metri a lui.

Carmelo avvertì un odore di bruciato, come di aria ionizzata.

“Ma davvero?” rispose l’apparizione: “allora guardami negli occhi!”

Si sentì scivolare via, vide di nuovo davanti a sé gli occhi di Roberta, bagnati di lacrime.

“Allora è tutto finito!” gli stava urlando in faccia.

“E allora?...ti avevo detto di non prendere le cose troppo sul serio!” sentì rispondere la sua voce da diciottenne.

“E ovviamente, mentre ti davo il mio amore e, per la prima volta nella mia vita, il mio corpo, per un anno intero, avrei dovuto dire a me stessa di non amarti!”

“Dai! Lo sai che, anche qui in Sicilia, la verginità non è più un problema!”

“Oh veramente?” rispondeva dura “Infatti dopo la doccia torno fresca e pulita come sempre, mentre tu, lavati quanto vuoi, puzzerai ancora di merda. Stronzo, esci dalla mia vita!”

L’aveva vista allontanarsi, con le spalle scosse dai singhiozzi. Si era sentito esattamente come aveva detto lei, di merda.

Tornato al presente, vide la creatura guardarlo beffardo.

“Ebbene,” balbettò, “eravamo giovani, abbiamo fatto esperienza. Sai, i consigli degli amici...”

“Sì, amici! andiamo più indietro allora, qui non avevi amici”, rispose gravemente il diavolo.

Conosceva il cortile di quella scuola, la scuola elementare. Aveva circa otto anni. Un bambino con la testa troppo grande gli veniva incontro, sorridendo. Non ricordava il suo nome, solo che aveva un leggero ritardo mentale. Quando fu a tiro gli cancellò il sorriso dalle labbra con uno schiaffo. Con il secondo schiaffo fece sparire anche la sua espressione incredula, e raggiunse il suo scopo: farlo piangere.

Tornò di nuovo alla realtà, con una fitta allo stomaco.

La creatura si stava avvicinando lentamente, con le braccia ali aperte, come un avvoltoio incombente su di lui. Il terrore lo stava facendo impazzire. All’improvviso un pensiero gli attraversò la mente. Esplose in una risata rauca. L’entità si fermò: “Di cosa ridi, impiastro!”

“Sai,” rispose Carmelo tra i singhiozzi, “sto ridendo perché ho scoperto che sei solo un pollo!”

La creatura avvampò in una torcia. Carmelo, ridendo, mise la mano nella fiamma, priva di calore, e strappò una piuma. Questa si sbriciolò in polvere grigia tra le sue dita.

Aveva il vantaggio. Affondò deciso: “Vedi, povero uccello-diavolo, mi sono ricordato del terrore che mi colpì quando, da bambino, mia nonna mi chiuse nel pollaio per punizione, e allora capii che siamo noi uomini a darti vita, tu sei una nostra fantasia!”

Il diavolo rispose con un ringhio, ma niente di più. Carmelo continuò paziente: “Sai, nel nostro linguaggio di uomini, ci sono espressioni come ‘ha capito il suo errore’ o semplicemente parole come ‘rimpianto’. Sei cristallizzato, tutto finito dentro di te nel concetto del male. L’idea di Platone del male contrario non del bene, ma dell’intelligenza, non ti arriva in quel cervello di pollo! Pollo! Pollo! Pollo!”

Il diavolo divampò ancora, poi con uno schiocco secco esplose in una nuvola di scintille.

La polvere grigia si posò, il vento notturno portò via l’odore delle piume strinate. Carmelo toccò il pulsante “EJECT” e lo premette. Il nastro scivolò fuori. Lo gettò nella corrente. No, non avrebbe

giocato uno scherzo alla comunità pacifica che gli aveva affidato i propri figli affinché lui potesse farne uomini e donne, prima ancora che persone istruite. E poi non era un po' colpa sua se si era isolato così?

C'era quella giovane collega, incaricata come lui, che spesso rideva del suo accento meridionale: era una risata chiara, amichevole, non beffarda.

Si potrebbe partire da lì, per poi abbattere la diffidenza, allargare la cerchia dei consensi, se non ancora degli affetti.

Dirigendosi verso casa tirò fuori dalla tasca della giacca la prima cassetta, quella che prima era stata nello scompartimento del lettore: "Genesis". La rimise al suo posto e avviò la musica, a volume basso. Mentre tornava a casa, la voce mielata di Peter Gabriel lo cullò: *Six saintly shrauded* ♪ *men, move across the garden...* ♪.

Adesso sorrideva, felice.

Anna Cantagallo | ITALY

ENG

THE FRACTURE

We are a small group of disciplined people who walk in neat rows. We traveled for many hours just to witness the fracture. Soon we will see the most extraordinary spectacle that nature can offer. It's true: I decided to go to Patagonia, surprising my family. I've had the approval of my kids who will skip school for three weeks and my husband who will leave something behind. No one knows, but I'm waiting for my fracture too.

Among the centuries-old trees, after a bend, a huge yellow spot suddenly appears in the green of the clearing. These are calafate shrubs: there are some very large ones that bravely stand on

their own, while the lower ones tend to intertwine with each other. The life that blossoms forcefully in front of the glacier confuses me. I touch the yellow flowers and smell them: their scent is intense; It almost tastes like honey. I even seem to hear the buzzing of bees. The honey will be delicious, I think. This scenography orchestrated by nature seems to be made on purpose to amaze and disorient.

After a wait of years, today the great fracture is expected, the one that will detach an important piece of the Perito Moreno. Here we are. We, a heterogeneous group of travelers, find ourselves in front of that immense and portentous river of ice. Someone in the group chuckles just to disguise their astonishment or to anticipate it; someone else is silent. Nature manages to enter you to expand, expand, expand until it swallows you.

The colors of the ice walls fade from white to various shades of blue. Light blue, deep blue, cornflower blue and, finally, indigo blue are clear to me. I fix a long strip of indigo – blue and purple together – on the outermost tip – I will follow it during the fracture. Maybe the others choose their strip too, waiting for the glacier to start putting on a show.

We are disciplined people: we will wait, it doesn't matter. The most informed – statistics, the internet, intuition or whatever – take it for granted that the event will occur at the stroke of noon. Soon, then.

I think that, for the first time, those present do not feel embarrassed to be at the bedside of a dying person. Here, in Calafate, it is death that puts on a show. The agony begins with noises propagating through the air as the first pieces begin to fall.

Even my pieces began to shatter with the noises: the rhythmic and pulsating ones of the CT scan, of the MRI, but also with the muffled words that came to me confused. A bitter diagnosis, a prognosis with variable and insignificant numbers for those who pronounce them. And then home with the sound of the music at its peak, to mask the sobs. Pain and fear only make noise inside.

I've decided that when my indigo streak runs out, I'm going to turn on my phone. I purposely kept it off during the trip, but I'll have to turn it back on to get the only message I'm waiting for. The latest medical report.

I'd like to spend a few months here, Al Calafate, the town that bears the name of the shrub, I told my family. Here?! In the boundless pampas and to do what? My son asked me. But if you're afraid of dogs! my daughter said. In the city there are many stray dogs, too many: they are more numerous than the inhabitants. Is this holiday period not enough for you? My husband pointed out. His fracture is this journey that allows him to distance himself from his problem. I have a lot of problems these days, he told me several times on his way home at impossible times. I found out where his problem lived, I even sniffed it. I got into the elevator after that woman, his problem. I recognized her scent, the one she uses and that stays on my husband's clothes. I bought it and put a drop on my skin.

So, night after night, drop by drop, my husband started looking for me again. His problem had no easy solution. So, I favored him.

I didn't talk about my problem with anyone, not even my family. I must decide about my future: accept to destroy the enemy within me and reduce myself to a larva, or let fate go on as it is written in heaven for me. The thought of leaving my children terrifies me.

Our group is coming to life. Voices rise, expressions of jubilation: wow, I'm here! – are intertwined with each other. It's the right time. The noises emitted by the dying man are pressing: the glacier is really starting to put on a show. A first large piece detaches and falls into the water, raising a wave and then rising again, floating gracefully. In the fracture the shades of blue mix with the blue of the water, but indigo prevails over everything and is beautiful.

My strip endures. Other people take pictures to immortalize themselves and not enjoy the show. I watch my fracture until the end. Then I'll decide.

Dobrin Paskalev | BULGARIA

BG

СУЕТА

*Vanitas vanitatum et omnia vanitas
Ecclesiastes, I, 2**

Дали ще ме четат след мен, не зная –
едно перце сред хиляди пера!
Но в моята отвъдна вече стая
поети стари, знам, ще събера.

Те писали са много преди мене
и мъртви пак четат ги в тоя свят;
творили тука стихове, поеми,
макар понякога на сол и хляб.

Но имали и Божа дарба – гений,
та гонела ги често завистта;
умирали по фронтове, в дуели,
с отрова и със дуло във уста.

Да се сравнявам с тях си е кошунство.
Не мога да се наредя сред тях.
Но може би за моето изкуство
ще си побъбриме отвъд със смях.

* Суета на суетите – всичко е суета, Еклизиаст, I, 2

СЪРЦЕ

“*Cor ne edito*”

Pythagoras (570-495 пр. Хр)*

Недей сега! Не си хапи сърцето!
Не можеш участта да победиш –
съдбата се отреща от Небето
и с нея цял живот – войник – вървиш.

Не можеш времето назад да върнеш.
Секундата летяща как ще спреш?
Не можеш житието да прекърпиш
и пак да почнеш втори път градеж.

Граденото, макар и да се срути,
следа оставя в твоето сърце,
а мислите, дори да са нечути,
с резец дълбаят старото лице.

Нима ще махнеш всички тези бръчки –
следи от миналите твои дни?
И как отново с прегорели съчки
ще палнеш огън пак да запламти?

Недей да търсиш някаква утеха!
Нали си още жив и се крепиш,
а споменът, макар и вехта дреха,
те стопля в дни, когато заскърбиш!

Недей на прошка чужда се надява!
По-трудно е ти сам да си простиш
за всяка грешка, сторена тогава,
когато си прохождал да вървиш.

Затуй сега не си хапи сърцето!
Посрещай с него радост и беди.
Пални си свещ и помоли небето
по твоя път до края да крепи.

* „Не си яж сърцето“, Пифагор (лат)

CREDO

Ако дошъл на тоя свят успееш
живота си да извървиш без страх;
ако тъгата придошла умееш
от чуждите да скриеш в шепа смях;
ако оплюван си, но не оплюваш,
наклеветен не сееш клевети;
ако прощаваш без да се преструваш,
но мъст в душата си не криеш ти;
ако в ласкатели не се заслушваш,
ако от своята слава сам страниш;
ако мълвата хорска не допускаш,
а в тежки дни не спираш да вървиш;
ако във нощ и тъмна, и безлунна
пак търсиш горе светлите звезди,
а скъсаната във сърцето струна
залепваш с кръв – отново да трепти;
ако в последния си ден отново
като войник изправен си на пост;
ако Смъртта – усойница отровна –
на прага си посрещнеш като гост;
ако след себе си оставиш нещо,
когато вече всичко си раздал –
простена да е всяка твоя грешка,
ти своя път със чест си извървял.

SEMPER TIRO*

Pulvis et umbra sumus**

След слава и след тога не търчах,
до мъдростта да стигна не успях –
затуй невежа съм, какъвто бях.
Във бащин дом, а не в палат живях,
със новите велможи не дружах –
та днес съм пак това, което бях.

По пътя си какво не преживях?
Препъвах се и падах, и грешах –
ала защо съм тука не разбрах.

Смъртта познах; в тъгата дирех смях,
но да порасна, Боже, не успях –
затуй и днес съм туй, което бях.

Все кули пясъчни весден строях,
да рухнат после виждах ги във прах –
но нови да издигам аз не спрях.
Сред болката човешка оцелях,
че прах и сянка сме узнах –
но крача пак напред, какъвто бях.

На думите се доверих без страх,
дано със словото не сторих грях –
тъй дишам още тук, какъвто бях.
Немалко във живота проиграх,
но зная вече и това разбрах –
оттук ще тръгна пак, какъвто бях.

* Винаги новак (лат)

** Прах и сянка сме (лат)

ШЕГА

*Omnia risus, omnia pulvis,
et omnia nil sunt **

Навярно с някоя шега,
по-просто казано майтап,
ще махна някой ден с ръка
и ще напусна тоя свят.

А някой може би след мене
ще каже – той си поживя
и всичко бе му подредено,
та даже късно побеля.

От гроба няма да го съдя –
нали след мен ще се разчисти,
а тоя свят по-млад ще бъде
и всичко пак ще се разлисти.

Тъгата с мен ще си замине
и болката ще стане пръст,

та няма нужда и отнине
да го коря и соча с пръст.

Написаното, сам не зная,
навярно с мене ще умре –
пък аз там някъде в безкрая
ще знам, че съм живял добре.

Душата ми ще е безплътна –
дали във рай или във ад –
но с някоя шега попытна
ще весели и Оня свят...

* Всичко е смях, всичко е прах и всичко е нищо (лат)

Helin Bairaktarova | BULGARIA

BG

Обещавам ти ще дойда и в ума ти ще се
настаня.

Ще бъда муза за деня ти и нежност в
късните прегръдки на нощта.

Вечност едва ли ще ти обеща.

Знаеш тя е за смелите сърца, а за днес съм
решила просто да бъда жена.

...

Неделите с него
ми бяха любими.
Аз – изгубила се в неговия
поглед нереален.
Той – изгубил се в моите
коси безкрайни.
Аз и той –
две сърца крилати.

Неделите с него ми бяха
любими.
Сега седмицата има само
шест дни,
а с него ни дели цяла
любов разстояние

@xpoet.ry

...

Връщам се към старата къща
и носталгията пак ме обхваща.
Баба ме посреща леко остаряла,
но с усмивка нежна и засмяна.
И сядам аз до нея,
а тя разказва ми пак за дядо.
Как очите му гледали само нея
и била единствена в сърцето му кораво.
А аз вече трудно стискам сълзите,
все пак не бива да разстройвам баба.
И се моля детето в 21 век родено,
да срещне любовта поне малко
приличаща на тази на баба и дядо.
Две тела разделени,
но в сърцата винаги заедно.

@xpoet.ry

ENG

...

I promise I will come and settle in your mind.
I will be a muse for your day and tenderness in the
late embraces of the night.
I can hardly promise you eternity.
You know it's for the brave, and today i've decided
to just be a woman.

...

Sundays with him were my favorite.
I lost myself in his unreal gaze.
He – lost himself in my endless hair.
Me and him – two winged hearts.
Sundays with him were my favorite.
There are only six days in the week now,
and with him we are separated by a whole love's
distance.

...

I'm going back to the old house
and nostalgia again covers me, Grandma greets me
slightly aged, but with a gentle smile and a laugh.
And I sit next to her, and she tells me again about
grandfather.
How his eyes only looked at her and she was the
only one in his heart .
And I'm holding back tears with difficulty, I
shouldn't upset my grandma.
And I pray that the child, born in the 21st century,
will meet a love at least a little similar to that of his
grandparents.
Two bodies separated, but in hearts always together.

...

On it – The sea
Let these lines be on The sea.
On it, whose ebbs and flows brought me to my
knees again.
On its tides On the wind that brings. On
it chaos, which it leaves to her – To the one sitting on
the coast:
On her I wish only it – The sea.

@xpoet.ry

DE

RUSALKA

Du Lichtgestalt unter den
Wesen des Wassers
den Göttinnen nah
näher noch den Menschen

Du bist keine Mutter
doch auch keine Tochter

Schwester bist du
Schwester des Mannes
Schwester der Frau
doch auch Schwester
von Vogel und Fisch
von Rose und Stern

Noch sind die Worte
nicht geboren
die sagen
was es über dich
alles zu sagen gibt

22.2.24 17:40

MIR FEHLEN DIE WORTE

um zu sagen
was ich hörte
heute Nacht
als die Geburt des Lichtes
vorbereitet wurde

Ich erinnere nur
dass es hieß:
Dichter sind Hebammen
des Lichtes

Mir fehlen die Töne
um die Lieder

zu singen
die ich hörte heute Nacht
als die Geburt des Lichtes
vorbereitet wurde

Wie kann ich Euch
davon berichten?
War es mein Engel
der mir nun riet?

Du kannst es tanzen
zusammen mit dem Licht
mit Wolkenblumen
Wasser und Luft
mit Bäumen
und anderen Menschen

11.4.2024

WANDLUNG DES SCHMERZES

Vorgestern
warf der Schmerz
der Schmerz in meinem Kreuz
mich aus meiner Bahn
fast

Ich nahm ihn an die Hand
und ließ mich führen
von ihm
auf meinem selbst gewählten Weg

Gestern
war er das Zentrum
meines Lebens
Ich wollte ihn vertreiben
doch meistens
siegte er
in diesem Kampf

Er ist stur
wie ein trotzendes Kind
hört nicht auf mich
beantwortet meine Fragen nicht

Heute...

es gibt Wichtigeres als ihn
er ist ein Hindernis
dessen Sinn mir
sich noch nicht offenbart

Hat er sich wirklich verwandelt?
Ich hoffe und warte auf
sein Verschwinden
dass er sich auflöst
wie das Eis im Sonnenaufgangslicht

Doch
wo ist er dann?
Ist er ein Feind?
Dann ist es besser
wenn ich ihn im Aug behalte

Ist er ein helfender Freund
dann sollte ich mich
mit ihm versöhnen

3.11.2018

FLIEGEN MÖCHTE ICH

wie die Vögel fliegen
von Winden getragen

Schwimmen möchte ich
wie die Fische schwimmen
von sanften Wellen geschaukelt

Doch ich gehe
mühsam
Schritt für Schritt
mein Gehen
gleicht dem einer Schnecke

Schnecke
Nahrung für Vogel und Fisch
wem soll ich wohl
als Nahrung dienen?

22.11.2018

ALS DIE NEBEL DER LUFT

sich zu Wasser verdichteten
und auf Erden sammelten
erstrahlte zum ersten Mal
die Sonne
beschien Erde Wasser
Mensch und Tier
und alles was sonst
auf Erden lebte

Tautropfen erblühten
im Sonnenaufgangslicht
wie winzige Rosen
spiegelnd des Menschen
wachsendes Ich

15.3.2024

MAN HAT VERSUCHT

den Vätern
das Rückgrat zu brechen

Wen wundert es
dass mir der Rücken schmerzt?

Sie haben Kinder
getötet
gestohlen
missbraucht

Wen wundert es
dass ich immer noch
den unbekanntem Bruder suche
noch immer
um ihn trauere

Wenn ich wüsste
welche Wüsten zu bewässern sind...
Ich könnte endlich weinen
Tränen
wie Erlösung bringender Regen

23.11.2008

WARUM

gehst du so krumm
wie ein Bogen
kurz bevor er einen
Pfeil abschließen will

Hast du keine Kraft
dich aufzurichten?
Hat man versucht
dir das Rückgrat
zu brechen?

Wurde eine zu schwere
Last dir aufgebürdet?
Warum
wirfst du sie nicht ab?

Die Last ist keine Ware
es ist ein Toter
eine unerlöste Seele
die sich von mir
zu den Orten seiner Taten
tragen lässt

Wenn ich nur
wüsste wer es ist
und wie ich ihm verbunden
und...
ob uns eine nicht getilgte
Schuld aneinander kettet?

Bitte deinen Engel...
vielleicht kann er
mit dem Engel des Unerlösten
und mit deiner Hilfe
den Toten erlösen

Weißt du nicht
die Engel der Unerlösten
leiden auch
vielleicht noch mehr
als die Unerlösten selber
auf jeden Fall
mehr als du mit deinen Schmerzen

LASS DIE TRÄNEN FLIESSEN

vielleicht bewässern sie
deine Herzenswüste

Lass die Tränen fließen
damit es heller wird
denn jede Träne
spiegelt wie ein Tropfen Tau
alles Licht

Lass die Tränen fließen
damit Schönheit geboren wird
denn jeder Tropfen glitzert
im gespiegelten Licht
wie ein Kristall

Lass die Tränen fließen
damit die Freude deines Du
über diese Schönheit
dazu verhilft
dass auch morgen
Sonnenaufgangslicht den Tag begrüsst.

7.4.24

STARR KEINE LÖCHER IN DIE LUFT

ermahnte mich meine Mutter
sitz nicht so faul rum
wenn du nicht spielst
kannst du mir helfen...

Sie hatte vergessen
oder es nie gewusst:
ich war während des Untätigseins
in der anderen Welt
auch dort gab es zu tun

Ich war in die
andere Welt gelangt
durch die Löcher
die ich in die Luft gestarrt hatte

9.6.2023

MÜDE BIN ICH

doch ich kann
nicht schlafen
Kraftlos bin ich
doch im muss
noch weitergehen
auf diesem Weg
der mich führt
weiss nicht wohin

Ich höre keine Vögel
sehe keine Blume
es ist nicht dunkel
doch fehlt das Licht

Mir fehlt die Hand
die ich ergreifen kann,
die mich hält
dass ich nicht
in den Abgrund falle

Ganz weit weg
und doch in mir
spür ich den
Vogel Zuversicht
der die frohe
Botschaft bringen wird.

Ich muss nur
die Hoffnung schützen
und bei mir behalten

VOR 75 JAHREN

Sonnenlicht
erfüllt mein Zimmer
der Blick durchs Fenster
führt mich zu weißen Wölkchen
vor blauem Himmel...
weckt Sehnsucht
nach Ferne
Warum
finde ich nicht die Kraft

den Tag zu beginnen?
Ich spüre keine Müdigkeit
und doch...
bleierner Schwere zieht mich
zurück ins Reich des Schlafes –
oder des Todes?

Mein Rücken schmerzt
der erste Schritt –
die Hölle
die Last –
von wem mir aufgeladen? –
drückt mich nieder
beschwert mich
lässt ein
Sich-Aufrichten nicht zu
wohin mit dieser Last?
wen betraue ich?

Erinner dich
sagt eine mahnende Stimme
Blick zurück
vor 75 Jahren

Ich erinnere mich nicht
weiß nicht
was vor 75 Jahren war
aber ich spüre Kraft in mir
die Kraft der Verzweiflung
die dennoch sagt

Kinder schreien
und sagen sterbend
zu ihren trauernden Eltern –
die auch bald gehen werden –
vergisst nicht
das Schöne der Welt
vergisst nicht die Liebe

Tränen fließen...
um wen
für wen?
Die emotionslose Stimme
des Nachrichtensprechers

6.4.2024

nennt die Zahl der Menschen
die sofort tot waren...
Nein
ausnahmsweise
ist nicht die
Corona-Epidemie gemeint

Vor 75 Jahren
der Abwurf
der Atombombe
auf Hiroshima

Nur
wenn wir uns erinnern
an die Schönheit
und die Liebe nicht vergessen
können wir verhindern
dass es sich wiederholt

Es liegt an uns
nur wenn wir wollen
können uns alle
guten Geister und Engel
helfen

6.8.2020

BG

КОГАТО МЪГЛИТЕ СЕ СГЪСТЯВАХА

И се скупчваха над земята
И за пръв път изгря
Слънцето
Което осветяваше земята, водата,
хората, животните
и всички живи земни твари

Капки роса разцъфтяха
в светлината на залеза
Като малки рози отразяваха
Събуждащия се Аз на човека

15.3.2024

РУСАЛКА

Ти, образ от светлина,
сред водните същества
Близка до Богините,
но много по-близка до човека

Ти не си майка,
но също не си и дъщеря

Ти си сестра
Сестра на мъжа,
сестра на жената
Но също сестра
на птиците, на рибите,
на розите и звездите

Още не са родени думите,
да разкрият какво си

22.02.2024

ЛИПСВАТ СЛОВАТА,

които да назоват
какво чух таз нощ
когато се раждаше
светлината.

Помня само
Че се казва
„Поетите са акушерките на светлината“

Липсват ми звуците
да изпея песните,
които чух тази нощ,
когато се раждаше светлината

Как мога да ви разкажа за това?
Моят Ангел ме посъветва:
„Можеш да танцуваш заедно със
светлината,
с обредните цветя,
с водата и въздуха,
с дърветата
и с всички хора“

11.4.2024

ДА ЛЕТЯ ИСКАМ,

както птиците летят,
носени от вятъра

Да плувам желая,
както рибите
меки вълни ги люлеят

Но аз вървя
бавно и трудно,
крачка по крачка
Моят ход
прилича на този на охлюв.
Охлювът – храна за птици и риби
А аз за кого съм храна?

22.11.18

ПРЕДИ СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТ ГОДИНИ

Светлината на слънцето
изпълва моята стая
Погледът през прозореца ми
Ме води към малки бели облаци
Пред небето синьо
Събужда се копнеж
Копнеж към далечното
Защо
нямам сили
да започна деня?
Не усещам умора
Но все пак...
оловна тежест ме влачи надолу
Обратно в кралството на съня
Или на смъртта?

Гърбът ме боли
Първа крачка –
адски болки
Товарът...
кой ми го стовари...
Натиска ме надолу
Тежи ми
Невъзможно е да се вдигна.

Накъде с този товар?
За кого скърбя?
„Спомни си”,
казва един глас,
„Погледни назад
Преди седемдесет и пет години”
Аз не си спомням
Не знам
какво се е случило преди седемдесет и пет години
Но аз усещам сили във мен
Сили на отчаяние
Кое то казва:
„Децата крещат
и говорят, умиращи
На своите скръбни родители,
които също скоро ще си отиват.
Не забравяйте
красотата на света!
Не забравяйте любовта!”
Сълзи текат
За кого?
Безчувствен гласът
на говорителя по новините
съобщава
Броят на хората починали внезапно.
Не,
не говори за пандемията
по изключение.

Преди седемдесет и пет години
Когато беше хвърлена
атомната бомба
Над Хиросима.

Само
ако ние си спомним
И не забравяме красотата и любовта
Ние можем да направим така,
Че това да не се случи отново.
В нашите ръце е.
Само ако искаме,
Тогава добрите духове и ангелите
могат да ни помагат.

6.8.2020

ТОГАВА ТЕ

опитаха се пречупят гръбнака
на бащите
Сега
Не е чудно,
че гърба ме боли
Тогава те
убиваха
крадяха,
насилваха
децата
Сега
Не е чудно,
че все още търся
своя непознат брат,
Още за него
скърбя
Ако само знаех
кои пустини трябва да се поливат
бих могла безкрайно да плача
Сълзи, като дъжд,
който носи спасение

23.11.23

ТРАНСФОРМАЦИЯ НА БОЛКАТА

Онзи ден болката
болката в кръста
ме изхвърли от пътя по който вървах.
Почти ме изхвърли.

Аз я хванах за ръка
и поисках да ме върне
на избрания от мен път

Вчера.
Вчера болката беше в центъра на моя живот
Исках да я изгоня,
но тя е тази,
който води битка с мен.
Инат е.
Като упорито дете,
което не ме чува
и не отговаря на въпросите ми.

Днес.
Днес има по-важни неща.
Тя е само препятствие.
Смисълът и не е все още ясен.
Тя наистина ли се променя?
Аз се надявам
и чакам
да се стопи като лед,
напечен от слънцето.
Но тогава коя е тя?
Враг ли е?
Тогава по-добре да я държа под око.

Може би е помагач приятел?
Тогава е нужно да се помиря с нея...

3.11.2018

УМОРЕНА СЪМ

Но не мога да спя
Нямам сили,
Но трябва да вървя напред
По този път, който ме води
Не знам накъде.

Аз не чувам никаква птица
Не виждам никакво цвете
Не е тъмно
Но все пак светлината я няма

И липсва ръка,
която да хвана
Която да ме държи
да не падна в пропастта.

Много далече,
Но все пак в мен
Аз усещам птица
Надежда,
Която иска да донесе
Радостна вест
Аз трябва само
да пазя тази надежда
И да я държа при себе си

6.4.2024

ПОЗВОЛИ СЪЛЗИТЕ ДА ТЕКАТ

Може би те поливат
Пустинята на твоето сърце.

Позволи сълзите да текат
За да стане по-светло.
Защото всяка сълза
Отразява като капка роса
Цялата светлина

Позволи сълзите да текат
За да може да се роди красотата
Защото всяка капка блести
В светлината,
Отразена като кристал

Позволи сълзите да текат
За да може радостта на твоят „Ти“
Тази красота да подпомогне
И утре
Слънчев изгрев
Нов ден да поздрави

7.4.2024

„НЕ ГЛЕДАЙ ТОЛКОВА ВТРЕНЧЕНО

Дупките във въздуха”,
предупреждава майка ми
„Не бъди толкова ленива!
Ако не играеш,
тогава можеш да ми помогнеш!”

Тя е забравила
Или никога не е знаела,
Че докато нищо не правех
Аз бях в другия свят
Защото и там има работа.

Пристигам в другия свят
През дупките,
Които аз, с моя поглед
Направих във въздуха

9.6.2023

ЗАЩО

ходиш толкова изкривен?
Като лък
малко преди
да изстреля стрелата?

Нямаш ли сили
да се изправиш?
Или някой опита
да счупи
твоя гръбнак?

Или прекалено голямо
бреме те натоварва?
Защо не го хвърлиш?

Бремето не е товар
То е един смъртник
Една душа, още не спасена
иска аз да я нося към местата
На които са били нейните дела

Ако само знаех кой е той
и как съм свързан с него...
Дали някаква вина не ни свързва?

Помоли твоя ангел.
Може би той
Заедно с ангела на душите спасени
И с твоя помощ
Да донесете избавление на този смъртник.
Не знаеш ли?
Ангелът на спасените души
също страда
Дори може би повече
от самите тези спасени души
Във всеки случай повече,
От теб с твоите болки

10.08.2020

*Превод на български Хелга Томас
с помощта на Ани Пашанова и Кристина Шентова*

FR

BRIGITTE BARDOT: SYMBOLE SEXUEL DU CINÉMA FRANÇAIS

DONNÉES BIOGRAPHIQUES SUR L'ARTISTE

Brigitte Anne-Marie Bardot est née à Paris, le 28 septembre 1934, dans une famille aisée, de la haute bourgeoisie industrielle française.

Dans son autobiographie, Brigitte a rappelé qu'elle ressentait souvent du ressentiment, parce que son père exigeait d'elle des normes de comportement strictes, notamment, de bonnes manières à la table et qu'elle porte des vêtements appropriés. Elle a reçu l'influence de sa mère dans la danse et la musique. À l'âge de sept ans, elle a commencé à étudier dans une école privée, qu'elle fréquentait trois jours par semaine.

Cela lui a donné suffisamment de temps pour prendre des cours de danse dans un studio local, sous la supervision de sa mère, qui a vu en elle un potentiel pour une carrière de danseuse.

En 1947, à l'âge de 13 ans, elle est admise au Conservatoire National Supérieur de Danse et de Musique de Paris, où elle étudie la danse classique

pendant 3 ans, sous la direction du chorégraphe russe Boris Knyazev.

A cette époque, elle faisait également des études secondaires à "Institut de la Tour", une école catholique privée près de chez elle.

Avec le soutien et les encouragements de sa mère, elle a commencé sa carrière artistique en tant que chanteuse et mannequin, en 1949, à l'âge de quinze ans. En Mars 1950, elle a fait la couverture du magazine "Elle". Ce travail a attiré l'attention du jeune cinéaste de l'époque Roger Vadim (nom de scène du réalisateur, producteur de cinéma et scénariste Roger Vladimir Plemianikov).

Vadim a montré la couverture du magazine au cinéaste et scénariste Marc Allégret, qui a invité Brigitte à auditionner pour son film «Les lauriers sont coupés».

BB a été choisie pour le rôle, mais le film n'a finalement pas été réalisé. Malgré tout, cette opportunité lui a fait penser à devenir actrice. Plus que cela, sa rencontre avec Vadim, qui a assisté à l'audition, allait influencer sa carrière et sa vie.

La même année, après 2 ans de fiançailles sans que ses parents sachent, elle épouse Roger Vadim.

Brigitte Bardot a fait ses débuts au cinéma, en 1952, à l'âge de 17 ans, Dans le film "Le Trou Normand", réalisé par Jean Boyer.

Dans ce film, elle est apparue en bikini. C'était la première fois qu'une femme apparaissait en bikini, au cinéma. Dans le film suivant, elle est également apparue en bikini. C'était un scandale, mais les bikinis de Brigitte sont devenus la mode.

Ici, dans son deuxième film, «Manina: la fille sans voile» (1953), réalisé par Willy Rozier.

Les scènes de bikini ont poussé son père à aller au tribunal pour empêcher que les scènes ne soient prises au cinéma, mais en vain.

...

NOTES FINALES

Loin du cinéma, depuis 1974, elle s'est impliquée dans une série de déclarations controversées qui l'ont conduite à la barre des tribunaux.

Cependant, BB a été le Symbole Sexuel du cinéma français.

BG

ИСТИНСКИ ЖИВИ

Ние имаме отчайваща нужда от човечност. От близко, не виртуално общуване.

Да се гледаме в очите, да се държим за ръце, да дишаме заедно.

Да стоим един до друг, не един срещу друг, да намираме доброто в другия, независимо от всичко.

Имаме нужда да ходим боси, не само на пръсти.

Да садим цветя и дървета, под сенките им да усещаме неподражаемата сила на майката земя.

Дойде време да се борим за всяко дърво. Сякаш от това зависи живота ни. Иначе ще загубим планетата.

Дойде време отново да садим зеленчуци с каквото и да се занимаваме. Да ги отглеждаме с любов, да следим внимателно листата им и да ги пазим. Да берем плодовете от своите градини.

Плодове са на земята, не само на нашите желания и труд.

Дойде време да усетим вкуса на земята, нейните трепети във всеки неин плод.

Всеки ден губим символите на нашата младост и копнежи – кино легенди, любими творци и познати хора.

Но все още по улиците ходят деца, наши и чужди.

За техните усмивки, радостни викове и енергия си струва да работим, пишем и живеем.

ENG

TRULY ALIVE

We desperately need humanity. From real, non-virtual communication. To look into each other's eyes, to hold hands, to walk together.

To stand next to each other, not against each other, to find the good in each other, despite everything.

(Better to walk barefoot than to tiptoe around.)

Let's plant flowers and trees, not enmity and hatred.

To lie under the shadows and trust in the inimitable power of Mother Earth.

The time has come to fight for every tree, as for every person. As if our lives depend on it. Otherwise, we will lose the water, the plants, the animals, the food, then the planet. And myself.

The time has come to plant vegetables again with whatever we do and whatever titles we bring. Let's raise them with love. Let's pick the fruits from our gardens.

Fruits are on the earth, not only of our desires and labor. The time has come to appreciate this exact taste again.

The time has come for every verse and every stroke of a person, not a machine, to be as important as every prayer to God in order to survive.

Every day we lose the symbols of our youth and longings – cinema legends, favorite artists, familiar people.

But there are still children, ours and others, walking on the streets. Real and alive!

For their smiles, joyful cries and energy, it is worth breathing, writing and living.

Translation: Natalia Nikolova

FR

VRAIMENT VIVANTS

Nous avons désespérément besoin d'humanité. De la communication étroite et non virtuelle.

Regardons-nous dans les yeux, tenons-nous la main, respirons ensemble.

Se tenir les uns aux côtés des autres, pas les uns contre les autres, pour trouver ce qui est bien ou bon dans l'autre, quoi qu'il arrive.

Nous devons marcher pieds nus, pas seulement sur la pointe des pieds,

Planter des fleurs et des arbres, pour ressentir sous leurs ombres la puissance sans pareil de la Terre Mère.

Le temps est arrivé de se battre pour chaque arbre. Comme si nos vies en dépendaient. Sinon nous perdrons notre planète.

Le temps est arrivé de replanter des légumes, quels que soient nos métiers et quels que soient nos titres. Les cultiver avec amour, surveiller attentivement leurs feuilles et les protéger. Pour cueillir les fruits de nos jardins. Mettons-les sur la table.

Fruits de la terre, pas seulement fruits de nos désirs et de notre travail.

Le temps est arrivé de sentir le «goût» de la terre, sentir ses «frissons» dans chacun de ses fruits.

Chaque jour, nous perdons les symboles de notre jeunesse et de nos aspirations: légendes du cinéma, artistes préférés, personnes familières.

Mais il y a encore des enfants qui marchent dans les rues, les nôtres et ceux des autres.

Leurs sourires, leurs cris joyeux et leur énergie valent la peine de travailler et de vivre.

Traduit: Tatyana Zahova

IT

VERAMENTE VIVI

Abbiamo un disperato bisogno dell'umanità. Dalla comunicazione ravvicinata e non virtuale.

Guardiamoci negli occhi, teniamoci per mano, respiriamo insieme.

Per stare l'uno accanto all'altro, non l'uno contro l'altro, per trovare il bene l'uno nell'altro, qualunque cosa accada.

Abbiamo bisogno di camminare a piedi nudi, non solo in punta di piedi.

Di piantare fiori e alberi, sotto la loro ombra di sentire il potere inimitabile della madre terra.

È venuto il momento di lottare per ogni albero. Come se la nostra vita dipendesse da questo. Altrimenti perderemo il pianeta.

È venuto il tempo di piantare di nuovo verdure in qualunque cosa facciamo e qualunque titolo abbiamo. Coltivarli con amore, custodire con attenzione le loro foglie e proteggerli. Per raccogliere i frutti dei nostri giardini. Mettiamoli in tavola.

I frutti sono sulla terra, non solo dei nostri desideri e del nostro lavoro.

È giunto il tempo di sentire il sapore della terra, i suoi tremori in ogni suo frutto.

Ogni giorno perdiamo i simboli della nostra giovinezza e dei nostri desideri – le leggende del cinema, gli artisti preferiti, le persone familiari.

Ma ci sono ancora bambini che camminano per le strade, nostre e straniere.

Per i loro sorrisi, le grida di gioia e l'energia, vale la pena lavorare e vivere.

Tradotto: Hari Spasov

BG

ТУК НА ТАЗИ ЗЕМЯ

Забраняваха книги,
идеологии,
неудобни езици,
имена и хора!

Стигнаха и до думите.
Не кои да е.

Забраняват думата „майко“
„татко“,
„сестро“
и „братко“.
Забраняват „Отче наш“,
дори и Бога!

Забранени,
в нас ще живеят!

Тук, на тази земя!

ENG

HERE ON THIS EARTH

Books get banned.
Prohibition of ideologies.
Inappropriate language, names, people!
Now it is the turn of words.
But not just any words.
Words like “sister” and “brother”,
The Lord’s Prayer,
Even God!
These banned words will live in our hearts
forever,
Here, on this Earth.

FR

ICI SUR CETTE TERRE

Ils interdisaient des livres,
Des idéologies,
Des langues,
Des noms et des personnes!
Ils sont même arrivés aux mots.
Pas n’importe lesquels.
Ils interdisent le mot „mère“.
Ils interdisent le mot «père»,
Le mot „sœur“
Et le mot «frère».

Ils interdisent „Notre Père“,
Même Dieu!
Interdits,
Ils vivront en nous!
Ici sur cette terre!

IT

QUI, SU QUESTA TERRA

Hanno vietato i libri
hanno vietato le ideologie,
lingue scomode,
nomi e persone!

Arrivarono alle parole.
Non uno qualsiasi.

Vietano la parola „madre“
Vietano la parola „papà“,
la parola „sorella“
e la parola „fratello“.
Vietano il „Padre nostro“,
anche Dio!

Vietati,
vivranno in noi!

Qui, su questa terra!

BG

НОСИ СЕ СЛУХ ЗА ВЯТЪРА

Чух за хора,
напуснали Варна
не за друго,
заради вятъра!

Силен,
поривист
и морски.

Аз напротив,
за него оставам!
Точно него искам да дишам!
Като кожата на своя любим!

Той ме посреща,
изпраща,
разрошва
и гали!

Ето днес
същият той,
вятърът
донесе мириса на
водорасли.

И всичко става едно –
море,
въздух,
аз
и любов!

ENG

THERE IS A RUMOUR ABOUT THE WIND

I heard about people,
(who) left Varna
not for anything else,
because of the wind!

Strong,
gusty
and sea.

I on the contrary,
I stay for him!
It is him I want to breathe!
Like the skin of my beloved!

He welcomes me,
he sends,

ruffles
and caresses!

Here today
the same him,
the wind
brought the smell of
seaweed.

And everything becomes one –
sea,
air,
I
and love.

Translate: Natalia Nikolova

FR

IL Y A UNE RUMEUR SUR LE VENT

J'ai entendu parler des gens
Qui ont quitté Varna
Rien qu'à cause du vent!

Fort,
Impétueux
Et marin.

Moi, par contre,
Je reste pour lui!

C'est exactement ce que je veux respirer!
Comme la peau du bien-aimé!

Il m'accueille,
Raccompagne,
Décoiffe
Et caresse!

Le voici aujourd'hui
Lui même
Le vent

A apporté le parfum
D'algues.

Et tout devient un tout –
La mer,
L'air,
Moi
Et l'amour!

Traduit: Tatyana Zahova

IT

C'È UNA DICERIA SUL VENTO

Ho sentito di persone
che hanno lasciato Varna
non per altro,
a per la causa del vento!

Forte,
impetuoso
e marino.

Io, al contrario,
rimango per lui!
Esattamente è quello che voglio respirare!
Come la pelle della persona amata!

Mi dà il benvenuto
mi invia,
mi arruffa
e accarezzami!

Eccolo oggi
lo stesso lui,
il vento
portato l'odore di
alghe.

E tutto diventa uno –
mare,
aria,
io
e amore!

Tradotto: Hari Spasov

Ivelina Georgieva | BULGARIA

BG

СЪНУВАЙ МЕ

Сънувай ме,
каквато бях –
бяла, дишаща любов, щастлива...

Сънувай
усмивката ми пиеща от тебе
нежност, топлина и сила...
Сънувай ме,
със кехлибарен поглед,
блестящ от чувства...
кадифена нежност,
пълзяща и горяща сетивата ти до ярък въглен...
Сънувай ме,
бушуваща, пенлива, дива
като вълна, избягала сама,
открила своя тъй жадуван остров...
Сънувай ме,
изгаряща във твоето желание,
във твоя пламък нетърпение,
недостатъчност и мъничка искрица страх...

страх, че случва се в съня ни...
Сега... а после... как ли?!

И аз сънувам...
и сънят ми е прекъснат от усмивка...
усмивка, породена от целувката,
за цял живот
събрала в себе си
и нежност,
и нетърпение,
и буря,
и копнеж,
и тъй жадувано спасение...
наричано... Любов...

*****

*„Човекът е толкова, в колкото бури е минал.
Толкова, колкото в бурите обич е дал.
И толкова, колкото пъти е падал и ставал.
Толкова, колкото самота е събрал.“*

Надежда Бенинска

Надникнах в очите му...
за миг...
тъй кратък, а и тъй безкраен...,
дълбоки, топли, търсеци любов.
Любов божествена,
духовна,
тази, галеща ранената душа,

Там зърнах чувствата на мъж
тъй много мразен,
а и толкова желан.
Жестока болка, скрита
родена от сивотата на света.
Човек сред хиляди,
а толкова самотен...

Усмихна ми се леко,
а прочетох в усмивката му плаха
тъй много неизречени слова...

„НОЩТА РАЖДА МЕЧТИТЕ“

Отново го срещнах Мъжа от съня.
Силен, красив, надвесен над белия лист.
Готов да напише душата си..
Очите му гледат, неவிждащи,
отнесен във някакъв негов си свят...
Обвит от тъга,
от невяра...
Зад завеса от дим и чаша кърваво вино
скрил ранена душа от целия свят.
Исках да го достигна.
С топли длани
да сваля една по една...
тъгата, умората, болка, невяра, страха от
предателство...

Да го загърна с едничкото чувство,
което жадува –
да не остава нощем сам, неவிждащ във
тъмното... очаквайки Слънцето.

Не успях.

А ми е толкова скъп!

*****

Животът ми бавно върви през годините.
отдавна пресякъл Зенита,
все по-тъжно към Залеза вперен.
Колко ли чужди Изгреви среща
и малко ли чужди Залези виждах.
Срещнах Звезди, и Слънца, и Луни, цели
Вселени,
но съдбата ми все към моето малко Слънце
клонеше.
По пътя грапав падах неведнъж,
стотици пъти нозете ми се израниха,
сълзите гълтах,
молех Бог търпение, смирение да ми дари, не
сила.

Сърцето си с омраза не изпълних.

По мене хвърляха и кал, и миро.
Приемах всичко с Вяра,
гадаех за мене дар ли бе, или пък наказание...
Горчилка, имаше и сладост,

и пламъци, и лед...,
и бури, дъжд и ветрове,
и болка, и усмивки, радост...
Не знам оставих ли след мене диря.
За грешките покаях се пред Бог.
И сигурна съм, знам,
че винаги над мен била е Божия Любов!

ENG

DREAM OF ME

Dream of Me,
as I was –
white, breathing love, happy...

Dream
of my smile drinking from you
tenderness, warmth and strength...
Dream of Me,
with amber eyes,
glowing with feelings...
velvety tenderness,
crawling and burning your senses to a
bright coal...

Dream of Me,
raging, frothy, wild
like a wave that has run away alone
discovering her longed-for island...
Dream of Me,
burning in your desire
in your flaming impatience,
poorness and a tiny spark of fear...
fear that it happens in our dreams only...
Now... and later... how?!
I dream too...
and my sleep is interrupted by a smile...
a smile caused by the kiss
for life
collecting in itself
tenderness
impatience

storm
longing
and salvation so desired...
called... Love...

*****

*„Man is only as many storms as he has been through.
As much as in storms love he has given.
And as many times as he fell and stood up...
As much as solitude has he collected.”*

Nadezhda Beninska

I pried into his eyes...
for a moment...
so short and yet so endless...,
deep, warm, looking for love.
Love divine,
spiritual
the one caressing the wounded soul

There I glimpsed the feelings of a man
so much hated
and so much desired.
Severe pain hidden,
born out of the gray of the world.
A man among thousands
and so lonely...

He hardly smiled to me,
and I read in his smile timidity and
so many unspoken words...

„THE NIGHT GIVES BIRTH TO DREAMS“

I met the Man from the dream again.
Strong, beautiful, overhanging the white sheet.
Ready to write down his soul.
His eyes look unseeing,
carried away in some world of his own...

Wrapped in sadness,
in disbelief..
Behind a curtain of smoke and a glass of bloody
wine
He hides a wounded soul from the whole world.
I wanted to reach him.
With warm hands
to take down one by one...
sadness, fatigue, pain, disbelief, fear of betrayal...
To embrace him with the only feeling,
He desires –
not to stay at night alone and blind in the dark...
waiting for the Sun.
I did not succeed.
And he is so dear to me!

*****

My life is slowly going through the years.
long ago it crossed the Zenith,
more and more sadly gazing towards the Sunset.
How many foreign sunrises have I met?
and I have seen pretty foreign sunsets.
I met Stars, and Suns, and Moons, whole
Universes,
but my destiny was always towards my little Sun.
On the rough road I fell down more than once,
hundreds of times my feet hurt,
I swallowed the tears
I asked God to give me patience, humility, not
strength.
I did not fill my heart with hatred.
They threw mud and ointment at me.
I took everything on Faith,
I was wondering if it was a gift for me or a
punishment...
Bitter there was, sweetness too,
and flames and ice...,
and storms, and rain, and winds,
and pain, and smiles, and joy...
I don't know if I left a trail behind me.
I repented to God for my mistakes.
And I'm sure, I know
that God's Love has always been over me!

FR

RÊVE DE MOI

Rêve de moi,
Telle que j'étais –
blanche, respirante l'amour, heureuse...

Rêve
de mon sourire absorbant
de ta tendresse, de ta chaleur et de ta force...
Rêve de moi,
aux regard ambré,
rayonnant de sentiments...
tendresse veloutée,
rampante et brûlante tes sens jusqu'à un
charbon brillant...

Rêve de moi,
ardente, mousseuse, sauvage
comme une vague qui s'est échappée seule
et qui a découvert son île tant désirée...
Rêve de moi,
brûlante dans ton désir
dans ton impatience flamboyante,
une insuffisance et une petite étincelle de
peur...
de la peur que cela arrive seulement dans
nos songes...
Maintenant... et plus tard... comment?!

Moi aussi je rêve...
et mon sommeil est interrompu par un
sourire...
sourire provoqué par le baiser
pour la vie
recueillant en lui
tendresse
impatience
tempête
désir
et un salut tellement désiré...
appelé... Amour...

*****

Ma vie avance lentement au fil des années.
elle a depuis longtemps franchi le Zénith,
ses yeux de plus en plus tristes ouverts sur le
coucher du soleil.

Combien de levers de soleil étrangers ai-je
rencontrés,
et moins de couchers de soleil étrangers ai-je vus.

J'ai rencontré des étoiles, des soleils et des lunes,
des univers entiers,

mais mon destin inclinait toujours vers mon petit
Soleil.

Sur la route rude, je suis tombée plus d'une fois,
des centaines de fois mes pieds étaient blessés,
J'avalais les larmes

Je demandais à Dieu de me donner de la patience,
de l'humilité, mais pas de la force.

Je n'ai pas rempli mon cœur de haine.

Ils ont jeté sur moi boue et myrrhe.

J'acceptais tout avec foi,

Je me demandais si c'était un cadeau pour moi ou
une punition...

Il y avait de douleur, ainsi que de douceur,
des flammes et de la glace...,

de tempêtes, de la pluie et des vents,
de la douleur, et des sourires, de la joie...

Je ne sais pas si j'ai laissé une trace derrière moi.

Je me suis repentie devant Dieu pour mes péchés.

Et je suis sûre, je sais

que l'Amour de Dieu a toujours été au-dessus de
moi!

„LA NUIT FAIT NAÎTRE LES RÊVES“

Je l'ai rencontré de nouveau l'homme du rêve.

Fort, beau, penché sur la feuille blanche.

Prêt à décrire son âme...

Ses yeux regardant, sans voir,
emporté dans un monde à lui...

Enveloppé de tristesse,
d'incrédulité...

Derrière un rideau de fumée et un verre de vin
sanglant

cachant du monde entier une âme blessée.

Je voulais le joindre.

Avec des mains chaudes

à démonter une par une...

tristesse, fatigue, douleur, incrédulité, peur
de la trahison...

Pour l'embrasser avec le seul sentiment,
qu'il désire –

ne pas rester seul dans la nuit, aveugle
dans le noir... à attendre le Soleil.

Je n'ai pas réussi.

Et il m'est si cher!

*****

*„L'homme n'est qu'autant de tempêtes qu'il a
traversé.*

Autant que dans les tempêtes d'amour il a donné.

Et autant de fois qu'il tombait et se relevait...

Autant de solitude qu'il a amassé.

Nadejda Béninska

Je l'ai regardé dans les yeux...

pour un moment...

si court et pourtant si interminable...,

profonds, chaleureux, à la recherche de
l'amour.

L'amour divin,

spirituel

celui qui caresse l'âme blessée

Là j'ai entrevu les sentiments d'un homme

tellement détesté

et tellement désiré.

Douleur sauvage, cachée

et née du gris du monde.

Un homme parmi des milliers

et si seul...

Il m'a souri légèrement,

et j'ai lu dans son sourire la timidité

et tant de non-dits...

*****

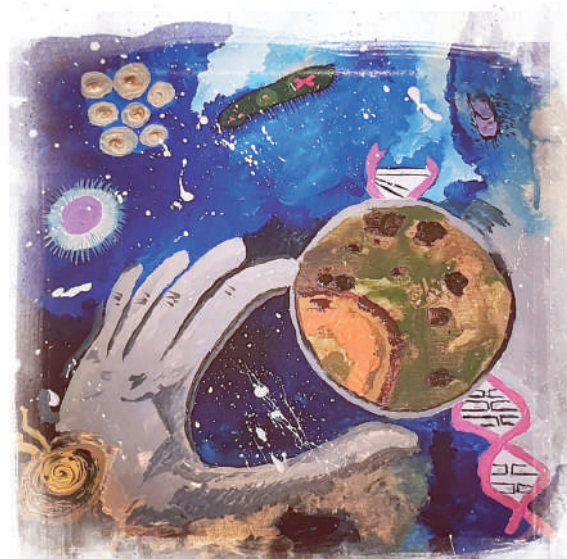
Началото е толкова прекрасно –
изпълнено с надежди и мечти!
Как искам да съм в този миг,
поне за още малко,
не искам и да зная, че „после“ предстои!

От мислите ми стичат се
време, хора и съдби.
Горчилката разлива се,
остава някъде назад,
като пречистващ дъжд попива –
тя не ми е враг.

Нашепвам си „да бъда като теб“.
И съм и бях, и чакам утрешната мен.
С импланти от щастливи лупи,
за моя свят обикновен,
вървя и крехко пазя,
своя цвят вроден –
аз пазя си душата.

„Експресия“, gouache, 40x40 см, 2020

„Космос“, gouache, 50x50см, 2020

„Момиче“, акварел, 30x20 см, 2022г.

„Илизия в синьо“,
техника – суминагаши, 30x30 см, 2019

Irina Baleva | BULGARIA

BG

НОВА СТРАНИЦА

На нова страница във стария тефтер
опитвам да намеря същината
на мислите, затворени в килер
в най-скътания тъгъл на душата.

И точно днес, дъждът когато пада
и дълго гледам мрачното небе,
решително сега се осмелявам
с очи да срещна всеки нов проблем.

Човешката несигурност поражда
една вълна от пареща тревога
и тухлена стена край нас изгражда,
във опит да предпази нашето его.

Но как от враговете да се пазим?
Човек е най-големия си враг,
когато разумът му все отказва
да вижда собствените грешки пак.

ENG

NEW PAGE

With a new page of the old notebook
I try to find the true meaning
of my thought locked in closet
at the narrowest corner of the soul.

Right today when the rain commenced
I am staring at the darkly sky for long
spontaneously I decide to dare
with sight to conquer every problem.

The human uncertainty sends
a rapid wave of burring worry
and brick wall anxiously enects
in order to defend our ego wholly.

But how to stop the enemies?
The biggest of them is ourselves
when the mind always evades
claiming the mistakes for ours.

BG

ХАРАКТЕР

Не чакам грандиозните прозрения
за миг да ме намерят в мрака.
Не съм съгласна с някои твърдения,
че щастието в бъдещето чака.

Не съм нетърпелива, но разчитам
на собствените сили и характер
сама със себе си да се намирам,
за да не се поддавам на тъгата.

Животът ми е път покрит със пясък –
едни ме подминават с бясна сила,
а други без претенции за блясък
се спират и приятел в мен намират.

ENG

CHARACTER

I'm not awaiting grand revelations
for snap to find me in the dark.
I won't accept the quotes
that the future holds the happiness again.

I'm not impatient but believe
in forces mine and character
helping me to find myself
not to fall in hands of grief.

My life with sand is covered –
some pass by hysterically running
while others simply stopping
to form a friendship strong.

BG

НАДЕЖДА

Понякога пращинка съм на вятъра,
понесена от своята съдба.
Понякога нуждая се от някого,
за да намеря върнатата следа.

Във времето на изпитания
живея често ден за ден,
а трудностите правят ми компания –
решавам всеки ден проблем.

Не е ли грешка да приема
страха с отворени очи?
Не, много малко ми отнема
надежда нова да ме вдъхнови.

ENG

HOPE

At times I'm sprinkle little
floating on the wind of fate.
At times I call for someone
to realise what should be made.

When challenges are right ahead
I live like on the last piece of bread
and obstacles are my companion
to solve a problem every day.

Isn't it really wrong might
to accept the fear with eyes open night?
No, less from me is taken
to grant me hope to be awaken.

BG

МЕЧТА

Не съм море, за да поема
безброй изплакани сълзи.
Не съм прибой, за да отнема
на някой вратата да се спаси.

Не съм река, за да се влея
в безбрежния и бурен океан,
и болката безсилна да поема
на екипажа си загубил капитан.

Аз просто гледам от върха на фара
към хоризонта и към бледата луна.
Надявам се при мен да акостира кораб,
с отдавна чакана от мен мечта.

ENG

DREAM

I am not the sea to swallow
the countless fallen tears.
I am not a surf to end
someone's faith to be saved.

I am not a river to flow
into the endless pounding ocean
and the pain I am helpless to endure
of the desperate captainless crew.

I am simply gazing from the top of the lighthouse
to the horizon and the pale moon.
I simply hope to meet the ship
Carrying a long-awaited dream.

BG

БИТКА

От бурната атака съм поета
на ежедневието в бойното поле,
защото тишината е заета
на друг спокойствие да донесе.

Търпението щит е за стрелите,
а любовта е меч срещу тъга.
На жестовете дребни пак разчитам,
за да намеря вярната следа.

И няма победители и победени,
еднакво носим своята вина
за всичките случайно наранени
във нашата безсмислена война.

ENG

BATTLE

By the fierce attack I am affected
from the everyday on the battlefield
because the silence is mainly concerned
to bring someone a sense of peace.

Patience is shield for the arrows
while love is a blade for the sorrow.
To mine favours I strongly reckon
to find the sign how to move on.

And there may not be winners or losers
when we equally share our guilt
for all perchance hunt
in our pointless wars.

BG

МОРСКИ БЛУС

С крилата на чайките пак уморен
отлита към залеза летния ден.
Угасващо слънце по гладки вълни
с последни лъчи гали водната шир.

Във пясъка топъл потъват нозете,
разветите дрехи ги пазят ръцете,
косите разрошва ги морският бриз,
от бара на плажа звучи бавен блус.

А там двама влюбени пръстите сплели,
от танца вълшебен едва дъх поели
посрещат нощта пълнолуна сега.
Зад дюните чака с копнеж любовта...

ENG

SEA BLUES

With the wings of seagulls tired again
the summer day towards the sunset flies away.
The fading sun in smooth waves
caresses the water with last rays.

Feet sink into the warm sand,
hands guard the fluttering clothes,
the sea breeze ruffles the hair,
slow blues sounds from the beach bar.

And there two lovers holding hands
barely breathing from the magical dance
right now they welcome the full moon night.
Love waits longingly behind the dunes.....

Jina Dundova | *BULGARIA*

BG

ВОЛНА КАТО ВЕТРОВЕТЕ

Аз, волна като ветровете,
от любовта си сякаш светя,
наметнала нощта суетно
и деликатна като цвете.

По уличките се препъвам
в купчинка спомени и щрихи,
в ухание липово потъвам,
наоколо е много тихо.

И само стъпките си чувам,
отекващи по тротоара.
Към теб вървя, не, не сънувам...
Изпих вълшебната отвара.

От няколкото малки глътки
се чувствам толкова пияна!
В бутилката на битието
за друго място не остана.

IT

ONDEGGIARE COME I VENTI

Io, libero come i venti,
Sembra che io brilli d'amore,
ha coperto la notte di vanità
e delicato come un fiore.

Inciampo per le strade
in un mucchio di ricordi e di tocchi,
Nel profumo di lime affondo,
è molto tranquillo nei dintorni.

E sento solo dei passi,
che risuona sul marciapiede.
Sto camminando verso di te, no, non sto sognando...
Ho bevuto la pozione magica.

Dai pochi piccoli sorsi
Mi sento così ubriaco!
Nella bottiglia dell'essere
non c'era più nessun altro posto.

ENG

WAVE LIKE THE WINDS

I, free as the winds,
I seem to glow with love,
covered the night in vanity
and delicate as a flower.

I stumble through the streets
in a pile of memories and touches,
In the scent of lime I sink,
it is very quiet around.

And all I can hear are footsteps,
echoing on the pavement.
I'm walking towards you, no, I'm not dreaming...
I drank the magic potion.

From the few small sips
I feel so drunk!
In the bottle of being
there was no other place left.

BG

ЗАЩО НЕ МОЖЕМ КАТО ТЯХ

Как красиво умират листата,
завъртени в златист водопад
и докоснали вече земята,
за последно съдбовно шумят.
Скоро те ще са призрочни сенки,
ветрове ще ги носят на прах.
Само клоните голи ще стенат,
ще заглъхне и птичият смях.
В този миг ще заплаче гората
с подарени от облак сълзи.
Как красиво умират листата,
а отгоре мъглата пълзи.

IT

PERCHÉ NON POSSONO PIACERCI

Come sono belle le foglie che muoiono,
in una cascata d'oro
e hanno già toccato terra,
per l'ultimo fatidico rumore.
Presto saranno ombre spettrali,
I venti li porteranno nella polvere.
Solo i rami spogli gemeranno,
le risate degli uccelli saranno messe a tacere.
In quel momento la foresta piangerà
con le lacrime date dalle nuvole.
Come sono belle le foglie che muoiono,
e sopra la nebbia si insinua.

ENG

WHY CAN'T WE LIKE THEM

How beautifully the leaves die,
spun into a golden waterfall
and have already touched the ground,
for the last fateful noise.
Soon they will be ghostly shadows,
winds will carry them to dust.
Only the bare branches will groan,
the laughter of the birds will be silenced.
In that moment the forest will weep
with cloud-given tears.
How beautifully the leaves die,
and above the mist creeps.

BG

КОГАТО ХИПОКРАТ СРЕЩНА ПЕГАС

Моя късна любов, неочаквана,
неуверена, смешно ранима,
след пороя от грешки отчаяна,
щом си спомняш за мен – намери ме.
Чувствам, идваш при мене нетърсена,
очарована, палаво тичаш...
Ще отворя вратата и в тъмното
ще те пусна в сърцето си скришом.
Че в живота ми дълго те нямаше,
даже вече почти те забравих
и без тебе усмихвах се някак си,
но от радост ли беше... Едва ли.
И ще дишат задъхано дните ми,
възродени от твойто присъствие.
Само още веднъж довери ми се!
Знам, за нови открития късно е.
Ще потърся подслон в топлината ти,
моя късна любов, неподирена.
Ти ела, тъй внезапно познала ме
и бъди с мен до края на дните ми.

IT

QUANDO IPPOCRATE INCONTRÒ PEGASO

Il mio amore tardivo, inaspettato,
insicuro, ridicolmente vulnerabile,
dopo il diluvio di errori disperati,
se ti ricordi di me, trovami.
Sento che vieni da me senza essere reclamato,
corsa incantata e birichina...
Aprirò la porta e nel buio
Ti farò entrare nel mio cuore in segreto.
Che eri sparito da tempo dalla mia vita,
Mi ero quasi dimenticato di te
In qualche modo sorridevo anche senza di te,
ma è stato per gioia... Difficilmente.
E i miei giorni respireranno senza fiato,
rianimato dalla vostra presenza.
Fidatevi di nuovo di me!
Lo so, è tardi per le nuove scoperte.
Cercherò rifugio nel vostro calore,
il mio amore tardivo, non corrisposto.
Sei arrivato, così all'improvviso, conoscendomi
e che sia con me per il resto dei miei giorni.

ENG

WHEN HIPPOCRATES MET PEGASUS

My late love, unexpected,
insecure, ridiculously vulnerable,
after the deluge of mistakes desperate,
if you remember me – find me.
I feel you coming to me unclaimed,
charmed, naughty running...
I will open the door and in the dark
I will let you into my heart secretly.
That you were long gone in my life,
I almost forgot you
I was smiling somehow without you,
but was it out of joy... Hardly.
And my days will breathe breathlessly,

revived by your presence.
Just trust me again!
I know, it's late for new discoveries.
I will seek shelter in your warmth,
my late love, unrequited.
Come, thou that hast suddenly known me
and be with me for the rest of my days.

BG

НА ГРАНИЦАТА МЕЖДУ ДВА СЕЗОНА

Последните листа прощално светят,
реката бреговете снежни рони,
светът е бял, светът е по-приветлив
на границата между два сезона.
Водата бяга, времето изтича,
а цветна есен среща бяла зима,
една снежинка в облака се врича
и пада, окрилена че я има.
И тихичко се ражда бяла тайна
от нежната любов на ветровете,
стаили дъх за мигове нетрайни.
Разцъфва на земята снежно цвете.
Така е тихо, толкова е бяло...
Една сълза от бора се отрони.
Реката тича, времето е спряло
на границата между два сезона.

IT

AL CONFINE TRA DUE STAGIONI

Le ultime foglie brillano d'addio,
i banchi di neve del fiume si sgretolano,
il mondo è bianco, il mondo è più amichevole
al confine tra due stagioni.
L'acqua sta finendo, il tempo sta per scadere,
e l'autunno colorato incontra l'inverno bianco,
un fiocco di neve nella nuvola sta urlando
e cade a terra, sopraffatto dalla sua presenza.
E silenziosamente nasce un segreto bianco
dall'amore gentile dei venti,

sono diventati senza fiato per brevi momenti.
Un fiore innevato sboccia a terra.
È così silenzioso, è così bianco...
Una lacrima cadde dal pino.
Il fiume scorre, il tempo si è fermato
al confine tra due stagioni.

ENG

ON THE BORDER BETWEEN TWO SEASONS

The last leaves glow farewell,
the river banks of snow crumble,
the world is white, the world is friendlier
on the border between two seasons.
Water is running out, time is running out,
and colourful autumn meets white winter,
a snowflake in the cloud is screaming
and falls down, overwhelmed that she is there.
And quietly a white secret is born
by the gentle love of the winds,
have become breathless for fleeting moments.
A snowy flower blooms on the ground.
It's so quiet, it's so white...
A tear dropped from the pine.
The river is running, time has stopped
on the border between two seasons.

BG

ОГЛЕЖДАМ СЕ В ОЧИТЕ ТИ

Оглеждам се отново във очите ти,
в тях виждам колко много сме пораснали
и огън от отминали събития
опарва моите рани незараснали.

Бушуват още с ярост ураганите
там някъде, завихрени във спомена
и силата на техните дихания
подгонва по плътта сълза отронена.
И влюбвам се сега дори във себе си,
тъгата крия – още те обичам.

Чрез тази обич даже и планетите
към себе си сред бездната привличам.

Променям на въртенето посоката
по-силна съм от земното притегляне
и този свят обръща се наопаки,
когато след безсънна нощ погледна те.

ENG

YOUR EYES ARE MY MIRROR

Again your eyes are like my mirror
Where I can see so much of life
Both past and present wounds unhealed
Are burning like an open fire.

The winds of passion buffet me,
Recalling precious memories.
And their powerful breathing
Brings heavy tears to my eyes.

And I fall in love even with myself.
But no more sadness, I still love you.
I'll bring the stars down to earth,
As my desires touch eternity.

I change the turning of the globe
I'm stronger than its gravity.
My whole world is upside down
When morning comes. You are my love.

IT

GUARDO I TUOI OCCHI

Ti guardo di nuovo negli occhi,
in loro vedo quanto siamo cresciuti
e fuoco da eventi passati
brucia le mie ferite non curate.
Gli uragani imperversano ancora con furia
là fuori, da qualche parte, a vorticare nella memoria
e la forza dei loro respiri
insegue una lacrima lungo la carne.

E ora mi sto innamorando anche di me stesso,
Nascondo la mia tristezza – ti amo ancora.
Attraverso questo amore anche i pianeti
Mi attiro a me nell'abisso.

Cambio il senso di rotazione
Sono più forte della forza di attrazione della terra
e questo mondo si capovolge,
quando, dopo una notte insonne, hanno guardato.

BG

ОСТАНА САМО МИРИС НА СМОКИНИ

Сега е тихо. Лятото отмина.
Но колко странно, още не е есен,
а то остави мирис на смокини
след себе си и спомена чудесен.

В зелената прегръдка на гората,
сред сенките на птици и дървета,
понякога разхожда се тъгата,
сълзите ѝ в листата кротко светят.

Боли я от поредната раздяла
със лятото, кога ли ще го види?
От облаците пада, премаляла,
една въздишка в клоните превити.

По пътя бавно крачи самотата
и гледа към небето, още синьо.
Така е тихо... Вече не е лято.
Остана само мирис на смокини.

IT

È RIMASTO SOLO L'ODORE DEI FICHI

Ora è tutto tranquillo. L'estate è passata.
Ma che strano, non è ancora autunno,
e ha lasciato un odore di fichi
dopo di voi e un ricordo meraviglioso.

Nel verde abbraccio della foresta,
tra le ombre degli uccelli e degli alberi,
a volte la tristezza cammina,
Le sue lacrime tra le foglie brillano dolcemente.

Fa male un'altra separazione
con l'estate, quando lo vedrà?
Dalle nuvole cade, troppo piccolo,
un sospiro tra i rami contorti.

La solitudine cammina lentamente sulla strada
e guarda il cielo, ancora azzurro.
È così tranquillo... Non è più estate.
È rimasto solo l'odore dei fichi.

ENG

ONLY THE SMELL OF FIGS REMAINED

It is quiet now. Summer is gone.
But how strange, it's not autumn yet,
and it left a smell of figs
after you and a wonderful memory.

In the green embrace of the forest,
among the shadows of birds and trees,
sometimes sadness walks,
Her tears in the leaves gently glow.

It hurts from another separation
with the summer, when will he see it?
From the clouds it falls, too small,
a sigh in the twisted branches.

Loneliness walks slowly on the road
and looks up at the sky, still blue.
It's so quiet... It's not summer anymore.
Only the smell of figs remained.

***

Julian Korabov | BULGARIA

BG

В ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА АПРИЛ

Беше последният ден от април
Бях на 18

Бях влюбен в най-красивото момиче на света

- Момичето, на което пеех на китара, пишех стихове, рисувах графики/акварели по асоциации от някакъв ред от песен-балада (Uriah Heep, Deep Purple, Rainbow, Led Zepelin)

- Момичето, на което говорех за звездите, за квантовата механика, за научната фантастика

- Момичето, с което на хижа Скакавица си говорихме по цели дни и нощи за любовта, смъртта, смисъла, справедливостта, отношенията, разминаванията, сближаванията.

- Седяхме по часове в едно легло и си говорихме за ценностите, които искаме да намерим в света около нас.

- Какво ни събира, какво ни разделя, защо сме, къде сме...

В последния ден на април, след още много разговори за квантовата механика и смисъла изобщо, някак си стигнахме до едни скали на брега на „Константин и Елена“

- Нямам спомен как сме стигнали дотам

- После помня тези скали, едно облачно и мрачно априлско небе, едно много черно и застинало море

- И едно момиче – канещо, чакащо, любопитно, гледащо, виждащо

В последния ден на оня април

- Целунах първата си любов

- Прегърнах първата си любов

- Прегърнах първите си сбъднатите си сънища

- Помня прегръдката между устни, небе, море и сънища

В последния ден на ОНЯ Април

- Създадох очакванията си за любов

- Създадох търпението си за любов

- Създадох спомените си за любов

- Създадох мечтите ти за любов

В последния ден на ТОЗИ април:

- Съм влюбен в жената до мен

- Съм влюбен в нашето минало

- Съм влюбен в нашето бъдеще

- Влюбен съм

Защото в оня последен ден на април, когато бях на 18, се научих да обичам.

ENG

ON THE LAST DAY OF APRIL

It was the last day of April

I was 18th

I was in love with the most beautiful girl in the world:

- The girl who makes me to learn to sing a guitar, to write poems, to draw

graphics and watercolors paintings, based on some line of ballads songs of Uriah Heep, Deep Purple, Rainbow, Led Zepelin

- The girl who makes me clever to talk about starts, quantum mechanics and science fiction

- The girl with whom we talked days and nights at “Skakavichta” shelter about love, death, sense, normality, interactions, divergences, convergences...

- We sat for hours in the same bed and talked about the values we want to find in the world around us. What brings us together, what divides us, why we are, where we are...

In the last day of April, after many conversations about quantum mechanics and meaning in general, we somehow landed on the beach near “St. Costantin and Elena”

- I have no idea how we got there

- Just next, I remember the rocks, a cloudy and gloomy sky, a black and distant sea

- And the girl – inviting, waiting, curious, looking, seeking

On the last day of that April:

- I kissed my first love

- I hugged my first love

- I embraced my first dreams

- I was in the hug with lips, sky, sea and dreams

On the last day of THAT April:

- I created my expectations for love

- I created my enduring for love

- I created my memory of love

- I created my dreams for love

On the last day of THIS April:

- I am in love with the woman next to me

- I am in love with out past

- I am in love with our future

- I am in love

Because on that last day of April when I was 18th, I learned to love

Fiorello Doglia | ITALY

IT

IL MARE DI SETTEMBRE

E' bello

il mare di settembre!

Spumeggiante

nelle lunghe braccia affusolate

lievemente adagate

abbracciate appena

a nude morbide dune

dolcemente sventagliate

dai colori

dal vento

Il mare di settembre

frastagliato di fragori

di fragranze

di silenzi

irretisce

rapisce sentimento ai sentimenti

commuove l'anima dura

culla

ricordi e malinconie

scioglie nodi

rancori
teneri amori

Il mare di settembre
osserva solitario
guarda il sole di arcani tramonti
assapora il sale della vita
svicolata via

Aspetta
impavido
i freddi inverni
gl'impeti
di travolgenti burrasche
che spazzeranno
ogni cosa
ogni traccia

Il mare di settembre
sogna
nuove estati calde

E' bello il mare di settembre
tempio e tempo
di intime
recondite
speranze

dalla raccolta "Un autunno un inverno"

ENG

SEPTEMBER SEA

It's beautiful
the September sea!
Bubbly
in the long tapered arms
slightly laid down
barely embraced
to bare soft dunes
gently fanned

by the colors
by the wind

The September sea
jagged from sounds
from fragrances
from silences
ensnares

steals feeling from feelings
moves the hard soul
cradles
memories and melancholy
unties knots
grudges
tender loves

The sea in September
observes alone
looks at the sun of arcane sunsets
tastes the salt of life
slipped away

Waits
fearless
the cold winters
the passions
of overwhelming storms
that will sweep
everything
every track

The sea in September
dreams
new hot summers

It's beautiful the sea in September
temple and time
of intimate
hidden
hopes

*From the collection of poetry "Un autunno
un inverno"*

■ *L'abbraccio, bronzo cm 32*

IT

MESSAGGIO INVISIBILE

Non posso abbracciarti
amore mio
invisibile un messaggio
vola oggi nell'aria
un messaggio minaccioso
che sa
d'antichi timori

Non posso abbracciarti
amore mio
L'invisibile
impone oggi distanza
Ma
nell'aria un'idea
un'idea ritrovata

UNITA'!

All'invisibile messaggio
naufraga l'arroganza
la superficialità
la superbia

Crollano
Scontate pretese

Brilla
la fragilità umana

Oggi nell'aria
amore mio
si bisbigliano
parole

Tutti identici
eppur diversi
Tutti diversi
eppur uguali
Si sussurra

Né prede
né predatori
Né vinti
né vincitori

Né gerarchici prepotenti
né incoscienti dispettosi

Si mormora
amore mio

Pace
Rispetto
Fratellanza

Un incredibile nuovo messaggio
viaggia oggi nell'aria

Promette gratitudine
alla vita

Premette
nuova consapevolezza

Nuova
speranza

Dalla raccolta "PAN-DE-MI-A"

ENG

INVISIBLE MESSAGE

I can't hold you
my dear
an invisible message
flies through the air today
a grim message
echoing
ancient fears

I can't hold you
my dear
The invisible

■ *L'abbraccio, bronzo cm 32*

dictates a gap
But
in the air
a rediscovered idea

UNITY!

Hearing the message
arrogance
shallowness
disdain
drown

Granted certainties
False pretenses
crumble down

Human frailty
shines

In the air today
my dear
words are whispers

All alike
Yet unlike
All unlike
Yet alike

A whisper

Neither predators
nor preys
Neither winners
nor losers

Neither hierarchical bullies
nor spiteful fools

A whisper
My dear
Peace
Respect
Togetherness

An incredible new message
flies through the air today

Pledges gratitude to life
Discloses a new awareness

A new
hope

*From the collection of poetry
"PAN-DE-MI-A"*

IT

ALBA

Al limitar dell'attesa
quando
fermare l'attimo
sospende il respiro
solo al cuore è concesso
testimoniare il battito
il canto
l'incanto
Dal mare
dai monti
dalle colline
dalla curva linea dell'orizzonte
innanzi immensi spazi
ecco
improvviso
rischiara il buio
Solo pochi istanti
Dileguano le ombre
Fuggono le tenebre
Alba!
A intirizzate membra
nuovo mattino
rinnovato vigore
dona
Palpitante vita
Nuovo giorno

Dalla raccolta "In attesa dell'alba"

ENG

DAWN

At the limit of waiting
when
stopping the moment
suspends the breath
only to the heart is allowed
to witness the heartbeat
the singing
the enchantment

From the sea
from the mountains
from the hills
from the curved line of the
horizon
ahead of immense spaces
here is
sudden
brightens the darkness

Just a few moments

The shadows disappear
the darkness flees

D a w n!

To numb limbs
new morning
renewed vigor
gives

Throbbing life

New day

*From the collection of poetry
"In attesa dell'alba"*

BG

ИЗГРЕВ

На предела на очакването,
когато спирането на мига,
спира дишането,
само на сърцето е позволено
да стане свидетел на ритъма
на песента,
на обаянието.

От морето
От планините
От хълмовете
От извитата линия на хоризонта,
пред необятните пространства,
внезапно тъмнината се озарява.

Само няколко мига и....
Сенките избледняват, мракът изчезва

ИЗГРЕВ!

Дарява на треперещото тяло
Ново утро,
Възродена сила

Пулсиращ живот
Нов ден.

IT

PRIMA DI SERA

Tramonerà il sole
Sarà sera
dietro gli alberi
che solo ieri
ho posto a dimora
su pietre e sassi
che ho toccato
su fili d'erba

■ *Il volo del cigno Acrilico su tela, 80x60, 2014*

che ho accarezzato
Continuerà lo spettacolo
Nuovo giorno nascerà
nuovo chiaro
sorgerà
nuova luce
insorgerà

Tanti piccoli fuochi
brilleranno
Illumineranno
la notte
la buia valle

Tante minuscole luci
alimenteranno il sogno

Attenderanno

Deste
Attente

in attesa

dell'alba

dalla raccolta "In attesa dell'alba"

BEFORE EVENING

The sun will set
It will be evening
behind the trees
that only yesterday
I placed as home
on rocks and stones
that I touched
on blades of grass
that I caressed

The show will continue
New day will born
new light
will rise
new light
will arise

Many small fires
will shine
They will illuminate
the night
the dark valley

Many tiny lights
will fuel the dream

The will wait

Awake
Careful

waiting

for dawn

*From the collection of poetry
"In attesa dell'alba"*

FR

UN DESTIN HORS NORME D'UNE SUISSASSE
AU 20IÈME SIÈCLE

Annette est née en 1908, premier enfant d'un forgeron dans un village de la campagne bernoise. Elle aura trois sœurs et deux frères. Dans les grandes familles l'aînée s'occupe de ses cadets et devient ainsi le soutien de la mère de famille. Annette ne fait pas exception à la règle. Le père forgeron emploie des ouvriers pour faire face aux commandes. Trois hommes et un apprenti tournent sans relâche autour du feu de la forge. La mère, c'est cuisine-lessive-grossesses-ménage pour toute la maisonnée tous les jours de l'année. Annette ne connaît rien d'autre que surveiller ses cadets et aller à l'école. Elle est une bonne élève, bien qu'elle n'ait quasi jamais le temps de faire ses devoirs. Elle terminera ses neuf années d'école primaire avec de bonnes notes. À cette époque et encore pour longtemps, l'école pour les filles s'arrêtait à 15 ans. Elles pouvaient ensuite aller un an en Suisse romande pour apprendre le français.

Annette part dans un village du Canton de Neuchâtel, chez une famille parente qui a besoin d'une jeune fille pour aider au magasin – une fromagerie. Sa cousine, la fille des patrons, vient de quitter la maison pour épouser un menuisier.

Annette a le contact facile et elle est douée pour les langues. Au bout de quelques semaines elle se débrouille en français, peut donc accueillir les clients au magasin et les servir. Un jeune homme vient tous les jours avec son bidon chercher le lait pour sa famille. Annette apprend vite que ce beau brun au regard de velours n'est pas n'importe qui. C'est Martin, le fils du fabricant de montres de la région. Le fromager lui montre à travers la vitrine du magasin la belle villa située en haut de la colline au nord du village. "C'est là qu'il habite". Le père a même une voiture! En 1924 une chose encore très rare.

Et la suite? Les deux jeunes tombent amoureux l'un de l'autre et passent tous leurs moments de libre ensemble. Ils sont heureux et innocents. À cette époque avoir des relations sexuelles avant le mariage est absolument défendu. Ils n'y pensent même pas. La fin de l'année vient beaucoup trop vite pour Annette. Le jour du départ est dur.

Annette rentre chez elle et redevient le support de sa mère.

Puis elle fait un apprentissage de vendeuse, travaille comme telle en ville et habite au village, chez ses parents.

Un jour quelques années plus tard une amie lui montre une annonce dans le journal: un jeune père divorcé cherche une gouvernante pour s'occuper de ses deux enfants. Elle obtient le poste. L'homme a une petite entreprise, il est intelligent et à cette époque très travailleur. Bref, Annette épouse cet homme. Mais le mariage n'est pas heureux, l'homme devient de plus en plus dépendant de l'alcool et des jeux. Une nuit, ivre au volant de sa voiture d'entreprise, il provoque un accident grave. Condamné, il fait de la prison. Les enfants sont maintenant des jeunes filles et prennent leur envol.

Annette n'en peut plus de cette vie incertaine, du manque d'argent, ponctuée de violentes scènes de colère. Pendant son séjour en prison elle demande le divorce. La faillite de l'entreprise survient peu de temps après. Il faut s'imaginer ce que cela veut dire: dans les années 40, une femme demande le divorce! Elle n'a juridiquement aucun droit. Les Suissesses obtiendront le droit de vote en 1971. Les lois sur les droits de la femme mariée ne viendront que dans les années 80

Annette obtient le divorce. Elle retourne vivre dans la maison de ses parents. Elle n'a pas un sou, pas droit à une pension alimentaire que de toute manière son ex-mari serait bien incapable de lui verser. Mais Annette est une femme courageuse. Elle retrouve rapidement du travail comme lingère dans un hôpital de Berne. Elle a maintenant aussi du temps pour ses neveux et nièces. Un de ses frères a repris la maison et la forge de ses parents. Annette y loue une chambre. Elle fait de la couture pour tout le monde, passe beaucoup de temps avec ses neveux et nièces qui l'adorent. Elle leur raconte des histoires, leur apprend des chansons. Le lien avec la fille aînée de son frère devient particulièrement fort et le restera jusqu'à la fin.

Annette a retrouvé ses racines, a des petits enfants tout près qui sont heureux d'avoir en elle un complément à leur mère absorbée par son travail d'épouse de forgeron et qui n'a jamais le temps.

Entretemps Annette a plus de 40 ans. Elle pense que sa vie va continuer ainsi jusqu'à la fin, calme et paisible. C'est à ce moment-là que sa cousine, la

filles du fromager près de Neuchâtel, épouse d'un menuisier, lui raconte une histoire à peine croyable: son mari circule dans toute la Suisse à la recherche de troncs parfaits pour son travail. Un jour, il va dans un village voisin de la fromagerie et sa femme l'accompagne. Elle veut aller saluer ses parents devenus vieux. Puis elle continue la tournée avec son mari, ils ont rendez-vous avec le maire d'une commune voisine. La commune a décidé de vendre une partie de son bois, car le canton à l'intention de construire une route cantonale qui traversera la forêt. Le couple du menuisier se rend à la mairie pour être reçu par Martin, maire de la commune, et toujours encore fabriquant de montres dans la fabrique héritée de ses parents. Stupéfaction entre la femme du menuisier et Martin, ils se reconnaissent et Susi, la femme, connaît l'histoire des jeunes amoureux à peine sortis de l'école.

Susi est restée toutes ces années en contact avec la famille d'Annette et peut ainsi raconter à Martin ce qu'Annette a fait et surtout où la trouver. Lui téléphoner? Exclu: il n'y a dans la grande maison de la forge qu'un seul téléphone fixé au mur du corridor. Ce n'est pas très intime. Mais il y a la poste et commence alors un échange postal qui deviendra très important, remplissant finalement un gros carton. Que la nièce préférée brûlera des années plus tard sur ordre de sa tante.

Martin bien sûr n'est pas libre. Il a épousé une riche héritière de son milieu et ils ont deux enfants, des écoliers à cette époque. Cela ne l'empêche pas de revoir celle qu'il a tant aimée. En se revoyant, leur amour se réveille passionnément. Ils se retrouvent aussi souvent que possible. Il y a dans le Canton de Neuchâtel une rivière qui chantonne entre ses rives herbeuse, habitées d'oiseaux aquatiques. Une région idyllique avec une belle auberge située loin de la route passante, qui offre quelques chambres aux touristes de passage. C'est là qu'ils passent leur première nuit ensemble. Cette auberge deviendra le château de leur amour. Le tenancier ferme les yeux sur ce couple non marié. C'est que c'est vraiment un beau couple et généreux!

Bientôt l'épouse légitime sait ce qui se passe derrière son dos et le porte au grand jour. Martin demande le divorce. Sa femme n'en veut absolument rien savoir, exclu, pas dans notre milieu. « Si tu tiens absolument à fréquenter cette femme, nous allons trouver un arrangement devant notaire. Pour notre monde tu restes mon mari, quoiqu'il arrive et tu m'accompagnes aux soirées comme toujours ». Martin signe la convention et part avec Annette en vacances quelques jours dans le sud de la France. A partir de ce moment il partage sa vie entre la fabrique et sa famille, et son amour. Il veille à ce que ses enfants fassent leur scolarité dans un internat connu et ensuite de belles études. Dans son autre vie il choisit son amour, la couvre de cadeaux. Ils partent en vacances, visitent des pays, s'enrichissent de souvenirs communs.

Un frère d'Annette devient maître d'école de conduite. Il apprend à conduire à Annette qui reçoit alors une voiture de Martin, ce qui la rend encore plus indépendante. Tout se passe ainsi dans le meilleur des mondes possible, Annette et Martin sont heureux. Annette connaît le bonheur. Les années passent.

Martin cache des moments de stress à Annette, pour ne pas l'inquiéter. Il a passé le relais de la fabrique à son fils aîné, approche des 70 ans, mais reste un bel homme avec une superbe chevelure blanche. Annette est restée mince et a toujours su s'habiller avec chic.

En été 1974 Julien a 68 ans, Annette 65. Ils se sont donnés rendez-vous à leur auberge et après avoir déposé leurs bagages, ils se promènent la main dans la main le long de la rivière. Tout simplement heureux. Quand tout-à-coup Martin porte sa main gauche à son cœur, gémit et s'effondre. Annette appelle l'aubergiste au secours, l'ambulance arrive très vite, mais on ne peut plus rien faire. Le médecin des urgences ne peut que constater le décès. Il faut l'annoncer à l'épouse. Imaginons un instant la situation pour Annette!

Puis il y a tout le côté administratif à régler.

Annette n'obtient pas le droit d'aller à

l'enterrement. Elle ira sur la tombe plus tard, avec sa nièce favorite.

Annette se retrouve une nouvelle fois seule dans son petit appartement. Mais son frère l'enverra en maison de retraite quelques années plus tard, car il aura besoin de l'appartement pour ses enfants. Annette ne s'habituerait jamais à cette vie dans la maison de retraite. On la retrouvera un matin de 1994 morte par suicide dans sa chambre.

26.06.2024

Ein ausserordentliches Frauenschicksal in der Schweiz im 20sten Jahrhundert.

Annette ist das Aelteste von 6 Kindern eines Schmieds. Nebst der Schule hilft sie sehr viel der Mutter. Sie ist eine gute Schülerin, aber für Mädchen gibt es nach der 9.Klasse nur das Jahr in der französischen Schweiz. Dort ist sie Aushilfe in einer Käserei, lernt Martin kennen, Sohn eines reichen Uhrenfabrikanten. Sie verlieben sich. Das Jahr ist im Nu vorbei, die Trennung sehr schwer. Annette macht eine Ausbildung als Verkäuferin und heiratet einige Jahre später einen geschiedenen Mann mit 2 Töchtern. Die Ehe ist sehr unglücklich, der Mann trinkt und ist spielsüchtig. Nach einem schweren selbstverschuldeten Unfall kommt er ins Gefängnis. Annette lässt sich scheiden und kehrt zu den alternden Eltern zurück. Juristisch hat sie keine Chancen. Sie steht vor dem Nichts. Einige Jahre später bringt der Zufall Annette und Martin wieder zusammen. Es werden sehr glückliche Jahre, obschon Martin sich nicht scheiden lassen kann, seine Frau ist strikte dagegen. Also führt Martin ein Doppelleben, wovon Annette wenig weiss. Sie sind viel zusammen. Sie treffen sich oft in einer Herberge, ihr Château d'Amour, gehen dem Fluss entlang spazieren. 1964 ist es wieder einmal soweit, als plötzlich Martin zusammenbricht. Tot. Die Zeit danach ist für Annette sehr schwierig. Jahre später kommt sie ins Altersheim, der Bruder benötigt ihre Wohnung. Sie hält es nicht aus. 1994 bringt sie sich in ihrem Zimmer um.

BG

КОБАЛТОВА СВОБОДА

Закрий прозорците. Спусни кепенците
на времето отминало.
Недей се пита как, какво, кога
през тебе е преминало.
Разбий Берлинската стена
със взрив от обич
и с пръсти нежни.
Виж Слънцето. Това е твоята Свобода.
И въздуха безбрежен.
Хвърли оковите във огън
и с болката ги прережи.
Глътни горчивата отрова
и не очаквай сън гробовен –
за дълъг път се приготви.
Върви САМА и БОСА
в кобалтовия мраз
и с кървавите дири
за всички напиши:

ТОВА СЪМ АЗ

Тръгни. Не се обръщай.
Това е път без връщане.

ГЪРБЪТ НА КОБИЛКАТА

Притвори небето земята
и с топъл дъжд я замилва.
Пребродих
накръст полята,
търсейки мойта кобилка –
с черен косъм и с очи големи.
Без юзда и седло
препускахме с нея,
дъхът ни се
сливаше в тревите зелени
и уморени

спирахме и дълго се смеехме...
Тежък и мокър се влачех
из стърнища обгорели.
Примамливо виках и плачех,
но тъй и не я намерих.
Няма я,
няма я мойта кобилка
и едва ли ще се върне.
Все още сухо сено ѝ постилам.
Може би ще я зърна.

ЗОВ

Ела, мое мъничко късче надежда.
Ела, мое мъничко топло око..
Виж – през прозореца сумрак поглежда
и ме целува с две жестоки ЗАЩО.

Защо нивата, влажна и топла –
дъхаво късче млада орна земя –
чупи плуга и с недрата си сочни
бурен ще храни, а не семена?

Защо облака – свежо-дъждовен –
по скални върхари гордо пълзи,
а сушата реже в полето гробовно
и житото плаче със сухи сълзи?

Ела, мое мъничко късче надежда.
Ела, мое мъничко топло око.
Само вие останахте. Всичко друго изглежда
все едно никога не е и било.

ЗАВРЪЩАНЕ

Стените по коридора се сриваха.
Тухлите бяха въпроси.
Пациентите с мъка се вираха
и трепереха бед табелките на
„Еди Кого Си“.
Музата беше осенила ренгена
и секундни портрети в анфас и във профил
се задушаваша в папките стегнати

и се питаха кой кого е прескочил.
Мембраната на слушалката ми предаваше
новини за войни между антибиотици
и хрипове.
Облечени в халати диагнози
се съвещаваха,
а други безцелно се скитаха.

И разкъсван,
                        развицван,
пропит с карболова тревога,
креснах до Бога:
– Стига! Стига!
                        Излизам!
Вратата ми отвори сянката на
                        пепеляв карцином
и усмихната, ми подаде чантата –
                        пълна с умора.
Направих крачка кръгом...
                        А после и втора...

Laurent Vercoistre | FRANCE

FR

NAISSANCE DE LA CLINIQUE

QUAND LE CORPS DU PATIENT DEVIENT L'ESPACE DE LA MALADIE

Il est question ici de montrer comment est née la médecine scientifique. De décrire ses premiers pas. Cela a commencé à la fin du XVIIIe siècle. Alors que rien, absolument rien n'avait changé dans le discours médical depuis Hippocrate il y a deux millénaires, et en dépit d'une prodigieuse production d'innombrables livres, voilà que brusquement entre 1770 et 1820, tout change : le discours ésothérique fait place au discours scientifique. La clinique était née.

Cette clinique résulte de la rencontre du regard du médecin avec le corps du malade. Au temps de Molière les médecins dissertaient à distance du malade. Écoutons le philosophe Michel Foucault: «Pour la première fois depuis des millénaires, les médecins libres enfin de théories et de chimères, ont consenti à aborder pour lui-même et dans la pureté d'un regard non prévenu l'objet de leur expérience⁽¹⁾.»

Ce regard va s'armer d'un langage spécifique. Ce langage est le résultat d'un formidable travail qui, selon Foucault, a eu l'intensité des mathématiques. Il doit permettre une description exhaustive, il doit utiliser un vocabulaire fixe et constant, qui permet la comparaison. Il doit être homogène au réel: ne dire que ce que l'on voit. Ce regard «repose donc sur un formidable postulat, nous dit Foucault: « que tout le visible est énonçable et qu'il est tout entier visible parce que tout entier énonçable⁽²⁾».

La clinique est née dans un contexte encore dominé par d'anciennes théories médicales.

Ainsi «la médecine des espèces» restait la théorie qui faisait référence. Elle classifiait les maladies en espèces tout comme procédait Linné dans le domaine de la botanique. La pensée classificatrice était au XVIIe siècle le principe de compréhension des sciences de la nature. Cette médecine des espèces considérait que la maladie existait dans la nature, à la limite de la nature, qu'elle préexistait au malade et qu'elle le traversait. En le traversant, celle-ci, conçue comme essence nosologique parfaite, se corrompait, et perdait de sa pureté.

La maladie est conceptualisée comme une entité distincte du malade. Cette représentation de la maladie engendrait tout un questionnement. Fallait-il la laisser évoluer pour mieux la cerner, fallait-il l'accompagner jusqu'à son terme, véritable prix de la guérison mais parfois au risque de la mort, ou bien fallait-il la contrer plus tôt et à quel moment de son évolution?

Ce n'est qu'au terme d'un long cheminement que les médecins comprirent ce qui pour nous est une évidence: l'espace de la maladie c'est le corps du malade.

Ce long cheminement a connu plusieurs étapes
Première étape.

Elle consiste à lever la confusion entre le signe et le symptôme. Le symptôme est à la fois la manifestation de la maladie et l'être de la maladie. Le symptôme est à la fois «signifié» de la maladie, c'est-à-dire sa manifestation, et «signifiant» c'est-à-dire qu'il indique autre chose de plus que lui-même, quelque chose qui a rapport avec l'être de la maladie. Il devient alors signe. Mais il ne devient signe que sous l'instruction du regard médical qui compare, qui se remémore, bref qui accomplit tout un travail d'association, de comparaison. Grâce à lui, le discours spéculatif disparaît peu à peu, signifiant et signifié finissent par se recouvrir «sans reste ni résidu» comme le dit Foucault. L'être de la maladie est entièrement énonçable en ses symptômes.

Deuxième étape: Bichat.

Bichat transforme l'horizon de pensée en découvrant le point d'ancrage de la maladie, sa localisation. Avec Bichat, qui inaugure la pratique de l'autopsie, l'objet observé c'est l'intérieur du corps humain. Il redécoupe l'objet « corps humain » selon une autre logique, une logique tissulaire. C'est le fameux *Traité des membranes* (1799). Bichat montre que malgré leur grande diversité, les organes sont constitués de tissus semblables : muqueuse, séreuse, aponévrose. Avec Bichat c'est la médecine de la localisation, la maladie a sa géographie, son individualité vivante. Bichat ne se pose pas la question de la cause, le siège ce n'est pas la cause de la maladie. Bichat ne s'est pas encore défait de la conception de la maladie inspirée par la médecine des espèces, la maladie demeure pour lui une entité qui est préalable à son expression chez le malade. Ce que Bichat révèle, c'est cette expression.

Troisième étape: Broussais.

Avec Broussais enfin, la médecine entre dans l'âge moderne. C'est la grande découverte de 1816 : la maladie est une réaction organique à un agent irritant.

Broussais arrive sur le théâtre de la médecine à un moment qu'on a appelé la crise des fièvres. On imagine difficilement aujourd'hui cet extraordinaire conflit, conflit embrouillé, confus.

Broussais met de l'ordre dans cette fameuse question des fièvres. Avant lui, chaque maladie avait sa propre fièvre, c'est pourquoi on parlait des fièvres. Broussais va en quelque sorte détacher la fièvre des signes locaux. Il va introduire le concept d'irritabilité. Il affirme que «toutes les classifications qui tendent à nous faire considérer les maladies comme des êtres particuliers sont défectueuses et un esprit judicieux est sans cesse comme malgré lui, ramené vers la recherche d'organes souffrants.» Avec ce concept d'organes souffrants, il ne subsiste que l'idée d'un rapport de l'organe à un agent qui l'attaque, il n'y a plus d'essence des maladies, l'être de la maladie a disparu, l'espace de la maladie est devenue l'espace de l'organisme. La pensée médicale est prête pour accueillir les agents pathogènes, Pasteur. En n'est plus très loin.

En réalité la clinique n'aurait sans doute pas vu le jour si un autre événement ne s'était produit. La transformation de l'hôpital public a rendu possible la naissance de la clinique.

Les hommes du XVIIIe ont en effet radicalement transformé l'hôpital, d'un hôpital insalubre d'un hôpital où régnait un désordre indescriptible, les malades étaient entassés à 10 et plus sur des paillasses ils ont fait « des machines à guérir » c'est ce nom que leur attribue l'encyclopédie. Ce nom de machine à guérir, provient d'une étrange conception de l'air. On imaginait en effet, que l'air transportait des miasmes. L'air était considéré comme un grand facteur pathogène en ce XVIIIe siècle. D'où cette constante préoccupation de construire des hôpitaux dont l'architecture favorisait la circulation de l'air.

Dans le nouvel hôpital, le lit devient la case primordiale du quadrillage disciplinaire : un individu pour un lit. Dans ce nouvel hôpital la discipline était extraordinairement sévère, les visiteurs étaient surpris par cette discipline qui était aussi sévère que dans l'armée. Les

malades étaient étroitement surveillés, tous les déplacements étaient rigoureusement consignés par écrit. Et c'est dans le prolongement de cette archive administrative où l'on note les aller et venus des patients qu'est venu se greffer l'archive proprement médicale. La structure hôpital qui regroupe les malades dans un espace homogène va devenir l'espace de visibilité de la maladie.

Références bibliographiques

⁽¹⁾ Michel Foucault, *Naissance de la clinique*, PUF quadriges 2005p. 199.

⁽²⁾ M. Foucault, *ibid.*, p.7.

ENG

BIRTH OF THE CLINIC WHEN THE PATIENT'S BODY BECOMES THE SPACE OF ILLNESS

The aim here is to show how scientific medicine was born. To describe his first steps. It began at the end of the 18th century. While nothing, absolutely nothing had changed in medical discourse since Hippocrates two millennia ago, and despite a prodigious production of countless books, suddenly between 1770 and 1820, everything changed: the esoteric discourse became place for scientific discourse. The clinic was born. For the philosopher Michel Foucault, the clinic is the emergence at the end of the 18th century of a medicine which for the first time in its history provides guarantees of scientificity.

This medicine is born from the meeting of the doctor's gaze with the patient's body, let us listen to Foucault: For the first time in millennia, doctors, finally free of theories and chimeras, have agreed to approach the object of their experience for itself and in the purity of an unprejudiced view⁽¹⁾.»

This look will be armed with a specific language. This language is the result of tremendous work which, according to Foucault,

had the intensity of mathematics⁽²⁾. It must allow an exhaustive description, it must use a fixed and constant vocabulary, which allows comparison. It must be consistent with reality: only say what we see. This view "is therefore based on a formidable postula," Foucault tells us: "that everything visible is enunciable and that it is entirely visible because everything is enunciable⁽³⁾".

The clinic was born in a context still dominated by old medical theories.

Thus "species medicine" remained the reference theory. She classified diseases into species just as Linné did in the field of botany. In the 17th century, classifying thinking was the principle for understanding the natural sciences. This medicine of species considered that the disease existed in nature, at the limit of nature, that it pre-existed the patient and that it passed through him. By crossing it, this, conceived as a perfect nosological essence, became corrupted and lost its purity.

The disease is conceptualized as an entity distinct from the patient. This representation of the illness gave rise to quite a lot of questioning. Should we let it evolve to better understand it, should we accompany it until its end, the real price of healing but sometimes at the risk of death, or should we counter it earlier and at what moment? His evolution?

It was only at the end of a long journey that the doctors understood what for us is obvious: the space of illness is the body of the patient.

This long journey has gone through several stages

First stage.

It consists of removing the confusion between the sign and the symptom. The symptom is both the manifestation of the disease and the being of the disease. The symptom is both "signified" of the illness, that is to say its manifestation, and "signifying" that is to say that it indicates something other than itself, something which relates to the being of the illness. It then becomes

a sign. But it only becomes a sign under the instruction of the medical gaze which compares, which remembers, in short which accomplishes a whole work of association, of comparison. Thanks to him, speculative discourse disappears little by little, signifier and signified end up covering each other “without remainder or residue” as Foucault says. The being of the illness is entirely enunciable in its symptoms.

Second stage: Bichat.

Bichat transforms the horizon of thought by discovering the anchor point of the disease, its location. With Bichat, who inaugurated the practice of autopsy, the object observed was the interior of the human body. He recuts the “human body” object according to another logic, a tissue logic. This is the famous *Treatise on Membranes*. Bichat shows that despite their great diversity, organs are made up of similar tissues: mucosa, serosa, aponeurosis. With Bichat it is the medicine of localization, the disease has its geography, its living individuality. Bichat does not ask the question of the cause, the seat is not the cause of the disease. Bichat has not yet gotten rid of the conception of illness inspired by species medicine; illness remains for him an entity which is prior to its expression in the patient. What Bichat reveals is this expression.

Third stage: Broussais.

Finally, with Broussais, medicine entered the modern age. This is the great discovery of 1816: disease is an organic reaction to an irritating agent.

Broussais arrived on the medical scene at a time that has been called the fever crisis. It is difficult to imagine today this extraordinary conflict, a tangled, confused conflict.

Broussais puts order into this famous question of fevers. Before him, each illness had its own fever, which is why we spoke of fevers. Broussais will somehow detach the fever from local signs. He will introduce the concept of irritability. He affirms that “all the classifications which tend to

make us consider diseases as particular beings are defective and a judicious mind is constantly drawn back, as if in spite of itself, towards the search for suffering organs.» With this concept of suffering organs, all that remains is the idea of a relationship between the organ and an agent which attacks it, there is no longer any essence of diseases, the being of the disease has disappeared, the space of illness has become the space of the organism. Medical thinking is ready to welcome pathogens, Pasteur is not far away.

In reality the clinic would probably not have seen the light of day if another event had not occurred. The transformation of the public hospital made the birth of the clinic possible.

The men of the 18th century radically transformed the hospital, from an unsanitary hospital to a hospital where indescribable disorder reigned, the patients were crammed together 10 or more on pallets, they made “healing machines” that is. is this name given to them by the encyclopedia. This name of healing machine comes from a strange conception of air. In fact, we imagined that the air carried miasmas. Air was considered a major pathogenic factor in the 18th century. Hence this constant concern to build hospitals whose architecture favored air circulation.

In the new hospital, the bed becomes the essential box in the disciplinary grid: one individual for one bed. In this new hospital the discipline was extraordinarily severe, visitors were surprised by this discipline which was as severe as in the army. The sick were closely monitored, all movements were strictly recorded in writing. And it is in the extension of this administrative archive where we note the comings and goings of patients that the strictly medical archive was added. The hospital structure which brings together patients in a homogeneous space will become the space of visibility of the disease.

Cher

***

IT

UN BRANO DAL LIBRO: “E COSÌ FU” (INEDITO)

C’era tanto da fare. La riforma agraria e l’inchiesta sulla miseria avevano portato fermento in paese e scoperciato malumori e speranze. Avevo modo di frequentare gente di cultura e qualche volta la sera mi fermavo al bar a chiacchierare sul da farsi e a giocare a carte.

Ritella non ne era contenta e iniziarono i primi malumori e i litigi.

Una sera bevvi una birra, non ne avevo mai bevuta una, e mi accorsi che non la reggevo. Tornai a casa ubriaco. Linuccia piangeva, Maria frignava per il sonno. E avevo un dolore atroce alla spalla destra. Ritella mi guardò amara.

“Che hai fatto? Ti sei ubriacato? Non ti vergogni? La politica non è cosa per i cafoni. Stai a casa tua invece di lasciarmi sola qui con due bambine piccole.”

La guardai torvo. Mi vergognavo sì ma non volevo darlo a vedere. Potevo sottomettermi a una donna? Farmi parlare così? Mi sentii prudere le mani e senza rendermene conto le urlai addosso: “Stai zitta! Che ne capisci tu, stupida femmina?” e le mollai un ceffone che la fece cadere in terra.

Non gridò, non pianse, non disse niente. Mi guardò con occhi duri, pieni di amarezza. La mia Ritella. Avevo rotto il suo bel sorriso. Le bambine zittirono, colpite dall’odore di tragedia.

Mi vergognavo sì. Ma un demone mi divorava. Ero stanco, avevo una rabbia dentro. Per tutte le cose che andavano storte e per la fatica che mi crollava ogni giorno sulle spalle. La birra mi offuscava il cervello portandomi negli occhi tutti i fallimenti degli ultimi anni. La terra! La terra e mio padre che non mi dava il mio.

Ritella era sparita in camera da letto con le bambine. Mi affacciai al balcone per schiarirmi le idee. Sotto c’erano le grotte, chiuse in un buio denso. Come me. L’ubriacatura e la rabbia si sciolsero nelle lacrime che versai in silenzio mio malgrado.

Mi spogliai, andai a letto e mi rannicchiai dal mio lato. Ritella fingeva di dormire. Mi sentivo più solo che mai e non osavo toccarla. Mi feci coraggio, ingoiai il maledetto orgoglio, mi girai verso di lei e le toccai un piede con il mio. Pochi minuti ed eravamo abbracciati a farci promesse. Mantenni per pochi giorni le mie poi tornai alla sezione dei coltivatori e al bar, prima ogni tanto, poi con più frequenza. Ma lei fu paziente e mantenne le sue.

ENG

AN EXCERPT FROM THE BOOK: “E COSÌ FU” (AND SO IT WAS – UNPUBLISHED)

There was so much to do. The agrarian reform and the investigation into poverty had brought excitement to the village and uncovered discontent and hopes. I had the opportunity to meet cultured people and sometimes in the evening I stopped at the bar to chat about what to do and to play cards.

Ritella wasn’t happy about it and the first discontent and arguments began.

One evening I drank a beer, I had never had one, and I realized that I couldn’t hold it. I came home drunk. Linuccia was crying, Maria was whimpering from being sleepy. And I had excruciating pain in my right shoulder. Ritella looked at me bitterly.

„What have you done? Did you get drunk? Are not you ashamed? Politics is not for peasants. Stay home instead of leaving me alone with two little girls.”

I glared at her. I was ashamed, yes, but I didn’t want to show it. Could I let a woman rule me? Let her talk to me like that? I was itching to hit her and

without realizing it I shouted at her: “Shut up! What do you know, stupid female?” and I gave her a slap that made her fall to the ground.

She didn’t scream, she didn’t cry, she didn’t say anything. She looked at me hard-eyed, full of bitterness. My Ritella. I had broken her beautiful smile. The little girls fell silent, struck by the smell of tragedy.

Yes, I was ashamed. But a demon devoured me. I was tired, I had anger inside. For all the things that went wrong and for the fatigue that fell on my shoulders every day. The beer clouded my brain, bringing all the failures of the last few years into my eyes. The land! The farmland and my father who didn’t give me mine.

Ritella had disappeared into the bedroom with the girls. I looked out onto the balcony to clear my head. Below were the cellars, closed in a dense darkness. Like me. The binge and anger dissolved the tears that I shed in silence against my own will.

I undressed, went to bed and curled up on my side. Ritella pretended to be asleep. I felt more alone than ever and didn’t dare touch her. I braced myself, swallowed my damned pride, turned to her and touched her foot with mine. A few minutes and we were hugging each other making promises. I kept mine for a few days then returned to the farmers branch and to the bar, at first every now and then, later more frequently. But she was patient and kept her promises.

IT

FOSSILI DI MATERA

E’all’ultimo dardo di luce
che fende obliquo il buio della grotta
nel recesso più profondo
che un brivido sulla pietra fredda
riaccende l’anima più antica:
una conchiglia
incastonata nella roccia
riluce come diamante
per un attimo breve.
Ed è allora che affioro
sulla soglia
dal nero della caverna
le mani in grembo

immobile come pietra
a scrutare la gravina.
Aspetto amore mio
che compaia
il tuo viso arso dal sole
sul profilo del crinale
quando risali il pendio,
la fatica sulla groppa
l’asina al tuo fianco.

E il mio cuore trema
soggiogato dai lampi del tuo sguardo;
il pensiero alle mani callose
ingentilite con olio d’oliva
per sfiorare la mia pelle bruna
nelle ore della passione.
Si ama sì, anche in questi tuguri
come nei palazzi al piano.
Svettano anche qui gioia e risa
e il cuore canta prima di crollare
sfiancato dalla fatica,
nel sonno, culla dei sogni
e anticamera della morte.

Desideriamo anche noi
abitanti delle grotte, e sogniamo.
Sogni poveri all’apparenza:
un letto caldo e soffice
cibo semplice
e figli da stringere
in un abbraccio,
primordiale fossile
pietrificato ma superbo
come un volo di falco.

EN

FOSSILS OF MATERA

It’s at the last ray of light, that obliquely
cuts through the darkness of the cave
in the deepest recess,
that a shiver on the cold stone
rekindles the oldest soul:

a shell, set in the rock,
shines like diamond
for a brief moment.

And that's when I surface
on the threshold,
from the black of the cave
hands in my lap
motionless as a stone
to scrutinize the ravine.
I'm waiting, my love
For you face
burned by the sun
to appear on the rim of the ridge
when you go up the slope,
the fatigue on your shoulders,
the donkey by your side.

And my heart trembles
subjugated by the flashes of your gaze;
the thought to the callous hands
softened with olive oil
to touch my brown skin
in the hours of passion.
Yes, we do love, as much in these hovels
as in the noble buildings on the piano.
Joy and laughter reign supreme here too
and the heart sings before collapsing
exhausted by fatigue,
into sleep, cradle of dreams
and preamble of death.

We have wishes too,
Us cave dwellers, and we do have dreams.
Poor dreams on the surface:
a warm and soft bed
simple food
and children to hold
in an embrace,
primordial fossil,
petrified but superb,
like a flying hawk.

Maria José Leal | PORTUGAL

PT

O PÁSSARO LIBERTO

Sem asas cortadas em voos circulares
Atado, amarrado com isquémia na pata
O pássaro pendente pediu-me a gritar:

„Tornica meu colo, alveja meu peito
Esquarteja, tempera, devora meu corpo
Grelhado em churrasco, guardado em conserva
Não quero gaiola dourada de estilo
Comida escolhida com sais, vitaminas
Nem donos, nem amos com asas cortadas
Se sabes da vida um pouco de nada
Do voo das alturas, liberta o meu pé
Sofrido de dores da amarra apertada“

Desfiz-lhe o nodado do laço do pé
A isquémia sarou, os voos circulares
Cresceram de raio no espaço infinito

Ao nascer da alva em voos circulares
De raio pequeno, o pássaro liberto
Que fora cativo canta só para mim:
„Menina inquieta de olhos escavados
Liberta dos amos com asas cortadas
Desnoda as amarras dos laços dos pés“

Sem asas cortadas ambos estamos
Cativos dum corpo com sangue e miolos
Coração, ossos, rins, fígado e bofes
Na mesma gaiola entre marcos de temperatura
Oxigénio, carbono e outros gases, cativos
Da pressão atmosférica, da luz e da atração solar.

L'OISEAU LIBÉRÉ

Pas d'ailes coupées avec des vols circulaires
 Attaché, accroché avec une ischémie à la patte
 L'oiseau suspendu m'a demandé en criant:

„Tourne mon cou, atteint ma poitrine
 Déchique, tempère, dévore mon corps
 Grillé sur le feu, gardé en conserve
 Je ne veux pas une cage dorée et stylée
 Aliments choisis aux sels, vitamines
 Ni maîtres ni doyens aux ailes coupées
 Si tu connais un peu de la vie, en peu du rien
 Des vols des hauteurs, libère mon pied
 Souffrant de douleur des attaches serrées“

J'ai défait le nœud de l'attache du pied
 L'ischémie a guéri, les vols circulaires
 Ont grandi en rayon dans l'espace infini

Quand l'aube se lève en vols circulaires
 Au petit rayon, l'oiseau libéré
 Qui a été captif chante rien que pour moi:
 „Fillette inquiète aux yeux creusés
 Libérée des maîtres aux ailes coupées
 Détaches tes liens des serrures des pieds.»

Sans ailes coupées, nous sommes tous les deux
 Captifs d'un corps avec du sang et du cerveau
 Coeur, os, reins, foie et poumons
 Dans la même cage parmi les jalons de
 température
 Oxygène, carbone et d'autres gaz, captifs
 De la pression de l'air, de la lumière de
 l'attraction solaire.

THE FREED BIRD

With no clipped wings in circular flights
 Fastened, tied with ischemia in the paw
 The hanging bird asked me while shouting:

„Turn my neck, bleach my chest
 Butcher, flavour, devour my body
 Grilled on the fire, stored as a canned good
 I don't want a stylish gilded cage
 Food chosen with salts, vitamins
 Neither owners nor masters with clipped wings
 If you know a little bit about life
 From the heights, free my foot
 That is suffering from the pain of tight tethers“

I untied the knot on his foot
 The ischemia healed, the circular flights
 Increased their radii in the infinite space

At dawn rise in circular flights
 With a small radius, the freed bird
 Who was a captive sings just for me:
 „Restless girl with hollow eyes
 Freed from masters with clipped wings
 Untie the knots from your feet.“

Without clipped wings we both are
 Captives of a body with blood and brain
 Heart, bones, kidneys, liver and lungs
 In the same cage among temperature milestones
 Oxygen, carbon and other gases, captive
 Of atmospheric pressure, light and solar
 attraction

Maria Vasileva | BULGARIA

BG

ЗАЛЕЗ

По залез и Слънцето и птиците се прибират у дома.

Финални лъчи, предвещават идването на нощта.

Танц на птици в небесната синева.

Последни плясъци с уморени крила, посока към гнездото,

където ги чака топлината на дома.

Ласката на любимия,

Вечерната молитва към Господ,

благодарността към другите за успеха през деня!

Става тъмно и тихо!

Звездите се гонят щастливо в небето!

Луната рисува лазурна пътека в морето!

Аз няма скоро да заспя!

Денят на лента ще премине през моята глава.

Ще ми горчи обидата на лошите....

Ще ме топли силата на любовта.

Ще се сгуша в мекото одеяло,
ще притворя уморени очи,

ще си пожелаю да сънувам хубав сън за да
избягам от кошмара на Света!

Златен залез, сребърна Луна!

Аз имам всичко в ръцете си!

Аз създавам и пазя живота!

Аз откривам красотата в семплите неща!

Аз съм богата жена!

23.05.2024

ПОКАНА

Искам да празнувам!

Бъди ми кавалер!

Сатенена рокля от парче звездно небе ще си
ушия.

С воал от сутрешно зимно небе ще покрия
моите рамене.

Ще си сложа колан от лазура на Луната във
морето.

Гердан от снежинки ще краси моите гърди.

Бели перлени обици ще грейнат на моите уши.

В косите ми капчици от морска пяна
вледенени от студа като кристали ще Блестят!

Парфюменият ми Аромат на ванилия и
портокал като кадифе ще гали сетивата на
околните мъже!

Но аз искам да танцувам с теб!

Изпратил си ми букет!

Видимите само от мен цветя, нарисувани от
Зимата по моите стъкла-теменуги, папрати и
орхидеи!

Аз искам да празнувам!

Музика от Бриза звучи,

клоните се огъват и танцуват,

последните листа падат и танцуват,

шумата заскрежена блести...

Зимен Празник е!

Музика ечи! Аз имам рокля!

Аз искам да танцувам!

Бъди ми кавалер!
Ще бъде топъл Празник за нашите души!

09.12.2023

ТЕЗИ РЪЦЕ

Протягам тези ръце към тебе, Господи, да ти
благодаря!
Протягам тези ръце към мама, защото ме роди!
Протягам тези ръце да търся храна и топлина,
за да порасна!
Протягам тези ръце за да търся подкрепа,
искам да вървя,
искам да опознавам Света!
Протягам тези ръце да търся любовта,
сладостта на ласката,
топлината на душата,
хармонията със сродната душа!
Протягам тези ръце за да поема моите деца!
Протягам тези ръце да им дам любов и храна!
Да им дам сила да покоряват Света!
Да им дам увереност да вървят по пътя в
безвремието,
да ги орисам да намерят истински приятели,
да намерят Любовта!
И сигурно пак ще дойде време да протягам
тези ръце,
но в старостта,
може и да не искам храна,
но винаги ще искам обич и топлина!
Тези ръце!
Протягам и искам,
протягам и давам!
И така...

17.11.2023

ТОПЛИТЕ ЖЕНИ

Има ги, срещат се!
Лесно ще ги разпознаеш.
Раздават топлина, сияят дори в студа!
Какво от това, че в душите им бушува буря,
те даряват светлина!
Какво от това, че в душите им горят пожари,
те се усмихват и пазят тайната от Света!
Какво от това, че носят много тъга, те вървят
напред с вдигната глава!

Какво от това, че в очите им преливат
много горчиви сълзи, те няма да си признаят,
ще кажат „Не аз не плача, това е от дъжда!“

Ръцете им са уморени, ухаят на лук, защото
са сготвили топла храна за своите деца!

Краката им са уморени, защото все бягат,
бягат...

Сърцата им пулсират във унищожителен
каданс...

Трудно е да си топла жена!
Гориш за да топлиш другите!
Гориш за да е светло на Света!
Гориш, но създаваш красота!
Гориш, за да е по-цветен Света!

20.04.2024

ENG

SUNSET

At sunset, both the Sun and the birds go home.
Final rays herald the coming of the night.
Birds are dancing in the sky blue.
Last claps with tired wings, towards the nest,
where the warmth of home is waiting,
the gentle touch of the beloved,
the evening prayer to the Lord,
the gratitude to others for the success of the day!
It's getting dark and quiet!
The stars chase each other happily in the sky!
The moon draws an azure path in the sea!
I'm not going to sleep soon!
Tape day will go over my head.
The abuse of bad people hurts me...
The power of love can only warm me up.
I'll snuggle up in the soft blanket,
I'll close my tired eyes
I will wish to have a good dream to escape
from the nightmare of the world!
Golden sunset, silver moon!
I have everything in my hands!
I create and preserve life!
I find beauty in simple things!
I am a rich woman!

23.05.2024

INVITATION

I want to celebrate!
Be my companion!
I will sew a satin dress from a piece of starry sky.
I will cover my shoulders with a veil of
morning winter sky.
I will put on a belt of the azure of the moon in
the sea,
A necklace of snowflakes will adorn my chest.
White pearl earrings will shine on my ears.
In my hair droplets of sea foam frozen by the
cold like crystals will shine!
My perfume with the scent of vanilla and
orange like velvet will caress the senses of the
men around!
But I want to dance with you!
You sent me a bouquet!
The flowers visible only to me, painted by Winter
on my windows – pansies, ferns and orchids!
I want to celebrate!
Music from the Breeze sounds,
the branches bend and dance,
the last leaves fall and dance,
the foliage shines frosted...
It's Winter Holiday!
Music echoes! I have a dress!
I want to dance!
Be my companion!
It will be a warm Holiday for our souls!

09.12.2023

THESE HANDS

I stretch out these hands to you, Lord, to thank you!
I stretch out these hands to my mother, because
she gave birth to me!
I stretch out these hands to seek food and warmth,
to grow!
I stretch out these hands for support,
I want to go ahead,
I want to know the world!
I reach out these hands to look for love
for the sweetness of the caress,
for the warmth of the soul
for the harmony with the soul mate!

I stretch out these hands to take my children!
I stretch out these hands to give them love and
food!
To give them power to conquer the World!
To give them confidence to walk the path in
timelessness,
to guide them to find real friends,
to find Love!
And surely the time will come again for me to
stretch out these hands,
but in old age,
I may not want food
but I will always want love and warmth!
Those hands!
I reach out and want
I reach out and give!
And so...

17.11.2023

THE WARM WOMEN

They exist, they can be met!
You will easily recognize them.
They give off warmth, they shine even in the
cold!
And what if a storm is raging in their souls,
they give light!
And what if fires are burning in their souls,
they smile and keep the secret of the World!
What if they carry a lot of sadness, they go
forward with their heads held high!
What if there are many bitter tears in their eyes,
they won't admit it, they will say „I'm not crying,
it's the rain!“
Their hands are tired, they smell like onions,
because they cooked a hot meal for their children!
Their legs are tired because they keep running,
running...
Their hearts beat in a devastating cadence...
It's hard to be a warm woman!
You burn to warm others!
You burn to light the world!
You burn, but you create beauty!
You are burning to make the world more
colorful!

20.04.2024

AU COUCHER DU SOLEIL

Au coucher du jour, le soleil et les oiseaux rentrent chez eux.

Les derniers rayons annoncent l'arrivée de la nuit.

Dansent des oiseaux dans le ciel bleu.

Derniers battements d'ailes fatiguées, vers le nid,

Où la chaleur de la maison les attend.

La caresse de l'aimé,

La prière du soir au Seigneur,

La gratitude envers les autres pour la réussite de la journée!

Il fait presque nuit et calme!

Les étoiles sont à la poursuite joyeuse dans le ciel!

La lune dessine un chemin d'azur dans la mer!

Je ne vais pas dormir de sitôt!

Ma journée comme une bande de film me passe par la tête.

L'offense des méchants me blesse...

Je serai réchauffée par le pouvoir de l'amour.

Je vais me blottir dans la couverture moelleuse,

Je fermerai mes yeux fatigués

Je souhaiterai faire un bon rêve pour échapper au cauchemar du monde!

Coucher de soleil doré, lune argentée!

J'ai tout entre mes mains!

Je crée et je préserve la vie!

Je trouve la beauté dans les choses simples!

Je suis une femme riche!

23.05.2024

INVITATION

Je veux célébrer!

Sois mon compagnon!

Je vais coudre une robe en satin d'un morceau de ciel étoilé.

Avec un voile de ciel d'hiver matinal, je couvrirai mes épaules.

Je mettrai une ceinture de l'azur de la lune dans la mer,

Un collier de flocons de neige ornera ma poitrine.

Des boucles d'oreilles en perles blanches étincelleront à mes oreilles.

Dans mes cheveux brilleront des gouttelettes d'écume de mer gelées par le froid comme des cristaux!

Mon parfum de vanille et d'orange comme du velours caressera les sens des hommes qui m'entourent!

Mais je veux danser avec toi!

Tu m'as envoyé un bouquet!

Les fleurs visibles pour moi seule, peintes par l'hiver sur mes fenêtres – pensées, fougères et orchidées!

Je veux célébrer!

La musique du zéphyr sonne,

Les branches se plient et dansent,

Les dernières feuilles tombent et dansent,

Le feuillage givré scintille...

C'est une fête d'hiver!

La musique résonne! J'ai une robe!

Je veux danser!

Sois mon compagnon!

Ce sera une fête chaleureuse de nos âmes!

09.12.2023

CES MAINS

Je tends ces mains vers toi, Seigneur, pour te remercier!

Je tends ces mains vers ma mère, car elle m'a donné naissance!

Je tends ces mains pour chercher de la nourriture et de la chaleur,

pour grandir!

Je tends ces mains pour chercher du soutien,

Je veux continuer,

Je veux connaître le monde!

Je tends ces mains pour chercher l'amour

la douceur de la caresse,

la chaleur de l'âme

l'harmonie avec mon âme sœur!

Je tends ces mains pour embrasser mes enfants!

Je tends ces mains pour leur donner de l'amour et de la nourriture!

Pour leur donner le pouvoir de conquérir le Monde!

Pour leur donner confiance pour parcourir le chemin dans l'intemporalité,
pour les guider vers de vrais amis,
pour trouver l'Amour!

Et sûrement le moment viendra pour moi de tendre à nouveau ces mains,
mais dans la vieillesse.

Je ne voudrai peut-être pas de nourriture
mais je voudrai toujours de l'amour et de la chaleur!

Ces mains!

Je tends la main et je veux

Je tends la main et je donne!

Voilà pourquoi.....

17.11.2023

LES FEMMES CHALEUREUSES

Elles existent, on peut les rencontrer!

Vous les reconnaîtrez facilement.

Elles emettent de la chaleur, elles brillent même dans le froid!

Et qu'en est-il si une tempête fait rage dans leurs âmes, elles éclairent!

Et qu'en est-il si des feux brûlent dans leurs âmes, elles sourient et cachent le secret du monde!

Et qu'en est-il si elles portent beaucoup de tristesse, elles marchent la tête haute!

Et qu'en est-il si leurs yeux sont pleins de larmes amères, elles ne l'admettront pas, disant „Je ne pleure pas, c'est la pluie!“

Leurs mains sont fatiguées, elles sentent l'oignon, car elles ont préparé un repas chaud pour leurs enfants!

Leurs jambes sont fatiguées car elles continuent de courir, de courir...

Leurs cœurs battent à une cadence dévastatrice...

C'est difficile d'être une femme chaleureuse!

Vous brûlez pour réchauffer les autres!

Vous brûlez pour la lumière du monde!

Vous brûlez, mais vous créez de la beauté!

Vous brûlez pour rendre le monde plus coloré!

20.04.2024

EN

A LEGEND OF LOVE

That night in late July, a torrid heat weighed upon the Hospital Centre which paid assistance to a considerable slice of the population, rural as well as urban, of northern Portugal. In spite of the air conditioning, the ambient temperature, exaggerated by the radiation of the thermo-cycling apparatuses, was still heavier in the molecular biology laboratory. The recent pandemic had justified a considerable investment in such technology, and since then the purr of multiple instruments, painstakingly fitted into an exiguous space, carried on till morning.

This eve, however, a rumble of fireworks drowned for a few moments such background noise. Shaken from her drowsiness by the unexpected sound, the clinical pathologist on duty gazed at the medley of bright colours flashing through the hermetically shut window-panes. Initially puzzled, she recalled the time of year. It was certainly a religious feast at one of the neighbouring villages; maybe Saint Pantaleon's...

Still in a half-dreaming state, the pathologist stretched her limbs. Saint Pantaleon, by the way, a holy doctor, one of the patrons of medicine... Where had she lately seen his image? Oh yes, at last year's UMEM Congress, in Crema, Italy... The pathologist had been looking forward to visit northern Italy, with which her region of northern Portugal had so intense commercial ties, both having been painfully stricken by the pandemic at a short interval. And on the tourist information sites she had browsed, she had viewed the façade of the Italian city's cathedral, built in gothic Lombard style after the destruction of the primitive Romanesque basilica by the troops of Frederic Barbarossa. On the left side of the Virgin who

stood at the centre of the lunette, under the marble lacing of the loggia and the rosace, there was the consoling image of Pantaleon “the un-mercenary” invoked across the centuries against so numerous plagues. Polychrome traces in the cuttings of the corroded stone enlivened the archaic sculpture. And the pathologist recalled having previously seen the same face, modelled in a precious reliquary-bust, once deposited in the fortified cathedral that, in historical times, was the siege of the bishop who then ruled the city of Porto, now a treasure in the National Museum of that same city, near the Faculty of Medicine. It featured a young idealist’s forehead, proud yet not arrogant, crowned by gilded hair locks which were circled, after the Greco-oriental fashion, by a ribbon whose knot in the likeness of a serpent might allude to the wearer’s medical profession. The lips were fleshy without a seeming of sensuousness, proper to a wealthy boy who had renounced his inheritance at the profit of the community.

The reliquary had hosted a fragment of the saint’s skull, salvaged from Constantinople by Armenian merchants, in the days the capital of the Eastern Roman Empire was sacked by the armies of Sultan Mehmed II. Such relic had been venerated on the southern bank of the Douro River, amidst the cellars where wine-casks were stacked, until the bishop of Porto had transferred it to his city, where it remained throughout 24 plagues. The last queen consort of Portugal, spouse of the king who would be assassinated at the coming of the Republic and a lover of fine arts, had borrowed the reliquary to draw it at her ease, scarcely months before the overthrow of the monarchy, and it had staid forgotten in the vault of the royal palace during that turbulent period of Portuguese history.

In the city of Porto proper, the cult of the saint himself had gradually been replaced by new devotions. In the fifth decade of the XXth century, a Professor of Medicine, having become mayor of the city, had endeavoured to revive both the liturgical and vernacular traditions surrounding such cult, namely the procession where the

majesty of church regalia was coupled with lively dances, but with little avail. Yet at a short distance into the countryside, Saint Pantaleon remained a popular saint, a saint propitious to profane love, as all saints which folk religiosity makes memory of on the brief summer nights. Reflecting on this, the pathologist recalled that the theme of this year’s congress, in Varna, was medicine, life and love: and was not this patron an appropriate subject? The name Pantaleon, “in all things a lion”, had been given him by his parents: his Christian mother Eubula, who wished him to face adversities for his faith, his pagan father Eustorgius, owner of many ships, boasting that his son descended of the first Ionians who had so entwined practical knowledge and scientific flights. Yet after seeing his willingness to assist both friend and foe, forgiving his own tormenters, the people had called him Pantalaiamon, “the all-compassionate”. And is not compassion the highest expression of every possible manifestation of love, since it signifies to share the other’s passion, and passion can be taken in the sense either of altruistic sacrifice or of mad desire? If credit was given to hagiography, Pantaleon’s life had been a hymn of love for humankind... and love for colleagues, too—thought with a sigh the pathologist, recalling the animosity caused by the recent labour struggles of many health professional groups.

If the ancient character of Pantaleon’s veneration as a martyr was well proven and his existence seemed more or less sure, all its details were doubtful at best. He had probably been born in Nicomedia, by the shore of the Propontus, capital of one of the 4 partitions of the Roman Empire which followed the crisis of the III century. Yet History knew nothing of Euphrosynos, the pagan sage who had initiated him to natural philosophy, of Hermolaus, the bishop who had converted him after he had let his beliefs grow cold at the imperial court. His martyrdom was a most implausible fabric of legends, which only detail to ring true, was that such martyrdom had been precipitated by the envy of his colleagues.

A shrill sound rose from one of the thermocyclers, indicating that a series of ribonucleic acid amplification reactions had been completed. And suddenly a voice called the doctor to her duty.

-Do not distract yourself longer, my friend. Go view the amplification curves. Remember, you have a CSF sample from a feverish newborn, and the paediatrician will be deeply distressed if no pathogen is detected by the multiplex panel. He had been almost sure the clinical picture would be due to an enterovirus. I already checked; the line corresponding to such target is flat. You must assure yourself that no inhibitor of the PCR is present...

Startled, the pathologist lifted her eyes. Saint Pantaleon himself towered before her, clad in a tunic of the purest linen woven in the land of Egypt, well suited to the laboratory rooms where most asepsis was demanded. With a mixture of astonishment and annoyance, the pathologist now questioned the vision:

– Great! Now, what do you know about molecular biology?

– In Heaven, we have an eternity to keep up-to-date. Remember, science put to the benefit of the sick pleases God. You will have plenty of time to daydream about your congress, later. And you will see me in Bulgaria. After all, I am an Eastern saint. From the Caucasus to the Baltic Sea, temples were built in my honour. Amidst the battles now raging, there are icons bearing my likeness and even fighters beg for my assistance...

– Well, I do not envy your job! – The sleepy doctor retorted, now with a smile of complicity – I see your life in Heaven can be just as full of work and trials as your life on Earth!

Pantaleon laughed a silvery laugh. And to his fascinated listener, he evoked the adventures of his own troubled times. Hippocrates had taught that travels are a source of knowledge, and following such advice, Pantaleon had traversed the four capitals of the Empire, from his native Nicomedia at the gates of Asia to Augusta Treverorum in the land of the Germans. He had accompanied

the health corps in the legions of Maximianus, Senior Emperor of the West, across the Gaulish countryside, with mixed feelings (of sympathy for their cause and revulsion for their violent methods) towards the Bagaudae, descendants of the Celts submitted by the Casars and who now, converted to Christianity, expected from the new religion support for their equalitarian aspirations. On the forced marches between the Silva Negra and the north flank of the Alps, he had seen raze the settlements of the Alamanii; from the walls of the sumptuous cities of Roman Mauritania, he had caught sight of the fires lit by Berber nomads in the rich surrounding homesteads, and experienced the same restless pity for barbarians and civilized peoples.

Under the junior emperor Constantius Chlorus, he had lived through pirate attacks on the Hispanic beaches and sieges of ports in the Channel of Britannia, where a usurper sought to carve out an independent kingdom. As the personal physician of Galerius Cesar, campaigning from the indented coast of Illyria and the floodplains of Dacia to the vastness of the steppe, he had learnt to know a world without tenderness, where women covered their mutilated breasts with scale cuirasses, where children themselves drank the blood of the ewes which breed battle-horses.

He had grown familiar with the exhaustion, both of the Italic foot-soldiers who fell under the sun of the Iranian plateau, and of Sassanid horsemen who faced that same sun heavily armed, upon their mounts equally clad in iron down to the hocks. Going up the Nile from that city of Alexandria which had so captivated him both as a scholar and as an appreciator of life's pleasures, he had survived the mutinies that stormed Coptic cities; he had witnessed the retreat from the Nubian border of Diocletian's legionaries, many of whom tormented by the same kala-azar which gave them a complexion almost as swarthy as that of their opponents.

And when the entranced pathologist questioned if, though all these tribulations bearing proof of

his love for assistance to all in need, Pantaleon ever experienced romantic love, the saint had a nostalgic gaze...

– Once, maybe... By the way, it was not so very far from the site of your next congress, at some Imperial Thermae, on the site of mineral springs perhaps already used for therapeutic purposes by the Thracian shamans. She was an uncouth slave-girl, not of those cunning capsarii who undress you at the entrance, nor of the wise unctores who anoint you with perfumed salves after the bath, but one of those who spend most of their lives in darkness, charged with the maintenance of the hypocaust. The last time I saw her, in one of the rare moments she was allowed a breath of fresh air, she hid herself amongst the bushes of damascene roses, so that I might not notice the desire in her gaze. But I must not occupy your time longer, dear colleague. Farewell. We will meet again in Varna.

And as his patron took leave, the pathologist understood why such a saint might, with hope of success, be invoked against solitude, that feeling of barrenness which so often afflicts doctors.

Marco Pescetto | PORTUGAL

EN

TRI CARTHI

Upon our heads threatening winds of war blow heated upon us, between a United States of America that sets its clay-formed feet on two eighty-year-old men who are both contending the leadership of the country. One of these men is, to say the least, a distracted individual, while the other is a corrupt and violent man. On the other side of the world, there is Russia, led by a ruthless dictator who continues to reiterate the threat of nuclear war in order to proclaim his supremacy of our whole existence. This is why I feel a certain

urgency in telling you all a story which is both apolitical and thus not dominated by the values of any single party. It concerns Mankind in all of our innate fragility.

In Imperial Russia in the 19th century, Alexander Pushkin, the son of landowners, hailing from the aristocracy and educated by French tutors, wrote an amusing little tale in 1834: “The Queen of Spades” which delved into the subject of gambling, of both love and of death, all compulsively and obsessively experienced by a young officer. He was in love with the lady-in-waiting to an elderly countess and, for this reason, he was more than willing to gamble all he had so would be able to conquer the heart of the young woman and steal her away from her suitor. In 1890, yet another exponent of Russian culture, the musician, Piotr Ilyich Tchaikovsky, inspired by this very same tale, created his most renowned opera, destined to cross the thresholds of each and every country in Europe and to enter into the opera theatres of the whole world.

What is striking in this highly fascinating story is its origins – where it comes from - as well of course, as the subjects it treats.

Such a “game of cards” first came about in Florence, in 1558, thanks to a man called Gennaro the Splendid. He was a member of a Neapolitan branch of the Medici family. He had been introduced into the most favourable families of the city and had been able to accrue an unfathomable quantity of money upon the backs of young and wealthy women. He was then able to open a bank and thus continue in his, at this point, semi-legal (yet still fraudulent “craft”) of extracting such funds from his willing punters. What is more, is that it was in the city of Florence, in a house at number 64 of Via San Leonardo, that the composer Piotr Ilyich Tchaikovsky, wrote the largest part of his work, “The Queen of Spades”, in 1878.

The “Game of the Three Cards”, a cheating game by its very own definition, would however become that niggling little seed in the estranged head of the gambler and it would torment and tease

him gradually and unstopably throughout the whole opera until he went mad and was thrust into abandoning his loved ones and craving his own very demise. The madness of Hermann, the main protagonist, was brought about by the apparition of the countess, who after her death, would reveal the “secret of the cards”: three, seven, and an ace would be the cards that he would need to play in order to win.

However, let us listen to the libretto of the brother of the musician, Modest, and Hermann’s words towards the end of the opera: third Act, fifth Scene.

“What is life? A game! Good and bad are futile dreams! Honesty and labour? Little tales for women! Who is right? Who is happy among us? Me today and you tomorrow! What is the point in struggling anymore? Take charge of that lucky moment and feel sorry for those who might not have it, while cursing their unfortunate fate. There is only one thing for sure and it is death! Like a shore for sailors in a storm is the salvation of all of us. What is dearest to us my dear friends?”

“Tri Carthi” are the most recurrent two words in Russian uttered during the whole opera and the most similar, as a matter of fact, to the tre carte – “three cards” – in Italian.

I was fortunate enough to see and hear this opera at Naples’ San Carlo Theatre in December 2019, a month or so before the COVID-19 pandemic was unleashed upon us. I saw it once again at the Scala in Milan in March 2022, towards the gradual conclusion of the Covid-19 pandemic.

It is no longer necessary, perhaps, to claim that the world and us ourselves, have changed in the aftermath of the dramatic experience of COVID-19. We might perhaps have become more frightened, more selfish in a certain way, further from those around us, more clinging in a certain sense to life itself. Maybe, however, after the swiftest passing of time, we have smoothed over our wounds thanks to our forgetting them, thanks to our collective oblivion. We have become ourselves once again, albeit more alone than ever we were before.

In both of these cases, I have been struck by the evocative power, the force of music, so capable of inserting itself within our hearts, within our feelings, our passions and emotions, in how we live, enabling all such sentiments to emerge in the purest of fashions and in the unfathomable complexity and transitory nature of we human beings.

16/03/2024

Oleg Kat-Ostrovskii | UKRAINE

BG

ИСТОРИИТЕ ОТ ТАЗИ ВОЙНА. ПСИХОТЕРАПЕВТ

1.

На 22 февруари работих в чатове за психологическа подкрепа на украинци. Настъпи всеобща паника, евакуационни влакове и километрични колони от автомобили, опънати към границата...

2 сутринта на 26 февруари. Отварям чата.

Инна:

„Помощ, не знам какво да правя...“

Обаждане:

- Какво става с теб?

- Не знам, не разбирам какво ми е и къде съм...

- Какво виждаш?

- Карам, тъмно е, наоколо има светлини на колата.

- Кой е в колата ти?

- Трима старци и две деца.

- От къде си?

- Без да спираме, напуснахме Харков на 23-ти.. (започва да идва на себе си)

- Кога за последен път си пил или ял?

- Не знам... у дома...

2.

На 27 следобед – съобщение. Киев. Млада майка се втурва из апартамента:

- Имам отдавнашно паническо разстройство, съпругът ми доброволно мина в отбрана, аз съм обърквана, паникьосана, имам три деца вкъщи, току-що успях да намеря чат.

- Възрастта на децата?

- Един и половина; 3 и 5.

Давам практика и проверявам изпълнението. Строго.

Вечерта изпраща фоторепортаж. Всичко е под контрол. Очите на децата са като жаби, гледащи от ваната и хапващи сандвичи. Това беше инструкцията за безопасност – да се скрият в желязната вана по време на обстрел.

Играят на криеница.

3.

Няколко месеца по-късно срещам кола с украински номера. Наблизо има жена, синът ѝ разхожда кучето си край пътя, а дъщеря ѝ е в колата.

- Как, откъде?

- Буча, имах бизнес с цветя, купих любимия

си апартамент шест месеца преди февруари, току-що бяха приключили с ремонта му.

- Как е къщата?

- Няма нищо. Успяхме да изскочим. Цялото нещо е в багажника.

- Какво мислиш?

- Благодаря, приютихме тук, помогнахме в началото, настаняваме се, мисля как да отворя бизнес...

4.

Вероятно година по-късно, жена, молба в чат:

„Съпругът ми убити, не мога да го приема, не мога да го пусна. Идва както насън, така и наяве. Депресията и страхът останаха сами. Остана при децата. Ръцете падат. Лекарствата не помагат“

Да влезем в сесията, предлагам.

Вижда съпруга си.

Той:

„Аз избрах своя път, знаех какво правя. Това е мое задължение. Грижи се за децата.“

Добре си живееха. Тя му благодари. Сбогувахме се.

Няколко дни по-късно:

- Добре съм. Къщата е подредена. Борш на масата. Децата в училище.

5.

Позната, млада германка, който ме гледа как провеждам веб семинари и консултирам украинци, плахо пита:

- Помогнете ми да разбера, ето, аз, като майка ми и баба ми, имам „нерви“ (и посочва гърдите си със стиснат юмрук).

Да влезем в сесията.

...1945 г. немски град. Мазе. 5-годишно момиче, под бомбардировка, заобиколено от близки и съседи в страх от смъртта...

Тя оцеля.

STORIES OF THAT WAR. PSYCHOTHERAPIST

1.

In February 22, I worked a lot in chats for psychological support for Ukrainians. There was general panic, evacuation trains and kilometer-long columns of cars stretched to the border...

2 am on February 26. I open the chat.

Inna: "Help, I don't know what to do..."

Call:

- What's wrong with you?

- I don't know, I don't understand what's wrong with me and where I am...

- What do you see?

- I'm driving, it's dark, car lights are all around.

- Who's in your car?

- Three old people and two children.

- Where are you from?

- We left Kharkov without stopping on the 23rd... (starts to come to here senses)

- When did you last drink or eat?

- I don't know... at home...

2.

On the afternoon of the 27th, a message. Kyiv. A young mother rushes around the apartment:

- I have a long-standing panic disorder, my husband volunteered to go on the defensive, I am confused, panicking, there are three children at home, I only managed to find a chat.

- How old are the children?

- One and a half; 3 and 5.

I give practice, check the implementation. Strictly.

In the evening he sends a photo report. Everything is under control))) The children's eyes are like frogs, and with sandwiches, they look out of the bathtub – such was the safety instruction – to hide in an iron bathtub during shelling. They play hide and seek.

3.

A couple of months later... I meet a car with Ukrainian license plates. There is a woman nearby, on the side of the road her son is walking his dog, daughter is in the car.

- How, where from?

- Bucha, I had a flower business, I bought my favorite apartment six months before February, we just finished the renovation.

- Well, how is the house?

- No more. We managed to jump out. All the stuff is in the trunk.

- What do you think?

- Thanks, people sheltered me here, helped me at first, now we are settling in, thinking of opening a business...

4.

Probably a year later, a woman, a request in the chat: "My husband killed, I can't come to terms with it, can't let go. It comes to me in my dreams and in reality. Left with the children. Hands drop. Depression, fear of being left alone. Medicines don't help"

We go into the session.

She sees her husband. He: "

- I chose my own path, I knew what I was doing. It's my duty. Take care of the children." They lived well. Thanked for everything. They said goodbye.

A couple of days later:

- I'm fine. The house is clean. Borsch is on the table. The children are at school.

5.

A young German woman, watching me conduct webinars and consult Ukrainians, asks shyly:

- Help me figure it out, I have "nerves" just like my mother and grandmother (and points to chest with a clenched fist).

We go into the session.

...1945. German city. Basement. 5-year-old girl, under bombing, surrounded by relatives and neighbors in fear of death...

She survived.

ENG

TO LOVE FOREVER (THIRD LETTER TO ISABELLE)

Isn't it madness, my dear Isabelle, to pretend to love forever? What is this mysterious alchemy that drives two beings to love each other from the very first glance? Isn't it miraculous to feel the need to be accompanied for a lifetime? How can two souls pledge fidelity to each other, and keep it through despite obstacles?

For we experienced this obstacle during our youth. Your death separated us, but we were never able to celebrate its victory.

Your death did deprive me of your spirit, your intelligence, your joy, your body, of all those times of exchange and union that we had lived together. What ordeal to have lost you! But what a joy to still feel you present! A presence that Titian rendered magnificent in a painting of you in majesty. A word that suits you so well, Queen of Spain and Empress of the Holy Roman Empire!

As the artist had never met you, he painted from old pictures of you, with a truth that overwhelmed me the day the work was presented to me. You seemed so alive, so beautiful, so close! Your distinguished, restrained bearing, your head carriage, the clarity of your eyes, the delicately expressed features of your face moved me to the utmost.

While I'm leaving my last moments, Isabelle, you are splendidly present to me, and I give thanks to the Lord for having blessed the world with your presence and for having made me your husband forever.

Your beloved

FR

AIMER À JAMAIS (TROISIÈME LETTRE À ISABELLE)

N'est-ce pas une folie, ma tendre Isabelle, que de prétendre aimer pour la vie? Quelle est cette mystérieuse alchimie qui pousse deux êtres à s'aimer dès le premier regard? N'est-il pas miraculeux d'éprouver le besoin d'être accompagné toute une vie durant? Comment deux âmes peuvent-elles se promettre fidélité et la conserver malgré l'épreuve?

Car cette épreuve, nous l'avons connue dans notre jeunesse. Votre mort nous a séparés, mais sans jamais pouvoir célébrer sa victoire.

Certes, votre disparition me priva de votre esprit, de votre intelligence, de votre joie, de votre corps, de tous ces temps d'échange et d'union que nous vivions ensemble. Quelle douleur de vous avoir perdue ! Mais quelle joie de vous sentir toujours présente ! Une présence que Titien a su rendre magnifique dans un tableau vous représentant en majesté. Un mot qui vous va si bien, vous, la reine de l'Espagne et l'impératrice du Saint-Empire romain germanique!

Comme l'artiste ne vous avait jamais rencontrée, c'est à partir d'anciens tableaux qu'il vous a peinte dans une vérité qui me bouleversa le jour où l'œuvre me fut présentée. Vous sembliez si vivante, si belle, si proche! Votre allure pleine de distinction et de retenue, votre port de tête, la clarté de vos yeux, les traits de votre visage si délicatement exprimés m'émurent au plus haut point.

À l'heure de mes derniers instants, vous êtes, Isabelle, splendidement présente et je rends grâce au Seigneur d'avoir donné au monde votre personne et d'avoir fait de moi votre époux pour toujours.

Votre aimé

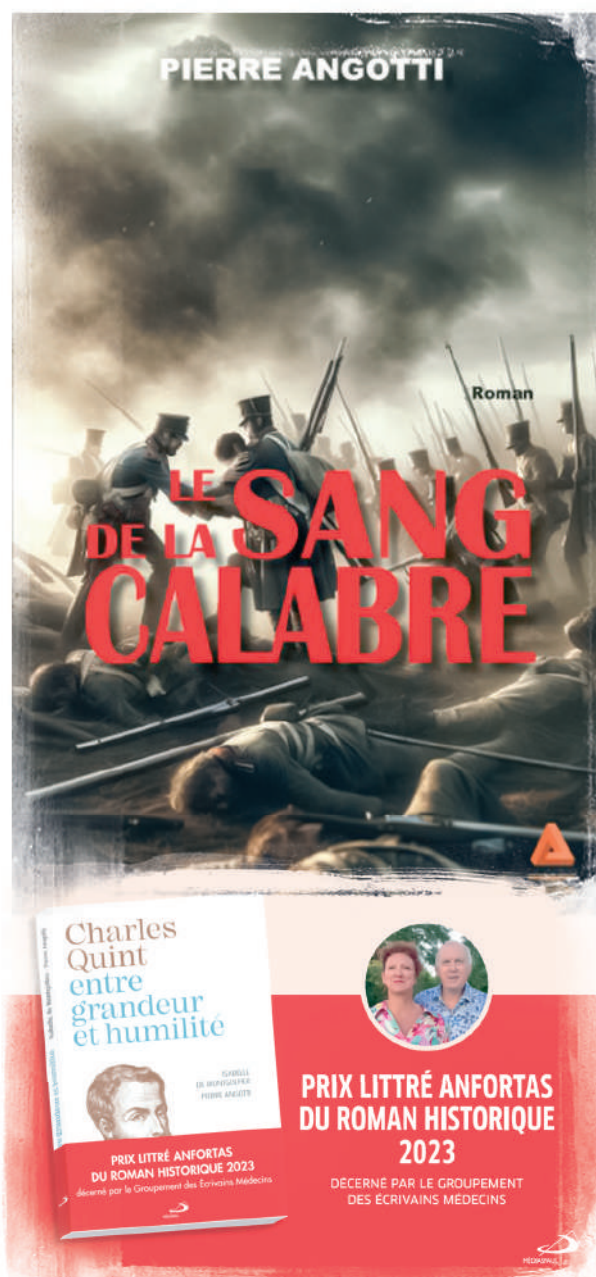
FR

...

Dans les méandres de l'histoire calabraise se dévoile le destin d'une famille, celle de Carmelo Sasso. Le sang de la Calabre trace une fresque vibrante où l'intime se mêle à la grande Histoire, de la lutte pour un régime constitutionnel aux affres de l'unification italienne. C'est un hommage à la Calabre, un souffle épique qui traverse un demi-siècle de révoltes et d'espoirs. Ce récit, tissé de paix, d'engagement et de liens indéfectibles, raconte l'ardeur de vivre et de résister. Entre ses lignes se dessine le portrait d'hommes et de femmes en quête de sens, portés par leurs racines familiales et l'esprit de lutte qui a marqué leur terre natale de 1799 à 1869.

Une épopée où chaque mot résonne comme un écho de liberté, un voyage plein d'aventures dans la richesse du passé.

Dans cet ouvrage consacré à Charles Quint, les deux auteurs ont voulu mettre en lumière l'idéal humain de l'empereur, son incessante soif de paix et son testament pour tous les hommes: renoncer

à la toute-puissance sous toutes ses formes. N'est-ce pas une invitation à la réflexion pour notre monde contemporain?

Dans cet ouvrage consacré à Charles Quint, les deux auteurs ont voulu mettre en lumière l'idéal humain de l'empereur, son incessante soif de paix et son testament pour tous les hommes: renoncer à la toute-puissance sous toutes ses formes.

N'est-ce pas une invitation à la réflexion pour notre monde contemporain?

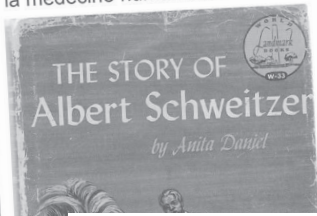
ALBERT SCHWEITZER, PRÉCURSEUR DE LA MÉDECINE HUMANITAIRE, DE LA SURVIE ET DE L'AMOUR

Communication A. SCHWEITZER Congrès UMEM Varna 2024 éd. 2.7.2024 à 17h00. 20 pages

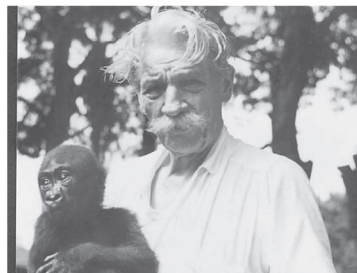
Albert Schweitzer, précurseur de la médecine humanitaire, de la survie et de l'amour d'autrui!
Communication présentée au 66ème Congrès International de l'U. M. E. M
(Union Mondiale des Ecrivains - Médecins),
à VARNA (Bulgarie) du Mer. 11 au dim.15 Septembre 2024 Thème : « Médecine, vie, amour »..

Le docteur Albert Schweitzer est pour une génération de médecins une icône, un symbole... Mais pour d'autres, il reste un illustre inconnu. Cet Alsacien franco-allemand, prix Nobel de la Paix en 1952, est considéré comme le pionnier de la médecine humanitaire.

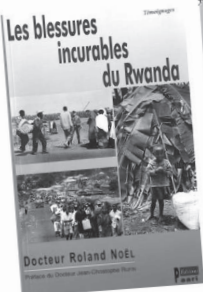

Au Gabon, le Dr Albert Schweitzer fait face aux fléaux locaux lèpre, paludisme, tuberculose... En 1913 il prend donc la direction du Gabon et de Lambaréné, un pour y son premier hôpital.

À Lambaréné, Albert Schweitzer n'impose pas le fonctionnement de la médecine européenne. Il préfère s'adapter à la population locale et à ses coutumes

Et un ouvrage paru Les blessures incurables du Rwanda, aux éditions PAARI (Pan African Review Innovation) préfacé par l'écrivain Jean - Christophe RUFIN, Prix Goncourt et de l'Académie française.

Les blessures incurables du Rwanda

Docteur Roland Noël nous livre à travers ce récit, douze années après le génocide rwandais, un témoignage poignant et illustré. L'ouvrage porte une trentaine de photographies qui éclaireront le lecteur sur l'inhumaine condition dans laquelle plore l'Afrique subsaharienne en proie aux guerres civiles. Si l'adage qui stipule cyniquement que *rien du monde ne part pas arrangé* de nombreux collaborateurs de la loi du silence, l'auteur nous fait toucher du doigt la douleur ainsi que les degrés physiques et moraux causés au plus profond de la personne humaine. À travers son expérience, l'auteur devient le message, voire l'ambassadeur de ces morts et disparus d'Afrique, qui, contaminés par la violence, contrediraient guère le tenace du récit. Au delà du strict respect du serment d'Hippocrate qui sert de base à l'engagement du Docteur Noël, il lui a semblé utile de s'interroger sur les responsabilités de ce drame rwandais et des drames africains en général. Cet ouvrage sensibilisera également le lecteur qui veut s'informer ou être un candidat potentiel à une mission humanitaire nous quelque forme que se soit. Car, face à un tel drame humain, tous les hommes et femmes sont dans le même bateau et coopèrent au succès de la mission.

Médecin généraliste, doublé d'une compétence en Pédiatrie, obtenu à l'Université René Descartes Paris V, titulaire d'une Licence de Remplacement de Spécialité en Pédiatrie, Docteur Roland Noël, comme dans son cabinet médical père à Charville, il a été Médecin vaccinateur des Cachets et Caisses de Protection Maternelle et Infantile des D.D.A.S.S. appartenant aux départements des Hauts-de-Seine, Val-de-Seine et l'Yonne. Il est titulaire de la Préparation Militaire Supérieure à Belfort, Monsieur au sein Dougès de 1988 à 1970. Volontaire pour le Service National Aérien (S.N.A.) de 1970 à 1971 en Algérie, il sera sélectionné, en 1994, par le Commandement Militaire d'Île-de-France, comme Médecin Réserve Volontaire au Rwanda.

Prix : 20 €

Éditions PAARI
16 rue Casagrande
75013 Paris
www.paari.fr

Les blessures incurables du Rwanda

Docteur Roland Noël
Préface du Docteur Jean-Christophe Rufin

Ralica Dimitrova | BULGARIA

BG

ИСТИНСКО ЛИ Е МОРЕТО?

Понякога се питам
Истинско ли е морето?
Или пък е измислица?
Понякога, докато гледам нежните целувки
на морето
с безкрайния бряг и там,
където небето и морето се сливат на
хоризонта...
Докато гледам огнените лъчи
на залязващото слънце да докосват
брилянтните кристални води на морето...
Докато забивам дълбоко пръстите си в
ледения пясък
И усещам прегръдката на всяка песъчинка
по кожата си
Седя и си мисля
Истина ли е всичко?
Или е най-красивата фантазия?
Морето прави някакви магии със сърцето ми.
Защото е твърде хубаво, за да е истина.

НЕ ПОМНИШ ЛИ?

Не помниш ли, море, преди да се усетя –
на тръгване, какво ти обещах?
Че ще се срещнем пак на твоя
бряг, където
вълните се превръщат в звезден прах?

А времето лети. Пълзят по календара
рояци от безброй дъждовни дни,
но както в любовта свещите не догарят,
тъй споменът за теб не се мени.

Пред чуден хор стоя – Белеят се стотици чайки
и давя сълзи в залези от смях.
Не се чуди!
Дойдох в покоите ти сини.
Не помниш ли какво ти обещах?

На вятъра полите се разтварят
и тихи стъпки по брега шептят.
Земята се отърсва от товара
на жарък ден добре познат.

Запази ми, море
Запази ми, малко слънце в джоба,
Малко слънце, без което не мога,
с късче синьо небе за мечта.
Запази ми от крайморският бриз
Запази ми!
от онази твоята песен
Щастлива китара
От разговорите ни на езика,
който никой друг не разбира.
И волният полет на влюбена птица
Като нея към теб да разперя крила.
Нали съм твоята малка частица?
Запази ми, всяко идващо утро със теб
Всеки спомен
Всяка сълза
Запази ми....
Ти ми пазиш

топлината

в сърцето...

Rosica Stancheva | BULGARIA

ENG

WHY YOU SHOULDN'T GIFT ME FLOWERS

I received a bouquet today
As I stared into it
I wondered if this is what happened to me
Was I snatched from my nurture
Placed into water
Only to be doomed
Admired for a blink of a moment
Blossom mildly
Slowly drying before thy eyes
Until I am tossed into mud
Empty
Not even dissolving
But breaking
Like glass being dropped
The simily of flower
Is not unfamiliar
To me
Yet I wonder
Is this what happens
When you try
Only to realise

You are too weak
For you have been
Cut
Exempted from your source
For you were loved
So loved in fact
That death was better
Than to be left unadmired
Was it a passive act
Or something you asked for
You wanted to be snatched
And upon seeing thy darkness
You sped up the process with ash of stone
With each drag
Poring acid
Into your system
Corroding
Stopping your self
From sprouting a system
Was it a passive process
You blinded by naivety
Trusting blindly
Was it a cooperation
You failed to see
Will lead to your demise
Do you feel the pain
Of your last moments
Knowing they are your last
Or do you accept thy faith
And grace it with a smile
Dropped
Bang
Silently fall
If you wait too long
You will be far too gone
Metamorphis my love
Find yourself in the root
And not the flower cut
It was an attempt
A chapter if you like
Left gift unbearing
For you anyhow
Those greens
Those yellows

Those reds and whites
You can find again
But you must leave
Before you forget
Your way home

MOMENTS

On a desert beach
I stand alone
Surrounded by an echo of love
That empty sound
That the wave brings
When it crashes, smashes
Echoed by the wind
Making me stand still

A beat on repeat
Carried by the wind
My body frozen
In the midst

A sound unbeknown to time
Vastly floating in the air
The air that I breath
For I like many
Am a being pulled
by the currents streaming

A gentle breeze of water splashes
A gentle foam of summer snow
Like flakes
They come and go
Like light reflecting gently
On white teeth passing

I look up
In the dark
To be carried further
By the stars
Echoed by sound
Of waves dissipating
On the sand

Rozalia Aleksandrova | BULGARIA

ENG

BULGARIA!

Extremely blind greatnesses.
And wise sweat
on the Bulgarian brow.
To be with you?
And to love you?
Bulgaria!
You're mother to the grave.
For a future.
Coded by the wind.
You choose meaning.
And headway.
Bulgaria!
And you're mother. And nobody's.
And again the only one. Without a grave.
Ancient Homeland!
And contemporary.
With the fate of cosmic loneliness.
The Atlanteans sank in time.
Bulgaria is their daughter.
And every sound overflows from truths.
From the handful streams a river.
Bulgaria!
You're mother. The only one.
The Lion wakes up with God's Hand.

БЪЛГАРИЙО!

Пределно слепите величия.
 И мъдра пот
 по българския лоб.
 Да бъдем с теб?
 И да те обичаме?
 Българийо!
 Ти майка си до гроб.
 За бъдеще.
 Кодирано от вятъра.
 Избираш смисъл.
 И възход.
 Българийо!
 И майка си. И ничия.
 И пак единствена. Без гроб.
 Родино древна!
 И съвременна.
 С орис на космична самота.
 Потънаха атлантите във времето.
 България е тяхна дъщеря.
 И всеки звук прелива истини.
 От шепата струи река.
 Българийо!
 Ти майка си. Единствена.
 Лъвът се буди с Божия Ръка.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Сърцето се бори със времето.
 Изящна фасада с подмоли.
 Притискат го сенки на племето.
 Тотемни, звезди. И горгони.

Само срещу вятър, безсилен
 да смачка гнезда и надежди.
 И птица в окоето си крие
 спомени в стих. И доверие.

Размахва криле във летежа.
 И звън от небето проплаква.
 То беше сърце от надежди.
 И пак ще възкръсне от мрака.

RESURRECTION

The heart fights against time.
 Exquisite facade with.
 It is oppressed by the shadows of the tribe.
 Totems, stars. And gorgonians.

Only against the wind, powerless
 to crush nests and hopes.
 And a bird hides in its eye
 memories in verse. And trust.

It flutters its wings in flight.
 And the ringing cries from heaven.
 It was the heart of hopes.
 It will rise again from the darkness.

NECKLACES OF CLOUDS

are arriving
 My soul is quiet.
 And silvery.
 I spread feelings.
 And omens.
 And wind in love
 clears exiting thoughts.
 We are now i
 In the gentle suddenness
 on the flight.
 And every moment
 is a borrowed verse.
 The endless life
 is
 cry
 of boundlessness.
 Of the star-counters,
 stepped into paradise.

BG

ОГЪРЛИЦИ ОТ ОБЛАЦИ

прииждат.
Душата ми е тиха.
И сребриста.
Разстилам чувства.
И поличби.
И вятър влюбен
чисти тръпни мисли.
Сега сме в
нежната внезапност
на летежа.
И всеки миг
е стих назаем.
Безкрайният живот
е
вик
безбрежност.
На звездобройци,
стъпили във рая.

ENG

THE HEART HAS QUIETLY SMILED THE WORLD

One step away from immortal deeds,
you understand who you are in a world of
mistakes.

The heart has quietly smiled the world,
turning it into a human world.

To know, to forgive and to love –
the holiest science and ordinance.
The heart truly calls truths.
And it is a arbiter, a joy and a bedding.

We live forever. And we live short.
Between Hosanna and Crucify Him!
To be earthly. And to be messengers.
Golgotha awaits our innocence.

BG

СЪРЦЕТО ТИХО Е УСМИХНАЛО СВЕТА

На крачка от безсмъртните дела
разбираш кой си в свят от грешки.
Сърцето тихо е усмихнало света,
превърщайки го в свят човешки.

Да знаеш, да простиш и да обичаш –
най-святата наука и повеля.
Сърцето истините истински нарича.
И то е съдник, радост и постеля.

Живеем вечно. И живеем кратко.
Между „Осанна!“ и „Разпни го!“
Да бъдем земни. И да бъдем пратеници.
Голгота чака нашата невинност.

ENG

AT HOME

Death
will comes.
But it is
early
to play
the angelic
march.
The Heart that dared to change
will survive. In the cold. And falseness.
The Heart.
The Time
of God
redeems
its earthly
share.
And every moment
is born
fire.
The Hour
of meaning
matured.

BG

У ДОМА

Смъртта
ще дойде.
Но е
рано
да свири
ангелският
марш.
Сърцето, дръзнало промяна,
ще оцелее. В студ.. И фалш.
Сърцето.
Времето
на Бога
изкупва
своя земен
дял.
И всеки момент
се ражда
огън.
Часът
на смисъла
узря.

ENG

I dedicate to Carlos Hugo Garrido Chalen

ON THE OTHER SIDE OF THE EARTH

is smiling Heart of a friend.
That is where light was born
of antiquity and of magic.
And every trembling of the Earth
fills abysses and bullet holes.
My soul travels through centuries.
On the high peaks of the Truth.
She recognizes the sacred sign of the gods.
In the silence of the word I shelter
beauty, empathy and goodness
from brothers and sisters of the Sun.
Now My Heart sees –
The Earth has only one side:
Love between people.

BG

Посвещавам на Карлос Хуго Гарридо Шален

НА ДРУГАТА СТРАНА НА ЗЕМЯТА

се усмихва Сърце на приятел.
Там е родена светлината
на древност и на магия.
И всеки трепет на Земята
запълва бездни и пробойни.
Душата ми пътува през векове.
По високите върхове на Истината.
Разпознава сакралния знак на боговете.
В тишината на словото приютявам
красота, емпатия и доброта
от братя и сестри на Слънцето.
Сега Сърцето ми вижда –
Земята има само една страна:
Любовта между хората.

Ryszard Zaba | POLAND

PL

LUZIE LUZIOM

Są ludzie co biorą
Są ludzie co dają
Są ludzie co nic do zaoferowania nie mają

Są ludzie radośni
Są ludzie podli
Są ludzie, nie ludzie
I świat się za nich modli

Są ludzie ludziom potrzebni
Są ludzie ludziom niezbędni
Są ludzie ludziom zwyczajni

ENG

A MAN UPON A MAN

There are folk who take
There are folk who give
There are folk that do not have anything to offer

There are joyful folk
There are mean folk
There are people, non people
And the world prays for them

There are folk needed by others
There are folk indispensable to others
There are folk regular to others

PL

PRZYBIŁEM DO ŚCIANY MARZENIA

Przybiłem do ściany
marzenia obraz
i wzrok zbolały

Zawiesiłem na haku
ambicje parasol
i kapelusz słomkowy

Położyłem na stole
chleb razowy
gazetę codzienną

Nie zdążyłem
ściany ubezpieczyć
haka przykręcić
Stołu wziąć na kredyt

Jedna chwila zastanowienia
I świat się zmienia
Wszystko giełda mi zeżarła

ENG

I NAILED DREAMS TO THE WALL

To the wall
I nailed dreams picture
and pained eyes

On a hook
I hung ambitions umbrella
and a straw hat

On the table
I put brown bread
a daily newspaper

I did not manage
to insure the wall
screw the hook
get a loan for the table

One moment of reflection
And the world is changing
Stock market has devoured everything I had

PL

BOLI MNIE ŻYCIE

Boli mnie życie
boli mnie w nocy
boli o świetle

Bołą mnie myśli
boli wątroba
boli mnie życie

Bołą mnie zęby
bolą marzenia
boli mnie życie

Myślę o sercu
czy ono też ruina
Myślę o myślach

co one myślą
i co znów wymyślą

Bolą mnie ręce
i boli głowa

Bolą mnie nerwy
i ta rozmowa
Boli mnie przyszłość
To pokręcenie

Boli głupota
I to durne gędzenie

ENG

LIFE HURTS ME

Life hurts me
It hurts me at night
It hurts at dawn

Thoughts hurt me
the liver hurts
life hurts me

Teeth hurt me
Dreams hurt
Life hurts me

I am thinking about the heart
Is it in ruin too

I am thinking about thoughts
what do they think
and what will they come up with again

Hands hurt me
and head hurts

Nerves hurt me
and this conversation

The future hurts me
This twistiness

Stupidity hurts
and this dumb talk

Salah Mahameed | ITALY

ENG

THE CHILD WHO BROUGHT PEACE

Introduction by Milena Milani

Illustrated by Paola Balmano

Translated by Dr Kamel Salek

INTRODUCTION

by Milena Milani

People on earth constantly esteem the values of peace. On the contrary, they continue to fuel wars. We just need to browse through any historical volume to realise that the word „peace“ is pure utopia. However, this word has a meaning for the poet Salah Mahameed. The love embodied by the child Baha-dino, the

protagonist of the fable written by Salah Mahameed and illustrated by Paola Palmano, illuminates the soul, heart and mind. Embracing the expanse of the sky, Bahadino makes his enchanted journeys, high above, between the clouds and blue, making unparalleled encounters. He learns to distinguish the true from the false, the right from the wrong. He understands that every human being has a responsibility towards others, especially if he is destined to take power, to become a leader. The important thing is to put yourself at the service of the community exercising good.

Salah Mahameed has a lot of arrows in his cultural quiver. Above all, he is characterised by an amazing spontaneity, the spirit of careful observation and openness towards others, transcending racial affiliation, religion and political orientation. Bahadino is, in a certain sense, a portrait of him. The adventures of a young hero are perhaps only dreams, but his statements hit the depth of reality.

The closing discourse embodies his poetic character. He clearly expresses systematic properties of his laws which can be condensed in love. Love is also an expression of peace. Here we return to the core of the fable; the necessity of defeating evil and triumph of good. People often refuse love. They invent fate to justify their disorder and frustration.

Bahadino, however, has his recipe. Among birds, fish, flowers, butterflies and smiles, delicate perfumes, he proposes himself to readers with the charm of his name, which means “splendour of faith”. Salah Mahameed also wrote a religious text. Faith and peace have universal value. It is up to us not to betray either one or the other.

Milena Milani

13

A few decades ago, in a place not far away, in a country with so many plains, on which Moses wanted to bring his people, with so many seas on which Jesus walked, with so many mountains from which Mohammad ascended to heaven, lived a beautiful child who was called

Bahadino which means the splendour of faith.

His skin colour is wheaten. His hair is blond and his eyes are green. He used to spend some of his time every day in his father’s farm. He was constantly inviting his friends to eat and play at his house, because he knew they weren’t rich. That is why his parents and friends loved him very much. Bahadino used to play with his friends in the town square and to come back home every day before sunset, greet his parents and brothers, wash, eat and sleep.

One evening, as he came back home, he unusually found his father in bed. Bahadino got worried and warmly greeted his father and asked:

14

“Hi Dad, are you in pain?”

“No. No, I’m just tired today. I’ve worked hard,” the father replied.

“Why did you work so much?” Bahadino asked in amazement.

“Because we have a lot of land and a lot of trees which will die, if I do not take care of them,” the father explained.

Bahadino was not satisfied with the answer. He thought for a moment and then said, “We can preserve those trees that we need. As for the rest we give to the people in need and so we will work less. So you wouldn’t get tired and we could play together all evenings”

One day when Bahadino was playing with his friends in the square, he saw a child sitting on a large rock under the largest tree in the town. The child was crying.

“Hello friend, why are you crying? Did you lose something? I will help you to look for it, but why don’t you come now and play with us?”

My name is Bahadino. What is your name?” said Bahadino.

“My name is Wahid,” the child replied.

“Why are you crying?” Bahadino asked again.

“Because I can’t be like you. I can’t play with you. My father died and my mother has no money to buy me clothes and books or to send me to the school,” the child replied.

17

Bahadino was saddened. He sat next to Wahid on the rock and began to think. After a while, two small birds landed next to them. The two birds were singing and dancing. They invited the children to play with them. Bahadino jumped up happy and said to Wahid, "Do you want to be my brother? You can come and live in my house. I will ask my father to give you money in order to buy clothes and books. We would go to school together. Let's play now and I'll talk to my dad later."

Another day, while Bahadino and his friends were playing football in the square, a gentleman with a red hat on his head passed by. The gentleman was carrying a long stick with a bright yellow handle.

One of the children kicked the ball so that it knocked the man's hat off.

The gentleman became very angry and took hold of the guilty child and began to beat him with his stick.

All the children escaped from the square. Only Bahadino remained to defend his friend.

"And you, why didn't you run away? Aren't you afraid?" the gentleman asked Bahadino angrily.

"Why should I be afraid?" replied Bahadino.

"I am the ruler of the town. Everyone must be afraid of me!" the ruler said.

"You are the ruler of the town. But you are not the ruler of children. If you want to be our ruler, you have to know, how to play with us.

Why did you hit my friend?" explained Bahadino.

18

"Because he knocked my hat off my head. Besides, this square is not a suitable place to play football," the ruler replied.

"I don't care what you say for where else we can go to play? You as adults don't play? My friend didn't intend to knock off your hat. You did misbehave with him," Bahadino said.

The ruler did not know how to answer and resumed on his way.

In that evening, when Bahadino came home, he found his father waiting for him.

"Hello Dad"

"Hi Bahadino. I want to talk to you, son."

"About what, dad? What happened?" Bahadino asked.

"What happened today with the town ruler?" asked the father.

"Nothing evil. We are not guilty. My friend did not intend to knock off his hat. The ruler punished him. He beat him with a stick. I don't know where we should go to play? There were no places other than the Square. I stayed to defend my friend who was crying. I didn't do anything wrong, I only defended my friend."

The father smiled and said, "My son, you have become an adult. The town ruler is not angry with you. On the contrary, he loves you, because you showed courage and you did not run away and stayed there to defend your friend. The town ruler has not children and he would like you to go to his house to live there. He will teach you, how to help people and how you become a ruler like him. Go tomorrow morning to his house."

21

Bahadino did not know how to answer. He was happy, but he was also worried.

He spent that evening thinking. The next morning he moved to live in the town ruler's house.

The ruler was living in a large house on top of a hill, surrounded by a lush garden. The house contained a luxury divan (meeting room), in which Bahadino was sitting close the town ruler, while the guests were sitting in a circle inside the divan.

There were discussions in divan about life, war, peace and about the harvests, seasons, religions, prophets and the great men.

In the house of the town ruler there also lived a small and pretty girl named Majda. Her name means glory. She was there to help town ruler's wife with the housework. She used to spend her free time playing in the garden with flowers and

butterflies. Majda was a shy child and didn't talk to strangers. She never spoke to Bahadino.

When Bahadino approached to speak with her, she lowered her head and ran to the garden. Bahadino did not know how to make friends with her.

One day, when Majda was playing in the garden, Bahadino tried to talk to her.

"Hello. My name is Bahadino. What is your name?"

Majda bowed her head.

22

"Would you like to become my friend? I will teach you many games."

"I don't want to play with you. I don't like your games," Majda replied.

"Why? You'll see how beautiful they are. Come on! Let's try to play together."

Bahadino insisted, but Majda replied him: „You males are bad!"

"It's not true. Besides, I'm a child."

"I don't want to play with you. I want to play with my flowers and butterflies," Majda replied.

"Why don't you teach me how to play with them too?" Bahadino asked.

"Do you really want that?" Majda asked in wonder.

"I'm sure I'll like it, but you have to teach me," Bahadino answered joyfully.

"Okay, but you have to be kind, otherwise I wouldn't introduce you to my friends" Majda alerted.

"You will see that I will be good," Bahadino affirmed.

"However, I'm not sure that my friends want to get to know you," she said worriedly.

"Go away now. I'll ask my friends, if they would like to get to know you. If they see you here, they will be ashamed of you, and they will not tell me the truth, because they are shy."

Bahadino came out of the garden, and moments later, Majda called him.

"Come, Bahadino. The flowers revealed that you are good and they would like to play with you."

25

Thus Bahadino and Majda became friends and they started playing together in the garden.

The town ruler and his wife were delighted.

One day, when Majda was playing in the garden, Bahadino eagerly went to her to greet her and get to know her new friends. But Majda bowed her head and started crying.

"Hello Majda, what happened? Why are you crying?"

"I knew you are bad. Get out!" Majda said angrily.

"Why are you talking to me like that? What have I done wrong?" Bahadino replied worriedly.

"You let my butterflies escape. They were afraid of you and run away. Don't come to the garden any more," Majda said while she was crying.

Majda called the butterflies, but she did not return.

Bahadino tried to convince and calm her down.

"Didn't you ever talk about me with the butterflies who agreed to be my friends?"

"I don't want you to come play with me. You scare my friends," Majda said while tears were falling from her eyes.

"But the flowers said I was good" Bahadino replied with conviction.

"I convinced them, but you're bad. You let my butterflies escape and now I don't know how to get them back. Get out!" Majda instructed firmly.

26

"Okay, I'm leaving. You will see that your butterflies will come back. Don't cry," Bahadino said as he left.

After a while, Bahadino returned to the square and wore a yellow suit that made him look like a butterfly. Majda was still crying with her head down "Look, Majda. Here are the butterflies coming back to you," Bahadino said cheerfully.

Majda raised her eyes. Bahadino started jumping and dancing around her while he was dressed like a butterfly.

“I am the butterfly. I am the butterfly. Look Majda. I am the butterfly.

Your butterfly returns to you,” said Bahadino.

Majda raised her head and when she saw Bahadino playing the role of a butterfly, she stopped crying and drew a light smile on her face. Bahadino wiped away her tears and Majda began to laugh.

Suddenly the butterflies returned to the garden and Majda and Bahadino became great friends again.

The guests who frequently visited the grandiose divan were discussing every day. Their discussions were intense sometimes and seemed to be a quarrel. In those cases the town ruler was intervening for reconciliation and calm. Every-one listened to him and respected his ideas and his solutions.

Bahadino was sitting next to the town ruler and listening to each one and hearing everything. He did not understand many things. He seemed happy, but he couldn't play in the divan, because no child ever came.

Bahadino looked like as a true son of the town ruler.

29

He had to understand and learn a lot of things about the world.

One day Bahadino stepped up to rooftop of the high house and began to look away.

When the town ruler saw him, he told him:

„What are you doing there at the rooftop?“

„I look over there. I see tall houses and a large blue carpet there in the back. What is this? Is it the end of the world?“ Bahadino asked curiously.

“No, Bahadino. It is a city. I will take you to visit it tomorrow.”

Bahadino was happy for that.

The next day Bahadino and the town ruler traveled to the city.

Bahadino saw a very tidy city with asphalted roads. He saw lots of coloured cars, traffic lights and sign boards

The population of the city were speaking a different language and wearing strange clothes.

They were walking fast. He saw roses, but they were planted in pots.

He did not see any child playing in the squares and streets.

He asked the town ruler, “Where do the children play?“

“In the playgrounds,” replied the town ruler

Why don't we have playgrounds like them? Bahadino asked.

The town ruler didn't know, what to answer him.

Bahadino saw people from his town.

30

He joyfully said to the town ruler, “Look, there are people from our town who came to visit the city.”

“No Bahadino. You are wrong. These people are here to work,” the town ruler replied.

“And why here?“ Bahadino asked.

“Because there are factories here,” the town ruler replied.

“Why don't we have factories?“ Bahadino asked in wonder.

The town ruler could not answer.

Then Bahadino visited the zoo and saw many animals. The town ruler took him to the big blue rug. He realised that it was the sea.

He asked many questions about the inhabitants of the city, why they spoke different languages and why they were richer than the people of his town.

The town ruler couldn't answer all the questions.

Bahadino bought a lot of gifts for his friends. He told them with passion and enthusiasm about his visit after returning home. But he continued to think about the questions for which the town ruler had not been able to find an answer.

Bahadino has grown up and matured. So have his questions. He no longer played with his peers: he wanted to understand the world like an adult.

The town ruler was getting old. One day he got worse. Many people came to see him in the divan. Thus, the town ruler called Bahadino and said to

him, "My son, Bahadino, now you are the town ruler".

35

There is in the attic a gift for you. Remember you are the town ruler. Divan is now yours. You became a man. So when I die, you should not cry, because you will be the town ruler."

The town ruler died. A lot of people cried, but Bahadino didn't.

The old man was buried, night fell and everyone went home.

Bahadino was sad. He remembered the gift, so went up to the attic to look for his gift. He found a large carpet, but the carpet didn't interest him much. He was about to leave when he heard a voice.

"Welcome master!".

Bahadino retraced his steps in amazement. "Who spoke?"

"It's me... Your faithful carpet. My name is Flying Horse"

"But you are a carpet! How can you speak?"

Flying Horse laughed and said to him:

"You look worried. Would you like to take a tour?"

"What do you say?" Bahadino asked in amazement.

"Sit on me and I'll take you for a tour."

Bahadino complied and began to feel very happy with that beautiful gift. Together they flew over the sleeping town at that night.

When Bahadino woke up the next day, he found the divan full of people. Everyone spoke different languages and dressed differently. They talked aloud, and argued with animation. There were many problems to be solved.

36

The town was upside down and everyone was waiting for the gentleman to speak. Bahadino listened to everyone, one by one.

Everyone claimed a different thing and everyone alleged to be right. The situation was getting worse.

Bahadino was very confused. His mind was full of questions that he could not answer. Now he had become the ruler and had to resolve the problems. He told people to wait until the next morning to have time to think. The night brought advice to Bahadino. He decided to go in search of gifts to bring for his people, in the hope of making them happy. He left with Flying Horse.

Flying Horse flew with him in the sky. Suddenly two planes approached him. There were policemen on board.

"Stop!" they ordered him and he stopped.

"Where are you going? Give us your ID! What is your flight number?" They asked him.

"I don't need flight numbers. I am Bahadino and I am traveling to look for gifts for my people who are unhappy and restless" Bahadino replied.

"Show us please your passport and permission to fly in this sky. You can not fly outside the borders of your town. We have to arrest you."

"I don't need permits to fly. The sky belongs to everyone and no one has the right to split it up. You can't arrest me."

Flying Horse carried him away and Bahadino fell asleep deeply. He was awakened by bright light.

39

He looked around and saw a very tall building. At the top was a fat man, sitting behind a table.

"Hello, little one," the fat man greeted him.

"Greetings. What are you doing here at this late time of the night? Why are not you sleeping?" Bahadino asked

"I am guarding my building. It is the tallest building in the world. I am thinking of building another one," the fat man replied.

"Will you sleep when you build another one?" Bahadino asked.

"Who knows... I hope I'll be able to sleep then."

"Are you afraid?"

"I am not afraid of anyone. I am the richest one

in the world. I am not afraid at all,” the fat man replied.

“Why are you fat?” Bahadino asked.

“I am fat because I eat a lot”

While the fat man was speaking, he brought his right hand on his left chest. He was in pain.

“Are you sick?” Bahadino asked.

“My heart is sick,” the fat man answered

“Why?”

“Because I have worked so hard. To be so rich I worked day and night.

I had to sacrifice something. You can’t become so rich without paying a price,” the fat man explained.

“You don not have to think and work a lot, you have to rest and sleep.

I am sure that one building will be enough for you.” Bahadino replied.

“What are you saying? I must and want to have more money.

40

Money makes me happy and gives me a feeling of strength. How can I neglect my Business?”

Bahadino got tired of that discussion, so he fell asleep and was carried away by Flaying horse.

Later he was woken up by the crying of a man who was standing in front of a wall with a book in his hand.

The man was reading and crying in front of a wall.

“Who are you and why are you crying?” Bahadino asked.

“I am the follower of the oldest prophet who saved our people from slavery. I cry because they destroyed our temple,” the man with the book in his hand rep- lied.

“Will you stop crying if I rebuilt your temple?” asked Bahadino

after thinking.

The man did not know how to answer.

Then Bahadino continued:

“The town ruler, before dying, recommended me not to cry. He asked me to help the people.

How can I help you?”

The man with the book in his hand did not answer. Bahadino continued:

“Your prophet saved you from slavery to make you free and happy, not to make you cry. There are many reasons to cry, but you have to look for only one rea-son to be happy,” Bahadino said.

The man with the book in his hand did not answer and continued his crying. Then Bahadino got bored and fell asleep.

43

He was awakened due the people’s whispers. He opened his eyes and saw an immense square, crowded with people, and a large palace. A man in the white suit came out of one of its balconies and began talking to the people. He talked about peace. Bahadino wanted to meet him. He entered the building and saw a crowd dressed in uniforms with different colours: white, brown and black.

“Good morning” Bahadino greeted.

“Good morning, son. How can I help you?” said a man in the white suit.

“My people are upset and I don’t know how I can help them,” Bahadino replied.

“You should be kind to one another and pray to God,” the man in the white suit advised.

“Are you good?” Bahadino asked.

“Of course, because God orders us to be good and to forgive one another”

“But why does each of you wear clothes of different colours?” Bahadino asked curiously.

“Because each colour represents a different degree of religiosity,” the man replied.

“And are there degrees of goodness too?” asked Bahadino in amazement.

“No, it’s not that simple, son. It’s not easy to understand that. You have to study God commandments well. The more you study them, the better you realise the Creator’s will!” the man in the white suit answered.

“To be good you have to study God’s commandments”

“Yes, son, our prophet commanded us ...”

44

But Bahadino fell asleep again and Flying Horse took him away.

He was awakened by a bright sun. When he opened his eyes, he saw lots of people around a black stone. A man with a long white beard was speaking to the crowd and everyone listened to him and seemed happy.

Bahadino wanted to ask that man for advice.

“Greeting. Who are you?” Bahadino asked.

“Welcome young man. We are followers of the last prophet sent by God to all people. He commanded us to pray to one God and to be good, so he will send us to heaven.” replied the man with the white beard.

“But the other men I met also say they are right and good,” Bahadino said.

“You have to believe in the word of God, written in the book which has come down to us through the last prophet; so you can be just and save yourself.” replied the man with conviction.

“But they all told me about their prophets, and they all say they are good. Meanwhile, my people are still suffering and I don’t know what to do?”

The word of God, which he commanded us and that we received...”

Bahadino fell asleep and Flaying Hours carried him away.

He awakened by strong smell of smoke. He looked around and saw another man with a short beard sitting behind a counter. There were many books on the counter. The man was smoking a cigar. Bahadino wanted to meet him.

47

“Hi, little one. What are you doing here?” How do you fly on that carpet?” asked the man in amazement.*

“This is my friend; Flying Horse. It was given to me by the town ruler. I am looking for gifts to give to my worried people in order to make them happy.

And you, what are you doing here at this hour of the night? Why are not you sleeping?”

“This is an interesting phenomenon. It is worth to be studied,” the man thought and then said,

“Come here, a young man. I am a scientist and I study man and nation.”

“Really? So do you know what I should do to save my people!” Bahadino asked curiously.

“Come and I will teach you,” the man with the short beard answered.

Bahadino got off his carpet and sat next to the scientist.

“First of all, you are too young to solve problems of the grown-ups. You still have a long way to go. You have to study hard,” the scientist said.

“What about my people? I have to act quickly, I have to find some gifts that will make them happy,” Bahadino told the scientist.

“No, that’s not right. You’re still too young to worry about these things.

This is a craze. Indeed, it is a psychosis, or a form of depression.”

The scientist thought and said to Bahadino:

When you get old you will understand the world

*The author does not misbelieve the content of any of the divine messages. However, he strives and discusses its concept in humans according to the teachings of religions.

48

Then you can solve their problems. You shouldn’t bother yourself with these issues for now,” the scientist advised him.

“I can’t. My people are sick. I have to help them. I have to find some gifts,” Bahadino replied.

“But first you have to heal yourself. I must try to help you and then you can think about your people. My science will save you,” the scientist said while he was smoking his cigar.

“Am I not healthy? What is wrong? True, I am very tired. How can I heal myself? And what about you? Are you healthy? Can you help me?” Bahadino asked with interest.

“Of course I can. I’m a great scientist,” the man replied.

“What should I do then?”

“You must read the rules of a healthy man,” the scientist explained and handed a books to Bahadino.

Bahadino began to read with great interest. Few moments later the scientist fell asleep on his books.

Bahadino liked the scientist and wanted to become like him. He sat behind the table and took a cigar from the packet on the table and lit it up.

At the first puff of smoke he was seized by a violent cough. The scientist woke up and asked in wonder:

“What are you doing? Do you smock?”

“You too did it ...».

“You should not smoke. You are still young.

51

Smoking is bad for you,” said the scientist in a reproachful tone.

“Then why do you smoke?”

“Because I’ve become so fond of it that I can’t get rid of it. My chest is sick now, but you should not start smoking,” the scientist said.

“You are unwell scientist! How then can you help people?”

“Unfortunately, certain vices cannot be avoided. I advise people

for the best, and if they follow my advice, they will be well,” explained the scientist.

Bahadino was not convinced. He came back to sit down on his carpet and departed the scientist by saying:

“First heal your chest, then I will come to study with you.”

His Flying Horse carried him away and he deeply fell asleep.

Strange sounds awaked Bahadino. He opened his eyes and saw a shiny metal body in the shape of a man. He was amazed and asked immediately:

“Hello! Who are you?”

“I’m a robot and my name is Miki,” the metal body replied in a metallic voice.

“My name is Bahadino and this is my friend

Flying Horse. But how can you fly alone?” Bahadino asked.

“I know how to do everything by myself. I don’t need any help from anyone,” Miki replied.

“Really? It is very nice what you say. You should be happy, while I have

52

to find many solutions and gifts for my people. I can’t do that alone,” Bahadino said.

“I can help you. I am the most sophisticated robot ever. Tell me what do you want and I will answer you,” he said.

Bahadino was pleased to meet Miki and asked him to show him his home and his town.

Miki made some settings and then showed up on his screen the whole town and what’s going on there.

Then Bahadino exposed his problem to his new friend who quickly offered him swift solutions.

“You have to tell that to this group of people. But for other group of people you have to behave with them as follows.”

Miki offered solutions to Bahadino who was convinced and satisfied at Miki’s ability.

Then he relaxed and suddenly began to think about Majda and said to Miki:

“Thank you Miki for your amazing skill. Now I can dedicate myself to my girlfriend. You too Miki can relax and think about your girlfriend!”

“What does it mean? I think about what?” Miki clarified.

“How? Don’t you have a girlfriend, a fiancée?” Bahadino asked.

“What does it mean? I don’t need anyone to live and work! I am the most equipped,” Miki replied.

“Sorry, I don’t understand you. Don’t you have a girlfriend with whom you share pleasures and sorrows?” Bahadino asked in wonder.

55

“I don’t share anything with anyone. I am the most informed robot that exists!” Miki answered.

“But you don’t love, sorry?” Bahadino asked.

“What does this word mean?? I process data and provide information. I follow the orders dictated to me perfectly.

“I am indispensable to everyone, because I make happy,”

Miki clarified.

“But you have to feel the tenderness of partner, your girlfriend,” Bahadino explained.

“Girlfriend? That’s impossible. I’m the best robot.”

Miki continued to speak and Bahadino took the Flying Horse again.

While Flying Horse was taking him away he said, “Before you give solutions, you have to feel, to love. It is better for me to sleep now,” and he fell asleep.

He was awakened by a noise in the sky. When he opened his eyes he saw two men with many followers. The two men were facing each other.

“Greetings, who are you? And why are you facing each other?” Bahadino asked.

“Welcome young man, we are Guards of the freedom in the world, we are fighting against those who are enemies of freedom,” said a man in a tunic with gold threads and stars.

Bahadino turned to the other group.

“Greeting. And you, who are you?”

“We are the defenders of human rights. We are here to keep the peace on earth!” replied a man with a white shirt and red cloak around the neck.

56

“But man lives down on earth. Why are you fighting here?” Bahadino asked the both men.

“We can’t face each other on earth. Our weapons are powerful and could destroy the entire planet,” the two men answered.

“You have made weapons so powerful and capable of destroying the earth and you say you want to keep peace among men? You lie, because peace is not made with weapons. What right do you have to divide the earth among you and pollute the sky? The sky belongs to everyone and, above all, to the birds,” then both men tried truthfully to convince Bahadino.

Both men tried to convince him of their reasons, telling him that he was too young to understand and that when he grew up he would see things more clearly.

Once again Bahadino fell asleep as Flying Horse carried him away.

In a dream he saw his country and the great crowd that awaited him. Everyone was screaming and looking like they were about to fight. Suddenly he saw a child on a carpet approaching people. The child had a body that suits him and a voice that matches him.

“My friends, you who check the confines of sky in vain, you with your big bel-lies, friends with different ideas, with different thoughts, calm down a little. You have millions of reasons to fight, but you just need to find one reason to love each other. Hold back the filthy words. Learn to live together and not fight for an idea. Look at to the sky.

59

Listen to the song of a bird. Enjoy the dance of a fish, a flower that is reborn every season. If you behave in this way you can find a great language of serenity and peace. You will become close to the heart of God, because He appears to you in the beauty of your love.

My friends, you are all right, but your death would make no sense.

You have to live, because you were born not only for yourself. You can cling to the millions of reasons that divide you, but you will not be happier than a bird singing, a fish dancing.

Leave your coded thoughts aside. Give reason to your perceptions... You can smell the scent of a flower, and enjoy the spectacle of a sunrise. My friends, try to silence your overwhelming thoughts. Show that you can fly in a smoke-free and borderless sky, sing with birds, dance with fish, be reborn with flowers in every season.

Listen to the smile of a child, to the cry of a child, because you were children and you are still children. Forget your thoughts, listen to your senses and pay attention to life.”

Bahadino woke up and found himself in the air in his divan. People, from below, looked at him and appeared calm, happy and serene. Everyone had tears in their eyes and wanted to hug him, because that child had brought peace.

End

Simone Bandirali | ITALY

IT

POESIE – POEMS

da “Il Teatro di Alice” (Edizioni dell’Ariete-2000) from “Alice’s theater”

1.

Il teatro è teatro
uno specchio meraviglioso dell’uomo
che riflette la sua immagine
nell’acqua delle parole.

Il teatro è evidenza del gesto,
quel gesto che tutti teniamo dentro
pronto ad esplodere nella vita,
nel suo insostenibile divenire.

Il teatro, una piccola parte di cielo
su un fondale dipinto,
un gioco, un cammino diverso,
una quotidianità inventata
lasciata fuggire e poi
ancora rubata dietro le quinte
quando forse – nel sogno –
eravamo bambini.

ENG

Theatre is theatre,
men’s wonderful mirror
reflecting his image
in the water of the words.
Theatre is evidence of the gesture,
that gesture we all keep inside
ready to explode in life
in its unbearable becoming.

Theatre, a small part of sky
on a painted background,
a game, a different way,
a new day by day
forgotten and then
still stolen in the backstage,
when maybe – in the dream –
we were kids.

2.

„Cielo, sono in ritardo!
Cosa dirà mai la Regina?”
E così tutte le volte
che ho ripercorso le orme
di quel dannato coniglio bianco
mi sono trovato a pensare
anzi a vivere in sovrappiù
le colpe di un altro.
Sono persino arrivato
a desiderare di ucciderlo quel coniglio
invece non l’ho mai fatto
ritrovandomi alla fine
con i miei intatti complessi
in cambio di una valida poesia
minimalista.

***

“Goodness, I am late!
What would the Queen say?”
And so every time
I followed the steps
of that damned white rabbit
I thought, indeed I found myself living
in addition to the faults of another.
I even arrived
to want to kill that rabbit
but I’ve never done it
finding myself at the end
with my complexes intact
in exchange for a valid poem
minimalist.

3.

Alice
un filo sottile di pensieri affondati
nel paese oscuro della fantasia ribelle
quel paese oscuro che ci prende per mano
e ci colora la vita.
Alice
un coniglio bianco un vestitino bianco
un mazzo di carte una regina impazzita
sicuramente una regina di cuori
signora di mille canzoni
una colazione sull’erba fermata da Manet
o forse da Matisse un girotondo d’ignudi
in un laghetto di lillà.

***

Alice
a thin thread of thoughts sunk
into the dark land of rebellious fantasy,
that dark land takes us by the hand
and puts colour to our life.
Alice
a white rabbit, a white baby dress
a deck of cards, a crazy Queen,
for sure a Queen of Hearts
Lady of thousand songs,
a breakfast on the grass captured by Manet
or maybe by Matisse a merry-go-round
of naked in a lilac flowers pond

4.

Pinocchio, fratello mio
figlio padre e compare
di fede e di sventura
travolto dalla sorte crudele
della menzogna
che altro non è per i puri
che verità altrimenti vestita.
Nostra madre è Cassandra
anzi matrigna.
Dio ne è testimone.

***

Pinocchio, brother of mine,
son, father and companion
of games and misfortune
overwhelmed by the cruel fate
of lies, that for the pure men
is nothing else than truth
in a different dress.
Our mother is Cassandra
or rather, stepmother.
God is witness.

5.

Nel Campo dei Miracoli
non ho mai seminato zucchini d’oro
soltanto una rete di sogni
facilmente irrealizzabili
addormentati nel sentiero della vita.
A volte ho volato come Astolfo
sull’Ippogrifo per infiniti cieli
ogni luna era un fiocco di neve
un respiro abbandonato perso
sulla punta del tuo seno.

***

In the Field of the Miracles
I have never sown golden coins,
just a net of
easily unattainable dreams
asleep in the path of life.
Sometimes I flew as Astolfo riding
on the Hippogriff around endless skies,

every moon was a snowflake,
an abandoned lost breath
on your breast.

6.

La vocazione all'eccesso
questo prezioso tarlo
che rode dalle fondamenta
la nostra meravigliosa
casina di Hansel e Gretel
in compagnia discreta
di quei due incomparabili maestri
il gatto e la volpe
-parliamo di Pinocchio s'intende-
che sono la sovranità dei consumi
e la logica del desiderio.

***

The vocation to excess
this precious worm
that eats away from the foundations
our wonderful
Hansel and Gretel's house,
in discreet company
of those two incomparable masters
the Cat and the Fox
– we talk about Pinocchio, of course –
that are the sovereignty of consumption
and the logic of desire.

7.

Regalami una stella
un sogno un aquilone
per ogni volta che ti ho spinta
sull'altalena dei miei pensieri.
Sei Esmeralda, Margherita, Colombina
innamorata del suo Pulcinella.
Sei la Regina della Notte
appesa ad un triangolo di luce
ed anche sei Alice,
Alice la piccola la più indifesa
cammini sull'erba raccogliendomi fiori.
Ti basta un soffio per volare.

***

Give me a star
a dream, a kite
for each time I pushed you
on the swing of my thoughts.
You are Esmeralda, Margherita,
Colombina in love with her Pulcinella.
You are the Queen of the Night
hanging from a triangle of light
and you are also Alice,
Alice the little one, the most defenseless
you walk on the grass picking flowers for me.
All you need is a breath to fly.

8.

Non mi accorgo mai quando ti vedo
se è più forte la forza del respiro
o il passo che lieve a me sempre ti avvicina.
Mi inviti in sentieri lastricati di stelle
ed io, Pollicino affondato nell'ansia
del tempo consumato mi lascio vincere
dalle migliori intenzioni.
Oggi il giorno è un clavicembalo d'amore
una viola ben temperata nello spazio largo
andante maestoso del tuo sorriso.

***

I never realize when I see you
if the power of breath is stronger
than the light step that always takes you close
to me.

You invite me to paths paved with stars
and I, Tom Thumb sunk in anxiety
by the consumed time, I let myself win
by the best intentions.
Today the day is a harpsichord of love,
a well-tempered viola in wide space
andante maestoso of your smile.

9.

E poi un giorno Alice si sveglia
scioglie le trecce
cammina finalmente nel mondo
che non è tanto diverso dal giardino

dove prima sognava.
Conigli bianchi carte da gioco parlanti
cappellai matti regine di cuori
passano per ogni strada
in ogni cuore si fermano a respirare.
Basta saperli vedere.

***

And then, one day Alice wakes up,
loosens her braids,
finally walks in the world
which is not so different from the garden
where she dreamed before.
White rabbits, talking playing cards,
mad hatters, queens of hearts
they pass through every street
in every heart they stop to breathe.
You just need to know how to see them.

10.

a Lele Luzzati
Un bambino guarda il mare
e sogna il peso delle onde
la forma dei pesci la forza del vento
che spinge la sabbia e le dà forma.
Il bambino è piccolo
sogna il volo dei gabbiani
e intanto che dorme soffia
soffia nel corno, lo shofar,
intanto che dorme sogna
di dormire all'ombra
delle verdi capanne di Sukkot.
Poi il bambino diventa uomo,
il germoglio si fa albero
una possente magnolia
un bosco di parole colorate
ogni foglia una pagina dove la matita
insegue il colore, la vita la fiaba.
Non c'è blu più blu dei capelli
della Fata Turchina,
nessuna fragola è rossa
come il cuore del Faraone.

***

to Lele Luzzati
A child looks at the sea
and dreams of the weight of the waves,
the shape of the fish, the strength of the wind
that pushes the sand and gives it shape.
The child is small,
he dreams of the flight of seagulls
and while he sleeps he blows
he blows the horn, the shofar,
while he sleeps he dreams
to sleep in the shade
of the green huts of Sukkot.
Then the child becomes a man
the sprout becomes a tree,
a mighty magnolia,
a forest of colorful words,
each leaf a page where the pencil
chases the color and life the fairy tale.
There is no blue bluer than hair
of the Fata Turchina,
no strawberries are red
as the heart of Pharaoh.

ENG

I USED TO BE A TREE

Where have the birds that nested on my branches gone? They tried to find places that can still call themselves nature, parks, forests, hedges and rural groves. I remain alone on this desolate land. Formerly there were houses, gardens and many trees, which protected with their green foliage the surrounding landscape and the animals and people who lived here.

Came bulldozers, trucks, machines of destruction, tearing down everything. Nothing remains of what was once a little paradise. Soon the ground will be level, a desert, looking forward to what? For a long time I was left alone, contemplating the disaster. Then came my turn.

All that remains of me now is a pile of branches and segments of trunk which will soon leave, this winter, going up in smoke, making beautiful flames. So I will go to heaven, my ultimate destiny.

But perhaps I am wrong to complain, to lament on my fate. While so many others suffered a slow death, eaten away by horrible predators, viruses, bacteria, fungi, insects, parasitic growths... Their agony lasted an infinite time – ah! Pollution! - while mine is a matter of a year, a month, a week, a day. I was left on the construction site, the last of all. I witnessed the agony of my brothers, felled, cut up, thrown into the back of huge trucks, carried away towards their ultimate end.

Thank God this was happening in winter. The birds had left for other skies. The nests were empty and the chicks were grown.

However, on this large plot of land, there used to be several houses with lovely gardens. Why did those people leave them, the inhabitants of these charming little gardens of Eden?

The birds returned, looking for their trees, the

trees that had sheltered them year after year and the branches that hosted the nests of the young, where their eggs hatched and the fledglings grew up. A whole life cycle, for ages. Now gone.

It wasn't just in the Middle Ages that people sold their souls to the Devil! This is also commonly done today. We don't think about the fact that money is a volatile value while land is something material, something concrete, a source of life. Selling your cozy nest, the house with the garden where your children were born and grew up, with no regrets, all that just for a big check, the real value of which is decreasing day by day, just for the benefit of concreting and making buildings more like rabbit hutches and drug mines than anything else, not speaking of their being sources of many delinquencies! Is this better than a green nature which is home to all kinds of living species, trees, various plants, insects, birds, mammals... a nature which undoubtedly contributes to the health of it's population.

I, who used to be a tree, the last tree in this place, while waiting to find myself in the clouds, I pray to heaven to grant to this Earth large green spaces, covered with grass and trees, with a lush vegetation, and bodies of water, where all kinds of species of terrestrial, aquatic and celestial creatures would frolic, crawl, swim and fly and who would live in perfect harmony with Humans, who had finally become reasonable. Finally... if there are still any Humans left.

DE

ICH WAR EIN BAUM

Wo sind die Vögel geblieben, die auf meinen Zweigen nisteten? Sie gingen zu Orten, die noch bewaldet waren. Parks, Wälder, Hecken und ländliche Haine. Ich bleibe allein in diesem trostlosen Land. Früher gab es Häuser, Gärten und viele Bäume, die mit ihrem grünen Laub die umliegende Landschaft und die dort lebenden Tiere und Menschen schützten.

Es kamen Bulldozer, Lastwagen, Zerstörungsmaschinen, die alles niederrissen. Von dem, was einst ein kleines Paradies war, ist nichts mehr übrig. Bald wird der Boden eben sein, Wüste, worauf freuen wir uns? Lange Zeit blieb ich allein und dachte über die Katastrophe nach. Dann war ich an der Reihe.

Alles, was jetzt von mir übrig bleibt, ist ein Haufen Äste, nur Stammstücke, die bald, diesen Winter, in schöne Flammen aufbrechen und so in Rauch aufgehen werden. Also werde ich in den Himmel kommen, meine ultimative Bestimmung.

Aber vielleicht habe ich Unrecht, mich zu beschweren, mein Schicksal zu beklagen. Während so viele andere einen langsamen Tod erlitten, zerfressen von schrecklichen Raubtieren, Viren, Bakterien, Pilzen, Insekten, parasitärem Wachstum... Ihre Qual dauerte unendlich lange — ah! Verschmutzung! — während es bei mir um ein Jahr, einen Monat, eine Woche, einen Tag geht.

Als letzter von allen wurde ich auf der Baustelle zurückgelassen. Ich war Zeuge der Qualen meiner Brüder, erschossen, zerstückelt, auf die Ladefläche riesiger Lastwagen geworfen und bis zu ihrem endgültigen Ende verschleppt.

Gott sei Dank geschah das im Winter die Vögel waren in andere Himmel aufgebrochen. Die Nester waren leer und die Küken waren erwachsen. Aber wenn sie zurückkommen...

Auf diesem großen Grundstück befanden sich jedoch mehrere Häuser mit ihren Gärten. Warum haben sie sie verlassen, die Bewohner dieser bezaubernden kleinen Eden-Gärten?

Die Vögel kehrten zurück und suchten nach ihren Bäumen, den Bäumen, die ihnen Jahr für Jahr Schutz boten, und den Zweigen, die die Nester der Jungen beherbergten, wo ihre Eier schlüpften und die Küken aufwuchsen. Ein ganzer Lebenszyklus, seit Ewigkeiten. Jetzt weg.

Nicht nur im Mittelalter verkauften Menschen ihre Seelen an den Teufel! Dies wird heute auch häufig durchgeführt. Wir denken nicht darüber nach, dass Geld ein volatiler Wert ist, während Land etwas Materielles, etwas Konkretes, eine Quelle des

Lebens ist. Verkaufen Sie Ihr gemütliches Nest, das Haus mit dem Garten, in dem Ihre Kinder geboren und aufgewachsen sind, glücklich, alles nur für einen großen Scheck, dessen tatsächlicher Wert von Tag zu Tag sinkt, zugunsten von Betonarbeiten, dem Bau von Kaninchenställen und Nocken Minen und andere Straftaten! Ist das besser als eine grüne Natur, die allen Arten von Lebewesen, Bäumen, verschiedenen Pflanzen, Insekten, Vögeln, Säugetieren ein Zuhause bietet... eine Natur, die zweifellos zur Gesundheit der Bevölkerung beiträgt?

Ich, der ich ein Baum war, der letzte Baum an diesem Ort, während ich darauf warte, mich in den Wolken wiederzufinden, bete ich zum Himmel, dass er dieser Erde große Grünflächen schenke, bedeckt mit Gras und Bäumen, mit üppiger Vegetation und Körpern des Wassers, in dem alle Arten von Land-, Wasser- und Himmelslebewesen herumtollen, kriechen, schwimmen und fliegen und in perfekter Harmonie mit den Menschen leben würden, die endlich vernünftig geworden waren. Endlich... wenn es noch Menschen gibt...

FR

J'ÉTAIS UN ARBRE

Où donc sont passés les oiseaux qui nichaient sur mes branches? Ils s'en sont allés vers des lieux encore boisés. Parcs, forêts, haies et bosquets champêtres. Je reste seul sur ce terrain désolé. Autrefois il y avait des maisons, des jardins et beaucoup d'arbres, qui protégeaient de leurs feuillages verdoyants le paysage alentour et les bêtes et les gens qui vivaient en ces lieux.

Sont venus bulldozers, camions, machines de destruction, abattant tout. Ne reste rien de ce qui fut autrefois un petit paradis. Bientôt le sol sera nivelé, désertique, dans l'attente de quoi? Pendant longtemps j'étais resté seul, à contempler le désastre. Puis est venu mon tour.

De moi il ne reste maintenant qu'un amas de branchages, que des segments de tronc qui

partiront bientôt, cet hiver, pour de belles flambées, s'envolant ainsi en fumée. Ainsi j'irai au ciel, mon ultime destinée.

Mais j'ai peut-être tort de me plaindre, de me lamenter sur mon sort. Alors que tant d'autres ont subi une mort lente, rongés par d'affreux prédateurs, virus, bactéries, champignons, insectes, excroissances parasites... Leur agonie a duré un temps infini – ah! La pollution! – alors que la mienne est l'affaire d'un an, un mois, une semaine, un jour.

On m'a laissé sur le chantier, le dernier de tous. J'ai assisté à l'agonie de mes frères, abattus, découpés, jetés à l'arrière d'immenses camions, emportés vers leur fin ultime.

Remercions le ciel que cela se passait en hiver. Les oiseaux étaient partis vers d'autres cieux. Les nids étaient vides et les oisillons devenus grands. Mais quand ils reviendront...

Il y avait pourtant, sur ce grand terrain, plusieurs maisons avec leur jardinet. Pourquoi les ont-ils quittées, les habitants de ces petits jardins Éden si charmants?

Les oiseaux sont revenus, cherchant leurs arbres, les arbres qui les ont abrités année après année et les branches qui ont accueilli les nids des petits, là où leurs œufs ont éclos et où les oisillons ont grandi. Tout un cycle de vie, depuis des lustres. Maintenant disparu.

Ce n'est pas seulement au Moyen-Âge qu'on vendait son âme au Diable! Cela se fait couramment aussi aujourd'hui. On ne réfléchit pas que l'argent est une valeur volatile alors que la terre est quelque chose de matériel, de bien concret, source de vie. Vendre son nid douillet, la maison avec jardin où ses enfants sont nés et ont grandi, heureux, tout ça juste pour un gros chèque, dont la valeur réelle baisse d'ailleurs de jour en jour, au profit de la bétonnisation, d'immeubles clapiers à lapins et mines de drogues et autres délinquances! Cela vaut-il mieux qu'une nature verdoyante qui abrite toutes sortes d'espèces vivantes, arbres, plantes diverses, insectes, oiseaux, mammifères... une nature qui contribue sans aucun doute à la santé de la population?

Moi, qui fus arbre, le dernier arbre en ce lieu, en attendant de me retrouver dans les nues, je prie le ciel d'accorder à cette Terre, de grands espaces verdoyants, couverts d'herbes et d'arbres, d'une végétation luxuriante, et de plans d'eau, où gambaderaient, ramperaient, nageraient, voleraient toutes sortes d'espèces de créatures terrestres, aquatiques et célestes et qui vivraient en parfaite harmonie avec les Humains, devenus enfin raisonnables. Enfin... s'il existe encore des Humains...

Stoyan Minev | BULGARIA

DE

**DAS DEUTSCHSPRACHIGE
GYMNASIUM „BERTOLT
BRECHT“ IN PAZARDZHIK –
BULGARIEN; HEUTE – FREM
DSPRACHEN GYMNASIUM
„BERTOLT BRECHT“**

„Der Menschheit Würde ist in eure Hand
gegeben,

Bewahret sie! Sie sinkt mit euch!

Mit euch wird sie sich heben!“

Friedrich Schiller

Ich habe mein bulgarisches Gefühl
Auf Deutsch... und überjubilend ausgedrückt!
Es kommt mir von der deutschsprachigen Schul'! –
Von ihrem Herzen aus, das niemals lügt!
Die deutschsprachige Schule ist mir nah –
Wie jedem, der sie sich zu treten stieß! –
Die Blicke der sorglosen Jugend da,
Picassos Friedenstaube, die Dich grüßt!
Die Fenster sind sehr groß und scheinen hell!
Die Sonne in den Zimmern – werter Gast!
Der Schulfunk quält Dich manchmal fast wie Höll'
Und raubt Dir allen Atem, den Du hast.

Die Schule ist noch nicht privatisiert! –
Dem Geist der Freiheit dient die *Menschenwürd'!...

НЕМСКАТА ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ „БЕРТОЛТ БРЕХТ“ В ПАЗАРДЖИК – БЪЛГАРИЯ: ДНЕС – ГИМНАЗИЯ ЗА ЧУЖДИ ЕЗИЦИ „БЕРТОЛТ БРЕХТ“

„На човечеството достойството във вашите ръце –
(дословно е казано – „във вашата ръка“) е поверено.
Съхранете го! То чезне – (дословно е казано „потъва“) – с вас!
С вас то ще се възвиси!“
Фридрих Шилер

Аз на немски език свръхвъзторжено изразих
своето българско чувство!
То ми идва – (респективно – То ми произлиза) – от
Немскоезиковото училище! –
От неговото сърце, което никога не лъже!
Немскоезиковото училище ми е свидно! –
Както на всекиго, който се блъскаше да го пристъпи! –
Погледите на безгрижната младеж там! –
На Пикасо – „Гълъбът на мира“, който гълъб те поздравява!
Стайте са много големи и блестят светло!
Слънцето вътре в тях е постоянно скъп гост!
Училищната радиоуредба те мъчи понякога почти като ад
и ти отнема всичкото дихание, което имаш!
Училището още не е приватизирано! –
На духа на свободата служи човешкото достойнство!...

EINE ZUSAMMENFASSUNG

man
muss leben
(und zwar) ohne
dass man sich versöhne

ЕДНО ОБОБЩЕНИЕ

човек
трябва да
живее (и то)
без да се примирява

EIN AKROPORTRÄT

Lebenslustige Natur
Unwahrscheinlich schlau
Trotz athletischer Figur
Zuckt vor seiner Frau

ЕДИН АКРО-ПОРТРЕТ

жизнерадостен по природа
невероятно умен
въпреки атлетична(та си)
фигура
тръпне (съответно —
трепери) пред своята жена

*(по вертикала първите
букви на този текст на немски
език изписват името:*

L
U
T
Z

По хоризонтала – LUTZ
– на български език –
„Луц“, което значи Светлан,
Светлозар, Светлин и т.н.

EINE ÄRZTIN BZW. – JEDE FRAU)

Du bist
eine echte Frau
Du bist
wie das Licht genau
manchmal
überfällt Dich Wut
doch warm
ist Dein Herz und gut
Deine Welt
Dem Glanz so fremd
schont Dich
damit nichts Dich hemmt
denk'
im Leben hast Du nun
nur
zu
lieben
und
zu
blüh'n

ЕДНА ЛЕКАРКА – (СЪОТВЕТНО – ВСЯКА ЖЕНА)

ти си
една истинска жена

ти си
точно като светлината

понякога
те връхлита гняв

обаче топло
е твоето сърце и добро

твоят свят
на гланца (съответно – на лустрото;
съответно – на лука) тъй чужд

те пощадява –
за да не те потиска нищо

помисли –
в живота ти имаш сега (по
подразбиране – „като задача“)
само

да
обичаш
и
да
цъфтиш

.....
опит за римуван превод:

ти си
истинска жена –

ти досущ си
светлина

рядко
те връхлита гняв

но
сърдечна си по нрав

твоят
волен свят – навред

те щади
от луксов гнет

ти –
живот висш –

да
туптиш

да
обичаш

и
цъфтиш

IN EINEM ATEMZUG

es
lebe
dieser
Augenblick
in
dem
Du
alle
Regeln
brichst
und
sonnig
„КОММ!“
aussprichst

НА ЕДИН (ВЪЗ)ДЪХ

дословен превод:

да
живее
този
миг
в
който
разрушиш
всички
правила
и
слънчево
произнесеш
„ЕЛА!“

.....

опит

*за римуван превод
на български език:*

да
живее
този
миг
когато

сринеш
всички
правила
и
слънчево
произнесеш
„ЕЛА!“
.....
друга редакция:
да
живее
мигът
в
който
зачеркнеш
всички
правила
и
възкликнеш
„ЕЛА!“

***

Ein Hexameter
im Rahmen des Haiku...
DIR, LIEBE, gewidmet!

LIEBE, DU Triebkraft
der Welt, sei beauftragt, in
uns zu gedeihen!

***

Един хексаметър
в рамка на хайку... на Теб,
ЛЮБОВ, посветен!

ЛЮБОВ, ТИ – движеща
сйло
на света, бъди
упълномощена – (вътре) в нас
да избуяваш!

GOTTES ALTER NACH EINEM GLÜCKOLOGEN

Durch des Wortes
Möglichkeiten
Möchte ich
Das Glück verbreiten
Und als Glückologe
Weiß ich –
Glück ist Glück
Mit dreiunddreißig
Durch des Wortes
HERRlichkeiten
Möchte ich
Das Glück begleiten –
Überall
Wo es hinfliegt
Sich ausdehnt
und
LIEBE
siegt

НА БОГ ВЪЗРАСТТА СПОРЕД ЕДИН ЩАСТИЕВЪД

Чрез на Словото
възможностите
бих искал
да разпространявам
щастие то
и като щастиевѐд
аз зная –
щастие то е щастие
на тридесет и три
Чрез на Словото
БОЖЕСТВЕНИТЕ
прелести
бих искал
да придружавам щастие то
навсякъде –

където то полетява –
разпространява се
и
където ЛЮБОВТА
побеждава

ADAMS WELTANSCHAUUNG

Du mein Körper,
Kerker meiner Seele,
Laß sie fliegen,
Doch solange ich noch lebendig bin!...
Seele Du,
Befrei Dich schon,
Fliege in die Höh' und schau,
Was sind
Freiheit,
Lieb'
Und
Ewigkeit!...

НА АДАМ МИРОГЛЕДЪТ

тяло мое
ти
тъмнице на душата ми
направй така
че още докато съм жив
да може тя да литне
душа
и ти
освободи се вече
литни и виж
от висини
какво е
свобода
любов
и
вечност

SCHMERZEN

Unsere Schmerzen
sind nicht größer als die –
auf der Via Dol(o)rosa...

БОЛКИ

Нашите болки
не са по-големи от тези – на
Via Dol(o)rosa...
друга редакция:
Нашите болки
какво са пред тези на
Via Dol(o)rosa?...

***

любовта била
преди началото на
всички начала

ЖЕНА

Бъди обичана,
защото
заслужаваш!
Бъди обичана,
защото
запленяваш!
Бъди обичана,
защото
ЛЮБОВТА си!
Бъди обичана,
защото
небеса си!
Сърцето ти,
събрало
световете,
„Обичай!“ –
благодаящо
зове те!

ЕДНА СЪЛЗА

Една сълза
се отрони
и по лицето
потече,
сълза предишна
догони
и да я стопли –
понечи...
Една сълза
се отрони
и към сърцето
се свлече –
да му тъгата
прогони
и да го стопли –
понечи...

***

За всяка болка –
отвара от надежда,
любов и вяра!

***

Медицината
е битка с болката
тъгата и см...ртта...

Медицината
борба е за любов,
живот и красота...

.....

Медицината –
по важност –
нанадмината!...

DE

NUR EIN WORT

Lyrik ist nur ein Wort
Befehl, von Wort zu Wort zu reimen,
Order für das richtige Mass,
Auftrag zur Genauigkeit,
das zu sagen, was wir wissen, glauben, hoffen,
meinen,
wahrhaft und ohn` Unterlaß,
von der Schöpfung Herrlichkeit.

ENG

ONE WORD ONLY

Poetry just is a word
command to rhyme from word to word
order fort he right mesure,
obligation for accuracy
to say what we know, believe, hope, mean
truly and without ceasing
about the glory of creation.

DE

HÖRBAR

Die wortlose Stimme der Stille
läßt tönen den göttlichen Willen
dem Lauscher, der zu glauben,
zu hoffen, zu lieben versteht,
ehe die Stimme der Stille verweht.

ENG

AUDIBLE

The wordless voice of silence
Let the devine will sound
The listener who knows how to believe, to
hope, to love
Before the voice of silence is gone above.

DE

WANN KOMMT DER TAG?

Der Weg der Begehrlichkeit
in bitterem, harten, sinnlosen Ringen
um Tand
aus Menschenhand
zernagt mit messerscharfen Zähnen
das harte Brot der Ehrlichkeit,
gerecht erworben
durch beharrliches Selbstbezwingen.
Die tosende Woge der Begehrlichkeit umspült,
verschlingt die Ehrlichkeit,
verlacht höhnisch Gerechtigkeit
ob ihrer stumpfen, untauglichen Waffen,
die weder Recht, noch Ehr,
die niemals Frieden schaffen.
Maßlos gierige Gefräßigkeit der
Begehrlichkeit
reißt einem Wolfe gleich
den göttlichen Funken der Menschlichkeit,
um ihn auszuspiesen
als sengendes Feuer der Rache,
als Geißel des Krieges
mit Strömen von Blut und Gewalt,
mit zigfachem bestialischen Tod,
um mit Elend und Armut
für Generationen die Welt zu verdunkeln.
Auf dem Wege der Begehrlichkeit
wird ihre überrollende, tosende Woge
ihrer wölfischen Gefräßigkeit
mit reißenden Zähnen ihrer unersättlichen Gier
an den Klippen aufgetürmten Leides
zerschellen,
als Megäre in den Orkus gestürzt,
am sengenden Feuer der Liebe verbrennen,
schamhaft frech die trotzigte Fratze entblößt,
geblendet vom Glanze des betörenden Lichts,
das Liebe zu spenden vermag.
Wann komm der Tag?!

ENG

WHEN THE DAY WILL COME?

The path of covetousness in bitter, hard struggles
For trinkets
From human hands
Gnaws with razor-sharp teeth the bred of honesty
Justly acquired through persistent self-conquest.
The raging wave of greed
Washes around and devours honesty,
Mockingly laughing at justice of its blunt, useless
weapons,
Which never bring peace.
The immeasurable greed of desire,
Like a wolf, tears apart the divine spark of humanity,
To spit it out
As a searing fire of vengeance,
As a scourge of war,
With streams of blood and violence,
With countless bestial deaths,
To darken the world
With misery and poverty for generations.
On the path of conspicuousness
The rolling wave of the wolfish voracity
With the ripping teeth of her insatiable greed
Will be dashed against the cliffs of piled-up
suffering,
Thrown into Orcus like a shrew,
Burning in the scorching fire of love,
Its face uncovered in shameful defiance,
Blinded by the radiance of the beguiling light
That love can bestow.
When the day will come?!

DE

STAUB

Der Mensch an sich auf seiner Spur
ist Staub und schwebt
als Körnchen unverbesserlich
durch Zeit und Raum im Sonnenlicht,
verdunkelt nur, was hell und klar und pur,
verfälscht mit seinem Schatten nur,
was GOTT gewollt: das Wunder der Natur.

ENG

DUST

Man himself on his trail
Is dust and floats
As an incorrigible grain of dust
Through time and space in the sunlight,
Only darkening what is bright and clear
and pure,
Distorting with his shadow only what
intends God:
The miracle of nature.

Vania Savova | BULGARIA

BG

ОТКЪДЕ ИДВАШ?

Чии са тези крила –
по ръцете ти белези стари
от жаравата още болят,
а перата
са толкова млади...
От къде си?
Тук,

В този окоп,
живи ангели бавно умират,
недокоснали земния плод,
а крилата им
приковани изстиват.
Не се спирай!
Тази длан не е моя.
Линиите ѝ
не са любов.
В мрежи
паяци впитат простора.
Не си ангел.
Просто живот.

ENG

WHERE ARE YOU COMING FROM?

Whose wings are these?
On your hands, old scars
still hurting from the embers,
while your feathers
are so young...
Where do you come from?
Here,
in this trench
living angels are slowly dying
not having touched the fruit of the earth,
and their wings
nailed, growing cold.
No, do not stop!
This palm is not mine,
hers lines
are not love.
In webs
spiders weave the expanse.
You are not an angel.
Just life.

IT

DA DOVE VIENI?

Di chi sono queste ali –
vecchie cicatrici sulle tue mani
fanno ancora male dalle braci,
le ali sono sono così giovani...
Di dove sei?
Qui
dentro in questa trincea
gli angeli viventi
stanno lentamente
morendo
non toccato dal frutto della terra,
e le loro ali incatenati,
si raffreddano.
Non fermarti!
Questa palma non è mia
Le sue linee non sono amore.
Nelle reti I ragni tessono lo spazio.
Non sei un angelo.
Solo vita

МОЯТ СВЯТ.

Твоят свят.
Докато се търсим се разминаваме.
Празниците ни
са препълнени с галактики,
които чакат да бъдат открити,
с черни дупки,
в които потъвам, за да се родя,
пулсар в спомен за бъдеще
в мъглявината на едно минало,
за което
настоящото е само миг
в хлъзгавата спирала на времето
с нишки живот
от едни други животи,
в една последователност,
проектирана
от непостоянната форма на нещата,
които ни разминават.
Ентропия на сетивата.

ENG

MY WORLD.

Your world.
Seeking each other, we part.
Our voids
are crowded with galaxies,
waiting to be discovered,
with black holes
I sink into in order to be born,
a pulsar in the memory of a future
in the nebula of a past,
of which
the present is but a moment
in the slippery spiral of time
with threads of life
from other lifetimes
in a sequence,
designed
by the impermanent shape of things,
that make us drift apart.
Entropy of the senses.

IT

IL MIO MONDO.

Il tuo mondo.
Mentre ci cerchiamo,
ci incrociamo.
Le nostre lacune
traboccano di galassie,
in attesa di essere scoperti,
con buchi neri,
in cui affondo per nascere,
Pulsar in memoria del futuro
nella nebulosa di un passato,
per i quali Il presente è solo un attimo
nella scivolosa spirale del tempo
con una durata del filo di altre vite,
in una sequenza,
Progettata dalla forma volubile delle cose,
che ci passano accanto.
Entropia dei sensi.

BG

МАГИЯТА СЕ СЛУЧВА НОЩЕМ

по изтънелите листа,
по нишката на реципрочност,
по звездните опали на смеха.
Това е времето,
в което безвремие ни прикова
към камъка,
заседнал в гърлото,
към кръста
на невъзможността.
Магията се случва
в нелогичното,
в това, в което няма грам
материя и светло минало,
граничещо
с възторжен плам,
с това,
което ни оплита
и ни владее с дързостта
да имаме непостижимото
и въпреки реалността.

ENG

MAGIC HAPPENS AT NIGHT

on the thinning leaves,
along the thread of reciprocity,
on the starry opals of laughter.
This is the time,
in which timelessness nailed us
to the stone,
stuck in the throat,
to the cross
of impossibility.
Magic happens
in the illogical,
in that in which there is not an ounce
of matter and bright past,
bordering
with rousing flame,
with this,
which entangles us
and possesses us with the daringness
to have the unattainable
despite reality.

LA MAGIA AVVIENE DI NOTTE

sulle foglie diradate,
 sulle il filo della reciprocità,
 sulle opali stellati della risata.
 Questo è il momento
 in cui l'atemporalità
 ci ha inchiodato alla pietra,
 bloccato in gola,
 alla croce
 dell'impossibilità.
 La magia avviene
 nell'illogico,
 in quello in cui non
 c'è grammo materia
 e un passato luminoso,
 confinante
 con fervore entusiasta,
 con questo,
 che ci intrappola
 e ci governa con audacia
 per avere l'irraggiungibile
 e nonostante la realtà

Ваня Савова
 Из „EXISTENTIA” 2024г.

Veselin Vasilev | BULGARIA

МАГИЧНИЯТ МАНАСТИР

Като че ли някой беше влязъл в хотелската стая и това я накара да отвори очи. Да, слънчевите лъчи се бяха настанили по стените и върху леглото. Тя излезе изпод завивката, облече набързо гимнастическото трико и излезе на терасата. Слънцето я приласка в обятията си. То се беше разположило върху морската повърхност, равна като тепсия и само малки къдрави въл-

нички галеха пясъчната ивица. Боряна разстла спортната си пътечка, зае позата Асана – Лотос и се канеше да започне сутрешната Цигун, когато дочу песента на птичките от малкият парк пред нея. Изненада я чистата мелодичност на песента в ранното утро. А този звук в хладното и леко влажно морско утро се пренася бързо и носи в нея посланието до където и до когото трябва. Тя се съсредоточи и започна дихателните комплекси от емоционалната медитация, която беше задължителна, независимо къде се намира.

След сеанса влезе в стаята да потърси приятеля си. Бяха от около три месеца заедно. Една случайност ги запозна. Нейният малък къдрав и плашлив любимец се отскубна от ръката ѝ. Изгуби се. Умори се от безуспешното търсене и докато нямаше решение, изведнъж по малката алея се зададе момче с две кученца. Да, това беше нейното. Забърза към него. Взе го в ръце без да му се кара и започна да го гали радостно. Сети се, че трябва да благодари. Изправи се почти лице в лице с момчето. Видя усмивка на веселото му лице. Заговориха се. Покани го на коктейл за благодарност. Още повече от разговора си разбраха, че в интервал от шест години и двамата са завършили испанската гимназия. Интелигентният младеж отклони настоящата покана. Записаха си номерата на телефоните. Срещата се състоя още на другия ден, дори преди обяд. Тя беше ключова. Харесаха се и оттогава винаги бяха заедно. Кардам, така се именувахе. Строен, около 180 сантиметра, с кестенява коса, сресана на път, а на средата отпред лека къдрица, като близната от език на теленце. Под снежнобялата тениска се очертаваха бицепсите на мишците и пекторалите на гърдите. Усмехнат, с пленителната си усмивка, показа театрално с ръце, че е вече готов. Момичето го целуна и каза „ей сега”. Не обичаше да се гизди, след тоалета се облече семпло, сложи лек ефирен парфюм и тръгнаха.

Автомобилът под наем се оказа почти нов и не се съмняваха, че разстоянието от Санта Понча до Валдемоса – две малки, но забележителни градчета на един от Балеарските острови, ще го

вземат за предвиденото време. Гледката от двете страни беше приятна, зелени храсти и причудливи дървета, дори пътният трафик не беше натоварен. И докато планинските завой ги изненадваха с различния от равнината ландшафт, се озоваха на паркинга, и успяха да си изберат сенчесто място. Градчето изглеждаше приказно със старите си каменни постройки. В малките пространства се виждаха много маслинови и бадемови дръвчета. Тръгнаха по тясната калдъръмена уличка, и изведнъж слънцето се скри. Погледнаха едновременно към небето. То беше станало тъмно, навъсено и гледаше надолу с помрачено чело. Забързаха се двамата и неусетно спряха пред две високи, обковани с железни ленти, тежки дървени врати. До малката отворена порта ги чакаше техния гид и веднага влязоха в Картузианският манастир, сега действащ музей. Доня Мануела, испанка, сякаш нарисувана от картините с красиво и изразително женско лице, с пленителна усмивка, с кадифен глас започна историческото представяне на сградата, но изведнъж се чу от въвн грохот, светкавици, извини се, че нещо трябва да свърши и рече;

– Уважаеми, оставям ви за много малко. И то моля, забележете къде. Това е монашеска килия с номер 4.

Приближиха се до прозореца. Боряна се загледа в стъклото. Започнаха да падат капки дъжд. По-бавно, по-бързо, в ляво, в дясно, съскащи тихо, но не искаха да се съберат и дружно да зазвучат в стихията на дъжда. Единични малки и големи се стичаха и оставяха малки начупени следи. И сякаш дочу Дъждовните капки на Ф.Шопен. Да, наистина са те. Нали точно тук е създал музикалната прелюдия. Пианист, виртуоз от епохата на романтизма. Красива младежка физиономия, с бледо лице, безупречни маниери, франт с изключително възпитание, отдаден на религиозните догми, придобити още в родното му място Желязова Вола. Докато се беше пренесла в миналото на водещия символ в музикалното творчество за времето си, тя забеляза, че капките станаха оскъдни и падаха

поединично, настана тишина. Погледна навън, небесното лице се проясняваше и като че ли искаше да се усмихне. Бурята си беше отишла. Погледна за Кардам, не бе усетила кога се е отделил от нея, стоеше пред пианото и гледаше в креслото. Отиде зад него. Обхвана кръста му с ръце, сложи глава на рамото и каза;

– Какво си мислиш, съсредоточен си?

– Знаеш ли кой е седял на това кресло, да ти разкажа ли? – Боряна се отпусна на рамото му и заслуша.

– Шопен и дамата на сърцето му пристигат и се настаняват тук, с взаимната любов на живота си. Двамата са влюбени един в друг. Тя съблазнителна, творчески талант с уникални произведения. Отначало красивия, млад Шопен не я възприема. Ексцентрична, мъжкарана, облечена в груб мъжки костюм, задължителна цигара в уста. Екстравагантно държание в обществото. И той, когато я вижда за пръв път на обществена сбирка неволно изпуска фразата ”каква отвратителна жена е този пясък”. Всичко в любовното гнездо върви добре, докато не се влошава усложнената и прогрессираща форма на туберкулозата на Фредерик. Неусетно настъпва истински прелом в душата и сърцето на Жорж Санд. Започват денонощни безсънни грижи за подобряване на здравето му. И въпреки че местното население не им помага с нищо, дори са отказвали да го снабдяват с прясно мляко, което е било много важно за него, тя успява да го закрепни здравословно.

– Сеньорита и сеньор, ето ме и мен – весело изрече завърналия се уредник и прекъсна романтичното уединение на младите хора.

– Но щом ви намирам тук, вероятно сте преживели тримесечният любовен престой на забележителните ни личности. Само ще добавя – Мадам Амандин Дюпен е била емблема на жена, дръзнала да поиска егалитарност. Тя е революция в един мъжки свят, с прокламацията, че жените не са просто покорни забавления, а субект в който има талант и познание. Заминаването от Валдемаса е станало по настоятел-

на принуда по-рано. Местното население е възроптало за заболяването на Шопен, страхували са се да не се заразят и разпространят сред тях коварната и силно заразна болест.

След ретроспективният минорен разказ тримата излязоха на улицата. Краткият летен дъжд беше освежил всичко, въздуха беше озониран, слънцето беше затоплило растенията и се долавяше аромата на цветята, а те висяха по стените на каменните къщи, бяха наредени в керамични легени като шпалир от двете страни на улицата. Много червени саксии с цветя се усмихваха весело от прозорците, имаше ги и в изобилие пред входните врати. Доня Мануела каза на гостите си, че е приятно изненадана от отличният им испански, но е впечатлена и от литературни, музикални и географски познания и иска да ги заведе пред разпятието на тяхната покровителка Санта Каталина Томас и да разкаже още нещо. Нищо, че не беше включено в беседата.

– Ето, това е къщата, където се е родила Светицата на града, превърната в параклис. Родена в бедност, търпелива по природа, особено отдадена в набожност. Духовността на Разпятието може да бъде споделяна не само от християни от различни деноминации, но и от вярващи от различни религиозни традиции. Влезте, моля да усетите нейното боготворно излъчване с вашата душа и разум.

За тяхна изненада в светилището нямаше никой. Застанаха смирени и на дистанция пред статуята – олтар, от респект към нея. Боряна усети, че нещо се движи, беше невидимо, но говореше с тих, въздействащ глас: ”Любовта е нещото, което те кара да се чувстваш потребен, тя е дар от Бог. Дали така я чувстваше и човека до теб?” Тя все още не бе чула от него – Обичам те. Може би защото бяха отскоро заедно или неговата притеснителна натура го забавяше. Сутрешната птича песен, в която се заслуша не беше ли посланието на Кардам към нея? А спомена за кратката и безмерна любов на съкилиниците от манастира. Усещаше трепетните вълни от сключените ръце с момчето до нея.

Сети се – това е внушението от Серафимите витаещи над нея, носителите на божествените идеи, които те подават, надолу към вярващите. Точно те са носителите на любовта.

Кардам по-бързо усети полета на Херувимите, които му внушаваха да има чувство за хармония с Боряна. Те му казаха, че тя е божия дар за него. Погледна я: красивото ѝ лице излъчва доброта, спокойни смирени очи, излъчващи, ласкателност и милосърдие, обнадеждени чакат неговата любов и всеотдайност към нея. Тя не говори излишно, но му изпраща послание чрез чувствителните си ръце. Тя е неговото доверие. Тяхната любов е отскоро, но е свежа и чиста. Почувства, че трябва да се обърне към нея, да я притисне нежно и с цялата си любов да ѝ каже – обичам те!

Небесната бяла аура ги беше обладала с перфектна прегръдка в Истинолюбие – мисля за теб, мислиш за мен. Светата обител ги беше събрала в едно цяло под чудодейният поглед на Светицата.

От вгълбеното душевно уединение ги извадиха две малки дечица, които неволно се блъснаха в краката им, и започнаха с тънките си звънливи гласчета да се извиняват многократно. Огледаха се. Около тях беше изпълнено с много хора. Бързо излязоха на улицата и се вляха в потока от хора приемайки техния весел глъч и настроение. Спряха се до вратата пред тях, украсена с религиозни символи. Встрани от нея неголяма плочка, с художествено оформена порцеланова фотография, показваща случки от живота на Покровителката на града. И ето плочка и на следващата и по-следваща врата, а някъде имаше и от двете страни, но навсякъде с различни, неповтарящи се сюжети. В един момент Боряна усети, че Кардам го няма. Огледа се около нея. Обърна се. Видя главата му да се подава от един процеп, между каменните къщи. Бързо дойде при нея с букет от полски цветя. Подари ѝ ги с дълга прочувствена целувка и думите ”за теб, тук са вложени нашите послания за любов, доверие и общо бъдеще.“ Щастливото момиче погледна букета от палитра полски цветя, аранжиран с бръшлян и здравец, прие с радост посланието от

символа на цветята и с магнетична нежност го прегърна и нареди нежни, но много тихо, само той да ги чуе, искрени слова на чувствата си.

01 май 2023
гр.Шумен

BG

СЕЛСКИЯТ ЛЕКАР

Пасажер от каюта 46 стъпи на борда на круизния кораб под аплодисментите на част от екипажа, които ги посрещаха след като съобщят името на пътника. Администратор веднага оформи пластиката му, която щеше да бъде и паспорт и разплащателна дебитна карта на всички места на борда. Тръгна надясно по пътеката, където му посочи придружаващият камериер. Усети речния бриз в лицето си, и че нещо спря над глезените му. Стандартен лист от детско блокче за рисуване. Взе го в ръце и започна да го разглежда.

– Господине, тази рисунка е моя – пред него стоеше 7–8 годишно момиченце със събрана коса на опашка. Бледа, до леко жълтеникава кожа на лицето. Очите тъмни, гледащи уморено.

– Това местната католическа църква ли е? – запита мъжът.

– Не, това е катедралата в Кьолн, господине. Ще ми дадете ли скицата, моля?

Докато разопаковаха багажа, дикторски глас по уредбата ги прикани да вземат спасителни жилетки и пояси от каютите си и да се качат на първата палуба за обучение при аварийни ситуации. Всички пътници взеха участие и старателно изпълняваха всичко, което им се демонстрираше.

На вечеря, преди да седне на стола си, на съседната маса видя момиченцето, вероятно майка ѝ и друга дама, поздрави ги. Стори му се, че дамата го загледа и леко се усмихна. Представи се на спътниците си, с които щеше да бъде на вечеря през време на цялото пътуване.

На следващата слънчева сутрин, след закуска, всички бяха на борда и искаха да видят атракцията на шлюза Железни врата, стесняваща руслото на тихия бял Дунав. Туристите наблюдаваха съ-

средоточено и почти не разговаряха помежду си.

След като видяха зелените високи хълмове от двете страни, сиреч двете врати и как кораба преминава от нисък към висок шлюз всеки тръгна към кафето, джакузи или фитнеса. Настигна го дамата от съседната маса и го заговори.

– Казвам се Мина Нанева, а вие сте д-р Валчев, зная, че имате лекарска практика на село и в града! Предполагам, че все така сте отдаден и прецизен към пациентите си. Познаваме се отдавна, когато работехме като екип по превенция на наркоманията. По образование и призвание съм детски педагог и логопед.

И още приятни неща му разказа за работата с тинейджерите, от което му стана приятно. Елегантно се извини, направи ѝ кавалерски жест с лек поклон и каза, че бърза за фитнеса.

На другия ден, корабът пътуваше срещу течението по-бавно и всеки от туристите си беше намерил занимание. Докторът си беше поръчал коктейл и си го пиеше бавно и с наслада.

– Наздраве и добро настроение – го поздрави с усмивка детската педагожка.

– Наздраве и на вас, госпожо, моля седнете.

След като обсъдиха всичко до тук за пътуването, най-често срещана тема между туристи, тя помоли да сподели нещо по неговата професия. Лекарят кимна и я погледна поощрително.

– Не исках да Ви занимавам с лекарски теми, но започнах да се притеснявам и аз, а за майката на Ная да не говорим. Детето боледува още преди да се качат на борда. Намерила тук лекар интернист, той прегледал гърлото, подбрал от многото лекарства, които майката носела, но лечението не дало ефект. Дори започнала да поддържа температура по-висока от досегашната. Случайно попада на лекар по ушни и гърлени заболявания, но те били весела бохемска компания.

Отказал с думите, че няма никакви инструменти. Все пак погледнал болното дете и казал на майката да светне с телефона в гърлото. Направил добавка към лекарствата. Добре, но подобрене няма. Не съм казала на майката, че сте лекар, но искам да го прегледате.

Той се сети, за момиченцето с тъжните очи и обеща да го прегледа.

Дълго разпитва майката за сегашното заболяване, минали заболявания, какви и колко често приема лекарства. Едновременно задаваше и кратки предразполагащи въпроси на детето, което започна да отговаря по подробно за заболяването си. Извади слушалка от плика който носеше и започна да прислушва детето, гърди, гръб, двете страни на гръден кош. Дамите се погледнаха впечатлени от прегледа и всяка си помисли дано да има ефект. Д-р Валчев извади и шпатула за гърло. Майката светна с фенерче от телефона. Прегледа завърши с изследване на корема и врата.

– Госпожи, болни са само сливичките и са путидни в начална степен. Лечението от колегите е добро, но няма да има ефект, защото детето е резистентно от честото вземане на лекарствата и вероятно прилагане на самолечение, което точно сега ви създава проблем. Ще ви напиша рецепта. Утре имаме цял ден в Будапеща и отиваме заедно на аптека.

Попаднаха на аптека бързо, на крайречния булевард. Голяма, добре уредена. Насочиха се към свободно гише. Посрещна ги представителна дама над шестдесете години с прическа и подходящо поставен макияж.

– Jo napot, asszonyom* Keyszi csokolom- каза на унгарски лекарят. Кое то означаваше на български: добър ден госпожо, целувам ви ръка, рече лекарят и учуди дамите до него.

– Kerem, ur, отвърна тя – моля, кажете, господине – на български.

– Kerem az, orvossag. Orvos vagyok. – Моля, дайте ми лекарства. Лекар съм – казано на български.

Тя се усмихна. Разбра, че е чужденец и поласкана, че говори на родният ѝ език го попита от къде е. Той ѝ отговори на унгарски. И за миг всички думи на този език му секнаха в главата. Попита дали говори немски. Тя озадачена отговори; *Natürlich***, *her doktor* – разбира се. Наследниците на Кайзера бяха запазили имперският език и достолепни обноски.

Д-р Валчев каза на майката, че могат да продължат на немски. Отдалечи се и седна на стол до панорамната витрина. След малко надписа дозировката на лекарствата. Погали Ная по главата. Пожела ѝ бързо оздравяване, тя го изненада с усмивка и се разделиха.

Видяха се на следващия ден на вечерята. Докторът изчака дамите от съседната маса да станат и попита, настигайки г-жа Нанева дали могат да поговорят. Вечерта беше спокойна, тиха, дори не се чуваха и корабните двигатели. Седнаха на открито, сервираха им питиета. Дамата побърза да сподели, че малката пациентка вече няма температура и си хапнала добре. Докторът попита събеседничката си дали иска да чуе една история. Тя кимна утвърдително.

Той започна да говори тихо, не искаше да го чуват околните. В селото в, което работел имало лечител, точно на такива заболявания както сегашния случай. Казвал се бай Ради. Честно си практикувал занаята от много години. При него идвали болни, и малки и големи, от къде ли не, от близко и далече. Над 5-6 пъти по негова покана идвали и специалисти по ушни-гърлени болести, пък и от други инстанции, внезапно за проверка. От различни места да се убедят, че няма шашма, всичко е дар природен, зависи все пак и от човешките ръце. Не лекуваше когато по неговите думи имаше топчета на врата, и когато накрая на сеанса не чуваше задължителният звук за него, че е свършил работата до край. Тогава задължително ги изпраща при лекар за лечение. Бил ходил по негово настояване и той да гледа сеансите, дори се пробвал под зоркият му поглед. Лечебният метод беше дърпане на уши. Запомнил е ритуалът. Педагожката доловила преждевременно края на мисълта, го прекъсна.

– Искате и това да приложите като лечение на детето, за по-бързо оздравяване. Грижата за лечението беше ангажирала и нея, само каза, че с това се заема като педагог.

Говориха и по други теми. За лека нощ лечителят каза, ако има споразумение нека това да бъде утре около обяд.

Докторът влезе в дамската каюта, видимо настроението беше добро. Поиска и направиха подготовка, по тялото не трябваше да има стягащи колани, дрехи, дори махнаха панделката в косата, събуха и чорапките, за да може болестта да излезе. Лечителят сложи детето по гръб. Обясни на малката пациентка, че ще направи лек масаж на вратлето да не се страхува и да не се движи, да диша спокойно. Концентрира се и започна като да чува думите на бай Ради. „Бавно сядаш на колене и се отпускаш до човека, слагаш ръцете на долната челюст, опипваш къде са сливици, те са големи топчета. Полека движеш ръцете нагоре към ушите, стигаш до тях, леко ги поглаждаш, хващаш ушни миди от двете страни и с умерена сила подръпваш два пъти. Чуеш ли Пук Пук – уцелил си лечението”. Дали чу пукането не разбра, но детето се засмя с глас, а дамките плеснаха с ръце. След десет минути детето доби настроение, лекарят поиска да отвори широко уста, то го погледна в ръце, бяха празни. Сливиците бяха смалени и най-важно нямаше налепи. Късно вечерта на другия ден напуснаха Пасау. На вечерята Ная и майката ги нямаше. На тръгване Нанева му подаде плик, от който извади и отвори рисувателен лист. Освен познатата картинка на катедрала, второкласничката за трети клас, Ная беше написала: „Благодаря на чичко доктор от село, който ме излекува, а чичко докторите от града.. – не се чете. Той поиска да направи контролен преглед, но му отговориха.

– Детето е много добре, с майката заминаха за Кьолн. Посрещна ги техен приятел на пристанището, при който отиваха да живеят за постоянно. А този малък плик е за вас, Докторе, от майката. От мен също голямо благодаря. Успех в медицината и лечителството.

Д-р Валчев седнал на горния малък дек в ранното утро, гледаше шарените крайбрежни селища в очакване кораба да пристигне във Виена. Опитваше се да анализира конвенционалната и алтернативна медицина. При лечителя чуеш ли пук-пук и приемаш крайна оценка за завършено успешно лечение. При конвенционалната

медицина лечението се прави стъпка по стъпка. Последната е контролен преглед и няма точна оценка за резултат леге-артис. За добрия лечебен изход е важно да има взаимовръзка с двата вида методики. Да, но сега има и високотехнологична медицина, а емперичните знания натрупани от много години при лечителството. Да се надяваме, че юрисдикцията в тези две категории ще въведат регулации за синхрон между тях. За медицините е най-добре страдащият човек да получи облекчение на болката и трайно възстановяване на нарушеното здраве.

– Дами и господа, току що акостирахме на пристанище Нусдорф – съобщи капитана на кораба. – Приятен престой в града на музиката!

**унгарски език; **немски език
5 юли 2022, гр. Шумен*

BG

ХЕРБАТКА

Близо половин час самолетът кръжеше над летището. Имаше наземен проблем. Най-после съобщиха, че кацат. Получи се меко кацане и пътниците свалиха напрежението си с продължително ръкопляскане, дори на лицата на повечето от тях се появиха усмивки.

– Дами и господа, добре дошли на летище Модлин! – поздрави пътниците капитанът на аероплана.

Тримата колеги студенти медици пътуваха за Варшава и се замислиха тук ли трябваше да кацнат. Слизайки от автобуса забелязаха, че терминалът в който влизаха имаше и неосветени части. Униформеният служител ги заведе пред граничен контрол и им каза, че има проблем и трябва да изчакат. Осветлението изгасна, но светна след две-три минути. Обслужи ги бързо. Озоваха се в залата за посрещане. Имаше много табели, но техните посрещачи ги нямаше. Повече от четвърт час ги търсиха, не намериха никого.

Водачът им доц. Лисанов се заговори с непознат мъж. От него научиха, че преди час се

появил непрогнозиран ураган с проливен като от водопад дъжд, изключително силен вятър, който е направил много поразии. Били прекъснати всички наземни, подземни и интернет комуникации. Не работели и мобилните телефони. Електропреносната мрежа не работеше, а осветлението било от резервно захранване, но често прекъсвало. Малката група се насочи към кафето, но не само то, нищо не работеше. Доцента за кой ли път се опитваше да се свърже с организаторите на конференцията, но напразно. След малко всички опитаха да се обадят, но дори нямаше сигнал, бурята беше създавала сериозни проблеми навсякъде. Часовникът показваше три часа след полунощ. Търпението беше задължително, добре че бяха седнали.

Доцент д-р Лисанов от катедра по биохимия, среден на ръст човек, с гладко сресани назад коси, леко оредяващи, бивш спортист, все още запазил спортната си фигура, организиран и делови като темперамент още от 7 часа беше започнал да звъни на мобилните номера които имаше. Най-после след многократно и настоятелно търсене се обади помощник ректора. Учтиво и многократно се извини за случилото се конфузно разминаване относно посрещането. Каза, че след около час на изход "S" ще видят табела с надпис на академията.

– Хайде, колеги, събуждайте се, направете си тоалета доколкото е възможно. Има нормално ел. захранване и тръгваме да търсим изхода, където ще ни посрещнат.

На споменатия по-горе изход имаше доста пътници, но триъгълна табела с бранда

"Akademia Medyczna w Warszawie"* беше най-високо. Самия посрещач беше висок, млад и усмихнат мъж. Бързо ги заведе до близко паркирания лъснат автомобил, черен SAAB. Обясни им, че това е второто летище на столицата. Ще пътуват малко по-дълго, но не повече от четиридесет минути, зависи от трафика, и натисна педала на газта.

В фоайето на ректората неочаквано за делегацията ги посрещнаха ректора и помощник-

ректорката. Доцента и професор Карлович се оказаха колеги по молекулярна биохимия и след сърдечна прегръдка и поздрави се насочиха към ректорския кабинет. Младите хора бяха любезно поканени от дамата да я последват.

– Панове,** от името на пан ректора и мое име поднасям извинения за неслучилото посрещане и неудобния престой на студения терминал. Но заповядайте, настанявайте се удобно. Ще направя веднага хербатка, да ви стопли и подобри настроението.

На студентите веднага им направи впечатление изисканото обзавеждане, стилни мебели, оригинални картини по стените, неголяма заседателна маса, кожени кресла, където веднага се бяха настанили. На по ниската маса пред тях бяха сложени сандвичи, сладки, плодове.

*медицинска академия Варшава
**господа/полски език/

– Заповядайте, специално приготвената от мен хербатка* от естествени билки и по 12 капки в чаша „Хенеси”, за бодрост и настроение. Вземайте си от всичко пред вас, а това са домашни сладки, приготвени по моя рецепта. Моят син ги обичаше много. Вие сте на неговата възраст. Моля, вземайте си от всичко, не се притеснявайте. Аз съм Юстина Новикова, а вие сте?

– Благодаря, пани Новикова, за любезното и сърдечно посрещане! На какъв език да говорим, немски или английски предпочитате? – избрах втория език – Аз съм Петър, това е Георги, студенти медици в осми семестър. Това е Делян, той е по-напред, учи в 10 семестър. Ще вземем участие в медицинската студентска конференция с два наградени доклада. Не зная дали сте запозната, регламента на форума изисква те да са получили национална или международна награда.

Виждайки, че студентите се притесняват да вземат от предложената гошавка, г-жа Юстина ги подкани да си вземат от всичко и отиде до прозореца да отговори на телефонно позвъняване. След това се загледа по-продължително

към небето. Тя беше стройна, с висок за жена ръст, кестеняви коси, меки топли кафяви очи, говореше бавно с приятен алтов тембър. Върна се с кана ароматен чай и ги покани да си сипят, да не се притесняват.

– Уважаеми господа, често ходя до прозореца, от там се виждат самолетите, идващи от Америка. Моят син емигрира там като беше студент в трети семестър на военната медицинска академия, дори не се яви на изпити. Сега щеше да е като вас в осми семестър – погледна майката към двете момчета. – Като видя пристигащата машина ми трепва сърцето. Идва ли си? Животът трябва да се живее в радост и любов в родината си. Когато Земята променя вибрациите си, нямаше как сина ми да не отработи новопоявилото си желание в кармата си. За промяна чрез нещо ново, без да има общо със старото си житие, прие ролята си на самотен мигрант. При янките парите, кариерата и користта са абсолютен смисъл. Затова там оцелява само един хармоничен, напорист човек. Там Вселената дава много на тялото и малко на духа. Съдбата на емигранта в много случаи води до неблагоприятно и оформяща се депресия и то устойчива в личната кармична структура.

– Бъдещето е проекция на ума и той се опитва да емигрира от настоящето към бъдещето с цел престижна реализация – отговори Петър.

– А при вас как е млади господа и бъдещи лекари? – запита пани Новикова. – Животът протича в настоящето. Нашето Его ни заблуждава като ни дава надежда за бъдещето чрез миграция. И какво се оказва, че Егото е враг на настоящето.

– Оглеждаш се около себе си – продължи мисълта си Петър. Той имаше арменска кръв по майчина линия и диалогичността му се отдаваше. – Възприемаш информация от приятели, медии и Вселената. Изпълваш се със спокойствие, увереност, реално умът ти спира да се възпротивява. Вземаш решение. Куфарът и раницата са готови и си емигрант в полет. И какво търсиш? Да се идентифицираш с професия, хоби или каквото ти е приятно. Къде и

как? Дали парите, богатството към охолство са стимулиращи и търсещи причини. Моето Его е склонно към миграция, но след дипломиране.

Госпожата с радост разговаряше с тези млади интелигенти младежи. Самата тя беше се изградила на добро ниво като клиничен психолог.

Забеляза, че Георги и Делян започнаха да се притесняват да не пропуснат откриването на интернационалната студентска конференция. Често сменяха кръстосаните си крака, потриваха длани, поглеждаха към вратата.

– Господа медици, виждам че се притеснявате да не закъснеете. Моля, кажете когато сте готови, колата ви чака долу. След като ви остави, нашият шофьор ще достави багажът ви във вашия хотел. – Дискретно ги погледна. На румените им лица беше изписано спокойствие, очите излъчваха топлина и доверие. Тя изпита удоволствие, че бе успяла да ги посрещне, затопли и предразположи към кармични размисли. А дали това се случва понякога от добри хора и към нейният емигрирал син? Дай Боже!

*чай /полски език

Конференцията беше открита забележително. Имаше над 200 участници от около тридесет страни. С добра сценична сценография беше показана част от полската национална традиция. Професионалните изпълнители повдигнаха настроението и духа на присъстващите.

На другия ден започнаха представяне на научните доклади. Имаше голямо присъствие на хабилитирани учени и преподаватели. Те участваха и в различните по дисциплини секции. Дебнеха и търсеха иновации в представените проучвания и отличаващи се студенти в разискванията. Трябваше им нови идеи и реализации в технологиите за дигитално здраве и персонализирана медицина. Търсеха настроени и готови мозъци за техните катедри и научни лаборатории.

Двата доклада на нашите студенти бяха в различни часове и в различни аудитории. Движеха се компактно и можаха да се насладят на пред-

ставянето и добре развилите се в тяхна полза разисквания от много участници. Това доведе до добро класиране. А двете разработки, едната в областта на биохимията: Молекулярни съединения и комплекси за синтетично получаване на невротрансмитери, а другия: Ламбо от перитонеума на болни и присаждане върху язвени увреждания в стомах и дуоденум.* Най-голямата изненада и импулсивна радост се получи от завоюваното второ престижно класиране и на двата доклада. Ненадейно, но заслужено за положеното старание. Доцента беше във възторг и безгранична радост, не спираше да поздравява младите с новаторска дейност медици. Още две престижни международни награди щяха да красят галерията на варненския медицински университет.

Трите конферентни дни за свежата научна и творческа мисъл преминаха бързо и неусетно. Контактите между колеги от различните университети се оказаха повече от ползотворни. Това мнение изрази и многото присъстващи хабилитирани лица, които си тръгнаха с много записани имена и телефони от участниците. Разговорите продължаваха и в салона на хотелската рецепция. До българската група се приближи представителна дама.

– Добър ден панове и доцент Лисанов! Виждам ви в добро настроение. Поздравления за успешното представяне и получената награда! Това е за вас – тя подаде пакет добре опакован с красива хартия и панделка към Петър, който се смути и не посегна да вземе подаръка. Г-жа Юстина, както я наричаха медиците, продължи патетично – Истинско богатство е да умееш да даваш, а не да вземаш. Да бъдеш щедър към другите. Да имаш свободата да правиш това, което обичаш, но най-добре в Отечеството си. Приятен път и добри спомени ви пожелавам! Всички разопаковаха подаръците си и започнаха да благодарят на дамата. В това време Делян набързо беше прелетял до цветарският бутик около хотела и връщайки се задъхан, поднесе букет на г-жа Новикова.

– Благодаря за сърдечното посрещане, което ще помним дълго! От Вашите думи разбрахме, че животът трябва да се живее с радост и любов, достигащ сияйна точка на духовна енергия, но на родна земя.

Така премина един епизод от живота на тези хора като на лента, чиито вътрешни сили искаха да живеят в хармония устремени към успеха и надеждата.

**анатомично, част след стомаха
8 март. 2024 г.
гр. Шумен*

ЩЪРКЕЛИ В СЕЛО БЕЗ ЧЕРКВА

Малко преди да направят завой и влязат в селото, единият от двамата пътници в колата поиска да спрат на отбивката в дясно, искал да покаже нещо. Отвори вратата, започна да слиза и отведнъж се прибра обратно и притеснен бързо започна да обяснява:

– С периферното си зрение ми се видя, че ни удря боен изстребител. Широко разперени криле, насочена напред стреловидна част, право към автомобила ни. А това било виж кой. – каза по възрастният от пътниците.

По задното странично стъкло се чу двукратно силно почукване. И двамата се обърнаха на там. И какво видяха. Щъркел. Гордо изправен, висок над един метър, бели полуприбрани криле, в края с черно оперяване, червен клюн. Разпери криле, широки около метър и половина и малко повече дори, червени крака в същия като клюна цвят. Размаха с криле и литна. Чу се някакъв шум от падане на предмет. Мъжете слязоха от колата и я огледаха Дясното странично огледало беше откъснато, като че ли отрязано с ножовка. Каква мощна сила на размаха на крилете при излитане има тази птица.

– Нещо искам да ти покажа, даскале. – рече ходжата. – Виж в края на поляната, ей там към магистралата. Има няколко щъркела. Това е мочурливата част на поляната. Има богата храна за тези птици: жаби, змиорки, гущери, червеи.

А в този край към нас пък е местото, където се събират и подреждат есенно време преди излитане на юг. Сутрин съм идвал нарочно да ги гледам. Подреждат се като самолетни ескадрили, в триъгълник по техен приет начин на летене. Тъжна раздяла с нашите приятели, с които сме свикнали през цялото лято.

Форд фокус-а потегли и след две, няма и три минути влезе в главния път на селото. И докато сладко си говореха, пристигнаха пред двуетажната училищна сграда, изучила и възпитала много деца. Вече имаше и известни сред тях, заели авторитетно място в обществото.

– Ето тук на това място, където е окачена камбаната на гредата, сложена между два дебели дървени ствола и яко оформени чатала трябваше да е черквата – продължи ходжата. Какво правиха какво струваха християните, не направиха строежа. От събраните пари купиха камбаната. Имаше спор параклис ли да е или неголяма черква, не разбрах. И така над четиридесет години. Не са малко. Ние местните мюсюлмани имахме готовност да дадем всякакъв вид помощ, а мюфтията, наш съселанин, пък имаше готовност и за по-голяма. Но черковното настоятелство така и не се разбра по между си. Каква е причината не зная, но така и не се съгради молитвен дом.

Ходжата или както се обръщаха към него дядо Ибрям, приближаваше 90 години, но все още имаше сили и правеше молитвите в джамията по начина, който беше усвоил в Нювваб*.

*духовно училище за имами

Когато говори и обяснява Корана, чрез аятат и сури всичко му се разбира от запазения правилнен говор. Един или два пъти се качваше макар и бавно на минарето с напев поканващ за молитва. Държеше на традицията. А техника имаше монтирана. Дребен, жилав старец, че и бързо вървеше.

– Даскале, ще ти река и една легенда за тези птици. На земята, която обитават щъркелите не могат да раждат и затова Господ е отредил

да идват при хората да раждат и отглеждат малките си. И на много места гнездят до християнски храмове. Ако си забелязал до джамията не свиват гнезда. Защо ли? Защото не е свято място, а само молитвен дом. Нашето свято място е в Мека.

– Довиждане, дядо Ибрям – рече даскала. Подаде ръка на душеприказчика си и тръгна към училището. Замисли се. Всяка година той подреждаше децата на голямата тераса на втория етаж на школото в края на март и първите дни на април. Показваше трите гнезда, които се виждаха от там и вече се бяха завърнали от юг или мъжкарят, който подреждаше гнездото или двойката. Разказваше любимото си християнско предание: „Родил се Исус. Дошли всички мъдрци да честитят новороденото. Дошли и животните. Знатното чедо лежало в скромно ложе без постелки. Щърко нямал дарове и скъпоценности да поднесе. Отскубнал от перата си и ги подложил под младенеца да има топла и мека постеля. Исус благословил птицата за този искрен и топъл жест с вечна слава, затова и до днес щъркелът е символ на раждането и покровител на новородените.”

– Господин Николов, мога ли да изведа децата на терасата? Искам да онагледя урока си с птиците. – Погледна колежката Панайотова. Беше се дълбоко замислил и не я чу. Помоли я да повтори казаното от нея. Отговори й положително и продължи по стълбите нагоре.

Биолог по образование и природолюбител по призвание, вече с богат педагогически опит, знаеше как да подготви нагледно уроците си, за да могат децата да запомнят разказаното. Подреди децата така, че да могат да виждат всички.

– Деца, от разказаното за многото птици, днес ще мога да ви покажа единствената едра птица, която гнезди в населени места, а това е щъркелът. От тук се виждат добре трите гнезда на семействата. Народната мъдрост предава, че там където в двора има гнездо, обитателите на къщата са закриляни от бедни и са късметлии. Тези двойки не се разделят, остават през целия си живот за-

едно и са символ на верността един към друг. Те носят ново начало на сполука и благоденствие. Погледнете към по-близкото гнездо до нас. Виждате там има вече четири малки и всички са на края на гнездото, изправени да ги виждат хората. С това птичето семейство дава реален пример на младите двойки да последват примера им и да народят деца. – Урока протичаше при пълна тишина. Госпожата беше донесла и бинокъл и започна да обяснява на всяко дете как да си служи с уреда. Децата, които бяха видели с бинокъла малките щъркелчета, радостно споделяха какво са правели доближените почти до тях мъничета. Урокът продължи с питане от децата и отговори от учителката.

Учителя Никола Николов преподаваше повече от тридесет години в училището, а последните десет години беше и директор. Прехождаше, но това не му пречеше. Работеше с удоволствие. Пък и вече имаше школки автобуси за радост на децата и облекчение на преподавателите. В късния следобед след като си беше довършил работата, вървеше бавно към автомобила си. Докато ровеше в чантата си за ключовете, погледът му се спря на утихналата камбана – култов християнски символ, сложена максимално високо да доближава височината на камбанария, а тя беше и доста голяма и го върна към днешния разговор с ходжата. Преди в селото имало повече от десет щъркови гнезда. А сега бяха три, които се виждаха от училищната тераса и още едно в другата махала зад близкия рид. Нямахше нови обитатели, дали наистина заради липсата на черква? Е, все пак трябваше да се вярва на преданията. В църковните догматични изображения имаше всички светци разположени от купола и по стените. Когато влизаха миряните и се молеха чрез светиите, техните желания достигаха до архангелите. А те пращаха небесните Божии тайнства към християните, за да се случат желанията им чрез молитвите. Ако идват нови щъркели, гнездат и имат поколение, сигурно ще изпращат послание към младите хора и те да последват техният пример и да народят наследство. А в последните пет годи-

ни, учениците намаляваха, нямаше новородени, паралелките бяха маломерни. Стартира двигателя, даде лъв мигач и тръгна. Замислен, не усети кога дойде до хранилката на птиците. Щъркелите бяха пак там, събираха сили чрез храната. А трябваше да нагостят и малките. Горди, грижовни родители, с клюнове пълни с храна отлитаха един след друг към гнездата си. Отрочетата трябваше да растат бързо по законите на животните.

30 март 2024гр. Шумен

Veska Ducheveva | BULGARIA

BG

ОБИЧАМ ТЕ, ОБИЧАМ ТЕ, ОБИЧАМ ТЕ

аз съм тая,
която слага трапезата
и те черпи с емоции и любовни признания,
че те обича и с теб е щастлива
като глупачка
спечелила милион от лотария

аз съм тая,
която ти вярва,
когато ѝ казваш колко е хубава
и как някога ще бъдете заедно
защото е смисълът
на твоето съществуване

аз съм тая,
която остаря без да порасне
и още вярва на красивите приказки
за любовта, за тъгата и болката и...
че има хора, които
докато са живи обичат се

аз съм тая,
която не лъже
когато по сто пъти казва,
че те обича
дори когато знае, че нямаме бъдеще
защото си само
продавач на илюзии

сега жадувам за теб
и се радвам и страдам,
вместо да очаквам вече
оная с косачката,
но ако Бог е решил така да свърши животът ми
остани с мен на трапезата
и нека двама да чакаме

аз вече се радвам, че съм толкова възрастна
и, че няма да видя как остаряваш
защото преди теб ще си тръгна
без от ревност разкъсвана
защото вече разбрах,
че само ти ми оставащ

*15 юни 2024 г
Видовден*

IT

TI AMO, TI AMO, TI AMO

lo sono quello
chi apparecchia la tavola
e ti attira con emozioni e confessioni d'amore
che ti ama ed è felice con te
come uno scemo
ha vinto un milione alla lotteria

lo sono quello
chi si fida di te
quando le dici quanto è bella
e come starete mai insieme
perché è il senso
della tua esistenza

lo sono quello
che è invecchiato senza crescere
e crede ancora nelle favole
sull' amore, la tristezza, il dolore e ...
che ci sono persone che
finché vivono si amano

lo sono quello
che non mente
quando lo dice cento volte
che ti ama
anche quando sa che non abbiamo futuro
perché sei solo
un venditore di illusioni

ti desidero adesso
e gioisco e soffro
invece di aspettare già
quello con il tosaerba
ma se Dio volesse così che la mia vita finisse
resta con me a tavola
e aspettiamo entrambi

sono già felice di essere così vecchio
e che non ti vedrò invecchiare
perché partirò prima di te
senza essere dilaniato dalla gelosia
perché avevo già capito
she per me rimani solo tu.

ДА НЕ ПОВЯРВАШ

Аз съм тая,
 пред която можеш спокойно
 да развяваш старата си, раздърпана пижама,
 а в очите ѝ
 да изглеждаш като рицар,
 от който по-красив
 в света изобщо няма!

Само аз съм тая,
 която ще търпи
 безбройните ти страстни почитателки,
 ще се усмихва,
 ще мълчи
 и даже ще се радва
 на успеха ти!

Аз съм тая,
 която тъгува,
 когато сториш поредното безумие
 и твоите тайни грижливо прибира
 забравила разум и благоразумие!
 Остани си при мен,

къде ще намериш
 друга такава влюбена откачалка,
 каквото да правиш
 аз все съм щастлива,
 като някаква тичаща по жаравата
 в транс нестинарка!

NON CREDERCI

Io sono quello
 davanti al quale puoi tranquillamente
 per sventolare il tuo vecchio
 pigiama strappato
 e nei suoi occhi
 sembrare un cavaliere
 di quello che è più bello
 non ce n'è al mondo

sono l'unico
 che durerà
 i tuoi innumerevoli fan
 appassionati
 sorridera
 resterà in silenzio
 e sarà anche felice
 del tuo successo

Io sono quello
 il che è triste
 quando fai un'altra cosa folle
 e i tuoi segreti accuratamente
 messi da parte
 dimenticato la ragione
 e la prudenza

resta con me
 dove troverai
 un altro mostro innamorato del genere
 qualunque cosa tu faccia
 sono ancora felice
 come qualcuno che corre
 sulla brace
 in trance nestinarka!

Yasen Kalaydziev | BULGARIA

EN

THE WORLD WILL CONSIST OF WOMEN ONLY

Absolutely no one could have foreseen that the things would take on such a direction that quick! But the New Global Census confirmed it: 18%!!! That's right – with three exclamation marks and with big red letters on the background of the jubilant crowd of women: “MEN PRESENT NOW ONLY 18% OF THE WORLD’S POPULATION!!!”. In a feverish state of mind Luke started reading the text shown on the phosphorescing video screen. With this pace the world was to be populated with women only in some 150 years. “Do it sooner!” – shouted the speaker among the enthusiastic crowd, and her camera magnified mouth seemed to occupy the whole screen. Luke felt this as painful perhaps as all of his gender comrades who read the official

declaration of the Government and listened to the comments. The world did not want them, men had turned into a giant refuse mass.

At this very moment the autopilot light lit – his taxi had come closer to another car in front – did he want to over run it? With effort Luke detached his eyesight from the video screen and turned off the magnetic disabler – the invisible force that kept him in the same traffic direction line – then he directed the car in to the opposite one. He could have of course changed his mind – the autopilot would have driven behind the other car. But not – he was in a hurry to reach “Lesbos”. That night the bar was to be overcrowded with celebrating women and may be this was a reason enough for him to be present there. After the manoeuvre his attention was engulfed in to the video screen again. He started switching through the channels until he saw a man making comments. He hoped he would hear from him something more positive about the future of his gender. The commentator was making a historical summary on the topic:

“...In the distant 2015 the two ladies who were the first couple wished to have a baby without the need of a man. It was then invented the well known nowadays method of artificial conception by “FUSION OF TWO OVA...”

(the big letters continued to show on the screen)

“The new method excelled the CLONING,

(a picture of “Dolly” the sheep appeared)

... which made the first time for a spermatozoon to be unnecessary for the process of conception. But in the process of the cloning the new born specimen is exact copy of one of the parents which breaches the law of the biological diversity while with the new method they all have their genetic code....”

“It is but that they are only female” – smiled bitterly Luke. Every kid knew that by the fusion of ova were combined two X-chromosomes and there was no way a boy to be born.

As if overheard his thoughts on the screen appeared a female commentator with excited voice:

“XX symmetry is a sign of perfection!” – then through fits of laughter she grabbed the present in front of her cup of water and spilled it over the head of her colleague. He started blinking with his eyes to add to the comic effect and the screen turned into eruption of colourful fireworks.

“It is our fault – Luke murmured to himself – perhaps this method was created by a man as most of the discoveries” – and he turned off the monitor.

When he arrived at the taxi-stand his colleagues were already gathered in discussion of the news:

“It all started in that miserable XX century” – he overheard as he was approaching.

“The feminist movements?” – somebody returned.

“No, simply the Roman number twenty resembles the two X chromosomes” – rejoined somebody in jest.

But nobody laughed. It was a fate’s sign that at that time were laid the foundations of female dominion: it was first the political equality that men gave to women, then the technical development that deprived the male gender from its physical predominance – hence women received equal working rights with men and gained economic independence. And so the communication between the genders started to depend on that fragile mental state called feelings. The sexual revolution removed another pair of shackles and while the independence was making women stronger and stronger men started stupefying more and more. In the previous centuries they were knights ready to die for the sake of glory, dueled each other to defend their honour, were made of strength and sound spirits but in the XX century they turned into indecisive milksops ready for anything to make some career. .... In that very moment women found it right to plead real men to be found only in history. And, o, God, the first scornful opinions turned up in female companies disseminating from mouth to mouth that men were not capable of anything

else but to fertilize. Had it been possible they wouldn’t even seek them for that.

The marriage as institution started to corrode and divorces grew at immense rate, the single sex co-existence was legitimized and all this made in one single century.

And this was the mere beginning of the events that happened later: After the invention of the Method in the following centuries the number of women significantly increased. By means of voting they overtook the men from power. Then the genocide over the strong gender was legitimized and seen with the power of a doctrine and those who happen to oppose it were caught in hours by means of the DNA-bank and the new devices of the police.

Instead of listening to the complains of his colleagues Luke considered much more important to go to “Lesbos”. The bar was situated immediately to the taxi-stand. He used to go there always whenever happened for him to be on shift. It was still possible for one to find in the bar a naughtier girl who wanted to try the old fashioned sex with a male ignoring the whole variety of toys for satisfaction with other women or the satisfaction pills. But it was harder and harder to come across such a girl – therefore men felt themselves forced to offer sex to each girl they met. But it was not the sex to be of importance but the girl to disregard the morals of society and at a given moment of the relationship to agree to conceive. And, o, luck if that new born child happened to be a boy. To become a father and support the wellbeing of your gender – what greater happiness could there be! A few made it and they were treated with special regard by all others. Luke was nearly thirty years of age and he had to hurry for the new generations studs however small was their number, had to show the impeccable appearance youth bestowed upon them.

As it was expected the bar was full of young girls who happened by the enlivening wave of the news to dance in wild spirits. The few men around gazed at them or were fawning around on

the dance floor. But Luke knew this wasn't the way a chick would respond to their intentions. He walked over to the toilets' entrance where he could meet them in

private. He separated the necktie from the uniform he wore and unbuttoned the two upper buttons of his white shirt. This was his way to show off his perfectly maintained body – a necessary condition if one wanted to be paid with the girlies' attention.

“Are you going to lay down with me, baby?” – a charming smile played about his lips when in front of him appeared the first sweating from dancing girl.

“Bastard!” – was her answer.

“What a pity” – murmured Luke. He knew it would prove meaningless to carry on in the same spirit. If a chick had in mind to lay down with a man she accepted it immediately – for this was the way to minimize the risk her close friends found out she was dating someone. This generalized contemporary flirt to direct questions and answers about sex.

A second chick with well stretched and fitted around her body silicone shorts and amazing long legs appeared.

“Sweety, do you fancy a fuck?” – uttered Luke with highly seductive voice.

“Worm! Don't you want me to give birth with your baby!” – returned with revulsion the chick.

“I'm, sorry» – he couldn't but reply this way for she could call the cops to come and could be charged for offence.

The next one was ugly but contrary to the logic she was even ruder in her refusal.

He tried with another seven girls but without result. His great spirits started to weaken. Was it that his time had come to an end and he was to face long lonely nights for the times to come.... The least this was another unlucky day for him.

In this very moment his smart-pager beeped, he was being informed that a client awaits him at the taxi-stand. With quick steps and low spirits he walked towards the taxi-stand. While walking

he buttoned his shirt up and tied up the necktie. In front of his car was waiting a supple bodied lady in a business suit who had falling from her arm a coat of rare silk. This is how the more well looked after women looked like. He forced a smile on his face while opening the door for her then entered the car himself and drove away. The car had this advantage that it was not possible to be left quickly and he used it to court her before he started with the most important.

“Very beautiful suit, madam” – he started trying her out.

“Thank you” – she smiled.

“What is your profession, if that is not a secret?” – asked again Luke.

“I'm a Doctor-Biologist» – she replied with a favourable tone.

Luke had some experience in dating women in the taxi and her tone predisposed him.

Even though he knew that unbecoming behaviour during shift can bring sanctions for him he remembered when he was younger the luck had struck him couple of times. Some clients found the experience with him interesting in the discreet and cozy settings of the taxi, for the autopilot would take care of the driving itself. Most clients of course declined his offers with the usual revulsion but no one had so far threatened him with a complain for sexual abuse.

“Madam would you sleep with me?” – asked the main question Luke. She looked at him without saying a word. This seemed even more promising to him.

“Please do, I'll be as best as I can.”

“Listen, you fool” – suddenly returned the woman – “do you want your annual salary to cover a charge for sexual abuse?” – and instead of staying sulkily quiet she started typing a number on her cell phone.

This unexpected reaction confused Luke and he wondered whether to stop the car or not but his client didn't say a word and he continued.

“I'm sorry, Madam – he said sincerely, “please do not make a complain.”

“You fool, don’t you know that I’m in charge of the “Program for fusion of ova” in this city! I have dedicated my life to create women and you are asking me if I would sleep with a man. Don’t you want me to give birth with your baby? Aren’t you watching TV, haven’t you seen me there, you wretch?”

«I’m sorry Madam – muttered Luke, – I have not seen you on the TV.... I beg for your pardon once again» – despite the imploring tone of his voice the woman kept waiting for the response of the operator.

“Haven’t you realized that whatever the count of the fools who try to ruin my plans the world will consist of women only? THE WORLD WILL CONSIST OF WOMEN ONLY» – shouted maniacally the lady.

“Please Madam, I know that....» – kept muttering Luke.

“ONLY OF WOMEN YOU IDIOT!» – shouted the woman.

Then a click came on the speaker of her cell phone:

“Hello operator I want to make a complain for sexual abuse from the driver of car M-4” – the woman half-closed her eyes to see the car’s number shown on the dashboard.

“Tell the driver to pull over” – resounded the voice inside the coupé. – “We arrive in thirty seconds.”

Luke knew that the cops will come immediately with their rocket planes. There was no escape. They would listen to the recorded conversations in the car and would take all of his annual income and perhaps the license too and if delved deeper into his previous adventures he would have been sued and the women who were to be found to have had attachments with him were going to be publicly humiliated and summoned around the courts as witnesses. The nasty feeling of failure dominated him again as it did throughout the day and his entire meaningless life. At this very moment the autopilot signaled him about a car they were approaching in front of them – did he

want to over run it? Had he been later asked he wouldn’t have been able to explain his actions. Instead of pulling over the vehicle as was the cops order Luke pressed the button for switching off the magnetic disabler and entered the opposite traffic line with increasing speed. In an instant the police sirens came from behind, the shouting voices of the cops on the megaphone: “Pull over, you have no chance to escape!”, the screaming of the woman in the car: “Stoooooop, pleeeeeease!”, the cry of his father’s voice in his head when his son was announced a criminal on the news.... As if in a state of trance Luke held his finger on the disabler button. He passed millimeters from the up front coming cars in a zigzag virtuoso driving. He didn’t want to kill a family neither somebody else’s boy. And so he found what he was looking for. In front of him appeared a big mega toned tank truck. In the very moment before the collision the two drivers’ eyes locked. The tank truck driver was to be left with the feeling of the fright of the collision only. This was the last thought of Luke before the grand fireworks from the collision to resound kilometers around.

HUNDRED AND FIFTY YEARS LATER

The president pulled the cover away. The Memorial shone in its entire splendour lit by the light of the projectors.

“Luke Pontziano ladies and gentlemen!” – in the voice of the President had formed emotions that were hard to suppress and they multiplied in the microphones. The audience gave a vehement applause.

“The greatest hero of our time! – the audience chanted fervently: “Luke! Luke!”

“The hero who pointed the right way for the salvation of the male gender and our society as a whole” – the President waved to the audience to quiet and continued. – “There were also attempts from decent men before him. Some tried to forcefully inseminate women to give birth

to boys. Others broke into laboratories soiling with sperm the settings for artificial fertilization of ova. Third... but let's not sum up those pity attempts. Only Luke Pontziano showed the right way to do it! Victimized himself for the sake of the holy cause, he proved that the right way is to take the life the doctors who thanks to their criminal qualification did the conception by the method of the two ova. His followers turned to be hundreds and just a few years after the Luke's self-sacrifice the Government deemed itself incapable of keeping up the birth rate by the method of artificial conception. And so, a single method was preserved – the sexual intercourse between a man and a woman!" – the audience burst in applause and the President waved to them and continued:

"Now hundred and fifty years later we witness the equality and peaceful co-existence of the two genders, we are observers of the index of demographic balance between them. Therefore let this Memorial be raised to remember the next thankful generations of the greatest hero of our time!"

WILD APPLAUSE

***

СВЕТЪТ ЩЕ БЪДЕ САМО ОТ ЖЕНИ

Никой, абсолютно никой не предвиди, че нещата ще са стигнали чак дотам! Новото световно преброяване обаче го потвърждаваше. Люк погледна фосфоресциращата на екрана статистика – 18%!!! Точно така – с три удивителни и с големи червени букви на фона на ликуваща тълпа жени – "МЪЖЕТЕ СА ВЕЧЕ САМО 18% ОТ НАСЕЛЕНИЕТО НА ЗЕМЯТА!!!". Надолу се допълваше, че при тези темпове на спад само след сто и петдесет години светът ще бъде населен изцяло от жени. "Направете го по-скоро!" – крещеше говорителката наред ентузи-

азираната тълпа, а уголемената ѝ от камерата уста заемаше почти целия екран. Люк се сви в болезнен спазъм, както и може би всички негови събратя по пол, които четяха официалната декларация на правителството и слушаха коментарите. Светът не ги искаше, мъжете се бяха превърнали в една огромна ненужна купчина измет.

В този момент лампичката на автопилота му светна – бе настигнал друга кола. С нежелание откъсна погледа си от екрана и изключи магнитния блокатор – невидимата преграда, която разделяше шосето по средата – после навлезе в насрещната лента. Можеше и да не го прави – автопилотът щеше да кара зад другата кола. Но не – трябваше да бърза към „Лесбос“. Макар тази вечер жените да празнуваха... а може би точно заради това не биваше да пропуска! След като завърши изпреварването и се прибра в своята лента, вниманието му отново бе погълнато от монитора. Превключи канала с надеждата да чуе нещо по-позитивно за бъдещето на мъжете. Тук обаче правеха исторически обзор по темата:

– „...в далечната 2008 година двете станали първата двойка, пожелала да има собствено потомство без намесата на мъж. Възможността за това се появила, благодарение на създадения тогава и добре известен в наши дни метод за изкуствено оплождане чрез СЛИВАНЕ НА ДВЕ ЯЙЦЕКЛЕТКИ. – (Големите букви останаха да греят на екрана) – За разлика от клонирането...”

– Където също не е необходим сперматозоид за зачеването – вметна през смях водещата, на екрана се появи снимката на някаква овца, наречена „Доли“, а водещият продължи:

– „...новият метод преодолявал всички морални проблеми по отношение на биологичното разнообразие, защото новородените притежават свой уникален генетичен код...”

„Само дете са винаги от женски пол”- подсмихна се горчиво Люк -всяко хлапе знаеше, че от две яйцеклетки нямаше как да се роди

момче. Сякаш със сходни мисли, водещата прекъсна последвалото досадно обяснение на колегата си за вариантите на сливане на Х и У хромозомите:

– ХХ симетрията е признак за съвършенство! – изпищя екзалтирано тя, след което през смях изля чашата вода до нея върху главата му. Водещият започна да мига учестено за допълване на комичния ефект, а екранът изригна в разноцветни фойерверки.

„Сами сме си виновни – промърмори на себе си Люк – сигурно и този метод го е създал някой мъж, както повечето открития” – и изключи монитора.

Когато пристигна на пиацата, колегите му вече се бяха скупчили в обсъждане на новините.

– Всичко е започнало през онзи мизерен ХХ век – дочу с приближаването си.

– Да не намекваш, че римското двайсет подобява двете Х хромозоми – пошегува се някой в отговор (никой обаче не се засмя) – то си е божи знак, че оттогава датира времето на жените.

– Не бе – равноправието, което сме им дали, техническият прогрес, който им позволил да работят и нашата работа, оттам икономическата им независимост – всичко датира оттогава... – продължи първият с анализа си.

Люк въздъхна отегчено – вече бе слушал не един път тези разсъждения. После щяха да споменат повишения брой на разводите, раждането на деца без брак, хомосексуалността като модерност, а след откриване на метода как увеличеният брой на жените в следващите векове вече не допускал мъже във властта, как постепенно геноцидът над „силния пол” станал официална политика, а тези които се съпротивлявали, ги излавяли за часове чрез ДНК банката и новите средства на полицията... Накрая някой вероятно щеше да се огледа притеснено да не би да го чуят колежките им в другия край на пиацата и щеше да вметне:

– Надеждата ми за раждаемостта беше в арабите, но и те са сдали фронта...

Всичко това се преповтаряше и предъвкваше, но така скупчени, мъжете сякаш си осигуряваха взаимна закрила пред безнадеждното. За Люк обаче бе много по-важно да отиде в „Лесбос” – бара непосредствено до пиацата. Отбиваше се там винаги, когато бе на смяна. В бара все още можеше да се открие някое по-палаво момиче, което иска да опита старомодния начин на секс с мъж, пренебрегвайки цялата армада от изтънчени играчки за съвкупление с друга жена или хапчетата за самозадоволяване. Беше все по-трудно да попаднеш на такова момиче обаче – то трябваше да се крие от посетимите си наоколо, които гледаха на подобно желание с лошо око. Затова пък мъжете бяха готови да изпълнят винаги своя негласен план – да предлагат секс на всяка срещната, та дано някоя се прилъже и пожелае да им роди впоследствие дете. И, о, късмет, ако то се случеше момче! Да станеш баща и да дадеш своя принос срещу изчезването на пола си – какво по-голямо щастие от това! Малцина успяваха, но затова пък се ползваха с особената почит на останалите! Люк приближаваше трийсетте и трябваше да бърза, защото новите поколения „жребци”, колкото и малобройни да бяха, напиреха с безупречния вид на младостта си.

Както се очакваше, в бара беше пълно с млади момичета, които танцуваха като подивели заради новината. Малкото мъже вътре зяпаха с празен поглед случващото се или угоднически се увъртаха около тях на дансинга. Но Люк знаеше – така никоя мацка нямаше да им пусне. Той се запъти към входа на тоалетните, където можеше да пресреща момичетата насаме. Сваля вратовръзката от униформата си и разкопча двете горни копчета на бялата риза. Трябваше да подскаже за перфектно поддържаното си тяло – задължително условие, ако искаш жените да ти откликнат.

– Бейби, ще си легнеш ли с мен? – чаровна усмивка се разля по

устните му, когато срещу него се зададе първата, запотена от танците, мацка.

– Копеле! – беше отговорът ѝ.

– Жалко – промърмори Люк. Знаеше, че няма смисъл да упорства. Ако някоя мацка си наумеше да спи с мъж, тя просто приемаше предложението веднага – така намаляваше риска да я забележат, че се сваля с някой. С колкото повече откази пък се сблъскваха „жребците”, толкова повече жени се налагаше да попитат, за да им излезе късметът. По тази причина и те не искаха да пилеят времето си с увъртания. Затова съвременният флирт се свеждаше до директни въпроси и отговори за секс.

Зададе се втора мацка с изпънати по тялото ѝ оскъдни силиконови шорти и убийствено дълги крака.

– Миличка, какво ще кажеш за едно чукане? – с възможно най-примамлив глас произнесе Люк.

– Червей! Още малко и ще ми предложиш да ти родя! – отвърна с погнуса мацката.

– Извинете – не можеше да ѝ отвърне по друг начин, защото, ако тя звъннеше на ченгелата, щяха да довтасат веднага и да го глобят за обида на жена.

Следващата бе грозновата и дебела, което логически би трябвало да значеше, че подобрява шансовете на Люк, но тя го сръза още по-грубо. Тази вечер пробва с още седем момичета без резултат. Настроението му постепенно взе да се скапва. Беше чувствителен и склонен към терзания. Дали вече наистина не му минаваше времето, дали занапред не го очакваха единствено дълги самотни нощи... Със сигурност най-малкото се очертаваше още един провален ден.

В този момент пейджърът му изписука – съобщаваха му, че има клиент на плацата. С бързи крачки и потиснатото си настроение той се отправи натам. Пътюм закопча копчетата си и завърза връзката. Пред колата вече го чакаше стройна жена в спортно-делови костюм и предметно през ръката палто от рядко срещаната естествена коприна. Така се обличаха жените

от заможните среди. Той се насили да се усмихне, докато ѝ отваряше вратата, после влезе от своята страна и потегли. Колата имаше това предимство, че жената нямаше как да избяга и Люк можеше малко да я поухажва, преди да пробва с най-главното.

– Много хубав костюм, госпожо – започна опипващо.

– Благодаря – усмихна се тя.

– Какво работите, ако не е тайна? – отново попита Люк.

– Лекар-биолог съм – отвърна отново благосклонно тя.

Люк имаше някакъв опит в свалянето на жени в таксито и тази благосклонност го предразположи. Макар да знаеше, че неприлични предложения по време на служба са забранени и могат да му навлекат солени санкции за сексуален тормоз, на младини не един и два пъти щастието му се бе усмихвало. Някои клиентки го намираха като интересно преживяване в дискретната и уютна обстановка на таксито, а автопилотът щеше да си свърши работата по возенето. Повечето, разбира се, му отказваха с обичайната погнуса, но никога досега не го беше заплашвала с оплакване за сексуален тормоз.

– Госпожо, бихте ли спали с мен? – зададе Люк дежурния въпрос

без повече предисловия. Наистина беше обнадежден от приветливото излъчване на жената. Тя само го изгледа и не отвърна нищо. Това още повече го обнадежди.

– Хайде, моля Ви, ще се постарая максимално. Дори имам от онзи гел, дето става като ципа върху пениса – така Люк подсказа грижата си за здравето ѝ – няма никаква опасност от болести – добави той. СПИН-ът отдавна беше лечим, но добрата стара гонорея винаги щеше да я има, все по-устойчива на новите антибиотици. Нямаше как всичко в секса да стане стерилно.

– Слушай, тъпако – изведнъж обаче изригна жената – искаш ли годишната ти заплата да иде за погасяване на глоба за сексуален тормоз? – и вместо нацупено да замълчи, след като ясно му

е показала отношението си, започна да набира клетъчния си телефон.

Тази извънредно неочаквана реакция адски сконфузи Люк. Почуди се дали да спре колата, но клиентката не му каза нищо и той продължи.

– Извинете, госпожо – каза искрено, – моля Ви, не се оплаквайте от мен.

– Хей, тъпако, не знаеш ли, че аз съм шефът на „Програмата за сливане на яйцеклетки“ в този град, а! Посветила съм си живота на това, да създавам жени, а ти ме питаш дали ще спя с мъж. А да ти родя дете? А? Не гледаш ли телевизия – не си ли ме виждал, нещастник?

– Извинете, госпожо – измънка Люк, – не съм Ви виждал... Още веднъж Ви моля да ме извините – въпреки умолителния му тон обаче жената продължаваше да чака разговор с централата.

– А не си ли разбрал, че светът ще бъде само женски, колкото и тъпащи като тебе да ми подливат вода, а? СВЕТЪТ ЩЕ БЪДЕ САМО ОТ ЖЕНИ! – маниакално подчерта дамата.

– Моля Ви, госпожо, знам това... – хленчеше Люк.

– САМО ОТ ЖЕНИ, ТЪПАКО! – крещеше жената.

После се чу изщракване в слушалката:

– Ало, централа, имам оплакване за сексуален тормоз от водач на кола М-4 – жената присви очи, за да види номера на колата, изписан на таблото.

– Кажете на водача да отбие вдясно – проехтя в купето. – Пристигаме след трийсет секунди.

Люк знаеше, че ченгетата ще довтасат веднага с летящите си ракетоплани. Нямахше мърдане. Щяха да прослушат записите от разговорите в колата. Това се правеше много рядко – само при сериозно прегрешение на шофьорите, затова те почти забравяха за тази опция. Но сега Люк се сети за нея. Не, нямахше да има мърдане. Щяха да му отнемат целия годишен приход, може би и лиценза, а ако се разровеха и за старите му авантюри, щяха да го съдят, а

жените, дето му бяха откликнали, щяха да ги разкарват за свидетелки по съдилищата и така да ги унижават публично. Гадното чувство на провал отново го завладя, както през целия днешен ден, както през целия му безсмислен живот. Тъкмо в този момент автопилотът му подаде сигнал, че са настигнали кола – иска ли да я изпревари. Ако после го бяха питали, и той нямаше да може да обясни последвалите действия. Вместо да отбие, каквато беше заповедта на ченгетата, Люк натисна копчето за изключване на магнитния блокатор и навлезе с увеличаваща се скорост в насрещната лента. В този момент отзад се чуха приближаващите сирени на ченгетата, заплашителните им кръсъци по мегафона: “Отбий, нямаш шанс да се измъкнеш!”, пищенето на жената до него: “Сприииии, моля тееее!”, плачът на стария му баща в главата, когато синът му бъде обявен по новините за престъпник... Но Люк продължи в някакъв транс да натиска копчето за блокатора. Размина се на милиметри във виртуозен зиг-заг с няколко коли, летящи насреща му. Не искаше да затрие някое семейство, нечие момче може би. И ето, че дочака, каквото търсеше. Срещу него се зададе мегатонна цистерна. В последната секунда преди сблъсък двамата шофьори се погледнаха в очите. Шофьорът на цистерната щеше да си остане само с уплахата. Това бе последната мисъл на Люк, преди грандиозния фойерверк от катастрофата да отекне на километри от епицентъра.

Сто и петдесет години по-късно:

Президентът дръпна покривалото. Паметникът блесна в цялото си великолепие под светлината на прожекторите.

– Люк Понциано, дами и господа! – трудно потисканото вълнение в гласа на президента се мултиплицира в микрофоните, а публиката започна да ръкопляска. – Най-големият герой на нашето време! – публиката бясно взе да скандира: “Люк! Люк!”

– Героят, който показва верния път за спасение на мъжкия пол, а оттам и на обществото ни като цяло – президентът направи жест тълпата да утихне и продължи. – Имало е опити на достойни мъже и преди него. Някои са се опитвали насила да оплождат жени, за да се раждат момчета. Други са влизали с взлом в лаборатории, замърсявайки със сперма средите за изкуствено оплождане на яйцеклетки. Трети... но да не изброявам тези жалки опити. Само Люк Понциано показва верния път. Жертвайки себе си в името на святата кауза, той показва, че верният път е да се унищожават лекарите, които благодарение на своята престъпна квалификация са извършвали оплождането по метода на двете яйцеклетки. Последвалите му се оказаха стотици и едва няколко години изминали след саможертвата на Люк, когато правителството се видяло неспособно да поддържа раждаемостта по начина на изкуственото оплождане. Така останал само един метод – сексуалният акт между мъж и жена! – публиката заракопляска, а президентът вдигна ръка и продължи: – И ето, сто и петдесет години по-късно ние сме свидетели на равноправното и мирно съжителство между двата пола, свидетели сме на изравнени демографски показатели между тях. Затова нека този Паметник се издига, за да напомня на благодарните идни поколения за най-големия герой на нашето време! – бурни ръкопляскания.

Zlatimir Kolarov | BULGARIA

BG

ПОБИТИТЕ КАМЪНИ

Разравям папка със стари пожълтели вестници и попадам на снимка на Побитите камъни, направена от брат ми преди години. Издухвам праха, заглеждам се в сивите грамади и споменът ме връща във времето на моето ранно детство...

Гонехме се из топлите и прашни улици на селото на баща ми Девня, разглеждахме с интерес разкопките на Марцианопол – древния град, построен преди хиляди години недалеч от Девня, катерехме се по дърветата, къпехме се във Вълшебния извор и ловяхме риба в реката за ужас на баба ми да не се нараним или удавим. Въпреки честите наказания за детското ни непослушание, бяхме щастливи, далеч от ограниченията на големия град и всичко, свързано с него като родители, учители и училищни забрани, чувствахме се волни и безметежни, усещахме в душите си пулса и красотата на Живота...

Веднъж, скитайки без цел из Низината и хълмовете покрай нея, стигнахме до Побитите камъни и дъхът ни секна. Застинали в жегата на лятото, камъните се издигаха над нас сиво-бели, покрити с дупки и петна от мъх, величествени и огромни, като колоните на древен Храм, устояли на ветрове и дъждове, а ние се разхождахме между тях като онези древни богомолци, чийто посивели кости намирахме сред разкопките край Девня. Проядени от Времето, покрити с петна варовик, костите приличаха на камъните срещу нас. Докоснах топлатата и грапава повърхност на най-високия камък и потръпнах. Тогава така и не разбрах какво почувствах...

И досега всеки път, когато заставам срещу Побитите камъни усещам, че се връщам още по-назад във времето от дните на моето детство, че се докосвам до нещо тайнствено, свято и велико, нещо, което идва от Древността, прелита плавно през Настоящото, за да стигне и надживее Бъдещето, нещо изначално, вечно и непонятно като Вселената, Зачатието и Живота. И всеки път, когато докосна топлатата и грапава повърхност на някой от Побитите камъни, усещам същата вълнуваща тръпка от моите ранни години. И разбирам, че тогава, в моето далечно детство, когато докоснах за първи път един от Побитите камъни, всъщност докоснах моите древни корени, покълнали при Сътворението на Земята и Живота. В този кратък миг усещам, че докосвам пулса на Времето, силата на Живота, безкрайността на Вселената и се сливам с дъха на Вечността...

Затварям вестника и го връщам папката. Пред очите ми искрят самотните камъни от ранното ми детство...

POBITI KAMANI (THE STONE FOREST)

I grub through a folder of old yellowed newspapers and come across a picture of the Pobiti Kamani, taken by my brother years ago. Blowing away the dust, I look in the gray heaps and memories take me back to the time of my early childhood...

We would chase through the warm and dusty streets of my father's village Devnya, gazing with interest at the excavations of Marcianopolis, an ancient city that was built thousands of years ago, not far from Devnya. We would climb trees, bathe in the Magic Spring and fish in the river – to our grandmother's horror that we could get hurt or drown. Despite frequent punishments for our childish disobedience, we were happy, away from the confines of the big city and everything that comes with it as parents, teachers and school bans, we felt free and relaxed, we felt in souls the pulse and the beauty of Life...

Once, wandering aimlessly through the lowlands and the hills beyond, we came to the Pobiti Kamani and they left us breathless. Frozen in the summer heat, the stones rose above us grey-white, covered with holes and spots of moss, majestic and huge, like the columns of an ancient Temple, that had withstood the winds and rains.

We walked among them like those ancient praying mantises whose gray bones we found among the excavations near Devnya. Eaten by Time, covered in stains of limestone, the bones looked like the stones opposite us. I touched the warm rough surface of the tallest stone and shuddered. I could never explain what that feeling was...

And so far, every time I stand in front of the Stone Forest, I feel like going back even further in time than the days of my childhood; touching upon something mysterious, holy and great, something that comes from the Ancients. It flies smoothly over through the present time to reach and outlive the Future, something primordial, eternal and incomprehensible as the Universe, Conception and Life. And every time I touch the warm rough surface of one of

the Stone Forest, I feel the same profound thrill of my early years. And I understand that then, in my distant childhood when I first touched one of the Stone Forest, actually I touched my ancient roots that sprouted at the Creation of Earth and Life.

In this brief moment I feel that I am touching the pulse of Time, the force of Life, the infinity of the Universe and I merge with the breath of Eternity...

I close the newspaper and return to the folder. The lonely stones sparkle before my eyes from the distance of my early childhood...

FR

LES PIERRES PLANTÉES¹

Je fouille dans une chemise à papiers contenant de vieux journaux jaunis et je tombe sur une photo des Pierres plantées, prise par mon frère il y a bien des années. Je l'époussette, je porte mon regard sur les tas grisâtres et le souvenir me transporte au temps de ma jeune enfance.

Nous jouions à nous poursuivre dans les chaudes rues poussiéreuses de Devnya, le village de mon père, et nous regardions avec intérêt les fouilles de Marcianopolis, une ville ancienne fondée il y a des milliers d'années non loin de Devnya. Nous grimpons sur les arbres, nous nous baignions dans la Source enchantée et nous pêchions dans la rivière au grand effroi de ma grand-mère qui avait peur que nous ne fussions blessés ou noyés. Nous étions souvent punis pour notre désobéissance infantine, et, pourtant, nous étions heureux, loin des restrictions de la grande ville et de tout ce qui était lié à nos parents, à nos professeurs et aux interdictions scolaires. Nous nous trouvions libres, insouciant et nous sentions dans nos âmes le pouls et la beauté de la Vie.

Une fois, errant sans but précis dans la Vallée et sur les collines environnantes, nous sommes arrivés, à bout de souffle, jusqu'aux pierres

plantées. Figées dans la chaleur de l'été, ces pierres, d'un gris blanc, couvertes de taches de mousse et de trous, s'élevaient au-dessus de nous, hautes et majestueuses, semblables aux colonnes d'un vieux Temple qui avait résisté aux vents et aux pluies. Et nous nous promenions à travers cette forêt de pierres, pareils aux anciens pèlerins dont les os grisâtres se faisaient voir dans les fouilles près de Devnya. Rongés par le temps, recouverts de taches de calcaire, les ossements ressemblaient aux pierres en face de nous. J'ai effleuré la surface chaude et rugueuse de la pierre la plus haute, j'ai frissonné et je ne suis pas arrivé à comprendre ce que j'avais ressenti à ce moment.

Et jusqu'à maintenant, toutes les fois où je m'arrête en face des pierres plantées, j'ai l'impression de remonter encore plus loin dans le temps, au-delà des jours de mon enfance, d'effleurer quelque chose de mystérieux, de sacré et de majestueux, quelque chose qui vient de l'Antiquité, qui survole en douceur l'Actualité pour rejoindre l'Avenir et lui survivre; quelque chose d'originel, d'éternel et d'inconnu comme l'Univers, la Conception et la Vie. Et chaque fois que j'effleure la chaude et rugueuse surface d'une des pierres plantées je ressens le frisson émouvant de mes jeunes années. Et je comprends qu'à l'époque très lointaine de mon enfance, quand j'effleurais une des pierres plantées, j'effleurais plutôt mes plus anciennes racines qui avaient poussé lors de la Création de la Terre et de la Germination de la Vie. Je ressens battre, en cet instant bref, le pouls du Temps, la force de la Vie, l'infini de l'Univers et je fonds dans le souffle de l'Eternité.

Je ferme le journal et je le remets dans la chemise. Devant mes yeux étincellent les pierres solitaires de ma prime enfance...

Traduit par Païssy HRISTOV

¹ *Les Pierres plantées (en bulgare – Pobitite kamani) est un site dans la région de la ville de Varna, constitué de colonnes en pierre qui ressemblent à une forêt pétrifiée et sont entourées de sable datant de l'Eocène. N.T.*

DIE EINGESCHLAGENEN STEINE

Ich buddele eine Mappe mit alten vergilbten Seiten aus und gerate an ein Foto der In-die-Erde-ingeschlagenen-Steine, das mein Bruder vor Jahren gemacht hat. Ich puste den Staub davon, mustere die grauen Riesen und die Erinnerung bringt mich in die Zeit meiner frühen Kindheit zurück...

Wir spielten Fangen in den warmen und staubigen Straßen von Vaters Dorf Devnja, betrachteten die Ausgrabungen der uralten Stadt Marcianopol interessiert, die vor Tausenden von Jahren unweit von Devnja erbaut worden war, stiegen auf Bäume, badeten in der Zauberquelle und fingen Fisch im Fluss zum Entsetzen meiner Oma, das wir uns bloß nicht verletzen oder gar ertrinken. Trotz der dauernden Strafen wegen unseres kindlichen Ungehorsams, waren wir glücklich weit weg von den Eingrenzungen in der Großstadt und von allem, was mit ihr zusammenhing – wie Eltern, Lehrer und Schulverbote, fühlten uns frei und sorglos, spürten den Puls und die Schönheit des Lebens in der Seele...

Einmal, irrend durch die Talebene und die Anhöhen Drumherums, erreichten wir die Eingeschlagenen Steine und unser Atem stockte. Erstarrt in der Hitze des Sommers, erhoben sich die Steine grau-weiß vor uns, bedeckt mit Löchern und Moosflecken, grandios und riesig, wie die Säulen eines uralten Tempels. Wir schlenderten dazwischen wie jene alten Gläubigen, deren graugewordene Knochen wir in den Ausgrabungen bei Devnja fanden. Von der Zeit zerfressen, mit Kalksteinflecken übersät, glichen die Knochen den Steinriesen uns gegenüber. Ich berührte die warme und raue Oberfläche des höchsten Steins und mir lief es kalt über den Rücken. Damals verstand ich nicht einmal, was ich da fühlte...

Und heute noch, sobald ich gegenüber den Eingeschlagenen Steinen stehe, spüre ich,

dass ich mich noch weiter zurück in die Zeit meiner Kindertage versetze, dass ich etwas Geheimnisvolles, Heiliges und Großes berühre, das aus dem Altertum kommt und gleichmäßig durch die Gegenwart fliegt, damit es die Zukunft erreicht und überlebt. Etwas Ursprüngliches, Ewiges und Unbegreifliches wie das All, die Empfängnis und das Leben. Und jedes Mal, sobald ich die warme und raue Oberfläche eines dieser Steine berühre, spüre ich den gleichen beunruhigenden Schauer aus meinen frühen Jahren. Und ich weiß, dass ich damals in meiner fernen Kindheit, als ich zum ersten Mal einen der Eingeschlagenen Steine anfasste, im Grunde meine eigenen uralten Wurzeln berührte, die schon bei der Erschaffung der Erde und des Lebens gesprossen waren. In diesem kurzen Moment fühle ich, dass ich den Puls der Zeit berühre, die Kraft des Lebens, die Unendlichkeit des Alls, und mit dem Atem des Alls eins werde...

Vor meinen Augen flimmern die einsamen Steine meiner frühen Kindheit...

LA FORESTA PIETRIFICATA ¹

Apro una cartella con dei vecchi giornali ingialliti dal tempo e mi imbatto in una foto della Foresta Pietrificata, scattata da mio fratello molti anni fa. Soffio via la polvere, osservo le grigie e maestose colonne di pietra e i ricordi mi riportano alla mia prima infanzia...

Ci rincorrevamo per le strade polverose del paese di mio padre – Devnya, osservavamo con interesse gli scavi dell'antica città di Marcianopoli², costruita migliaia di anni fa non lontano da Devnya, ci arrampicavamo sugli alberi, facevamo il bagno nella Fonte magica e pescavamo nel fiume e mia nonna era terrorizzata all'idea che potessimo farci del

male o addirittura annegare. Nonostante le punizioni dovute alla nostra disobbedienza infantile, eravamo felici, lontani dalla città piena di restrizioni: lontani dai genitori, professori e divieti scolastici. Ci sentivamo liberi e spensierati, percepiamo nelle nostre anime il ritmo e la bellezza della Vita...

Una volta, mentre girovagavamo senza meta per la pianura e le colline dei dintorni, arrivammo alla Foresta Pietrificata e il respiro ci si fermò. Fredde nel calore estivo, le pietre si innalzavano grigio-bianche, piene di buche e macchie di muschio, maestose ed enormi, come le colonne di un tempio antico, che avevano resistito al vento e alle piogge, e noi stavamo passeggiando tra di esse come quegli antichi devoti le cui ossa grigie trovavamo tra gli scavi vicino a Devnya. Rose dal Tempo, ricoperte di macchie calcaree, le ossa somigliavano alle pietre di fronte a noi. Sffiorai la calda e ruvida superficie della pietra più alta e rabbrivii. Allora non capii cosa avessi sentito.

Anche oggi, quando sto davanti alla Foresta Pietrificata mi sembra di tornare indietro nel tempo, prima della mia infanzia, sento di connettermi con qualcosa di mistico, sacro, maestoso, qualcosa che viene dall'Antichità, scorre lungo il Presente per sopravvivere al Futuro, qualcosa di eterno e incomprensibile come l'Universo, la Concezione e la Vita. E ogni volta che sfioro la superficie calda e ruvida di qualche pietra che fa parte della Foresta, sento lo stesso brivido della mia infanzia. E capisco che allora, quando toccavo la pietra, in realtà sfioravo le mie radici antiche, germogliate nella

Creazione del mondo e la Vita. In quel preciso istante percepisco il battito del Tempo, la forza della Vita, l'infinità dell'Universo e mi mescolo con il respiro dell'Eternità.

Chiudo il giornale e lo rimetto nella cartella. Davanti ai miei occhi scintillano le pietre solitarie della mia infanzia...

¹ **Pobiti Kamāni** (in lingua bulgara: *побити камъни*, letteralmente "pietre piantate nella terra"), a volte chiamata anche **La foresta pietrificata**, è una formazione rocciosa naturale situata nella Regione di Varna in Bulgaria.

² La più grande città romana in quella che oggi è la Bulgaria. **Marcianopoli** fu fondata dall'imperatore Traiano in Tracia, in onore della sorella Ulpia Marciana.

AS PEDRAS CRAVADAS

Folheio uma pasta com jornais amarelecidos e encontro uma fotografia das Pedras Cravadas, tirada pelo meu irmão anos atrás. Sopro a poeira, olho para as enormes formações cinzentas e a recordação leva-me de volta à minha terra infância...

Corríamos pelas ruas quentes e poeirentas da aldeia de meu pai, Devnya, admirávamos as escavações de Marcianópolis, a antiga cidade fundada milhares de anos atrás próximo de Devnya, trepávamos às árvores, nadávamos na Nascente Mágica e pescávamos no rio, para desespero de minha avó, com receio de que nos feríssemos ou nos afogássemos. Apesar dos castigos frequentes pela nossa desobediência infantil, éramos felizes, longe das restrições da cidade grande e tudo relacionado com ela, como pais, professores e proibições escolares, sentíamos-nos livres e despreocupados, sentíamos o pulso e a beleza da Vida nas nossas almas...

Uma vez, vagueando sem rumo pelo vale e pelas colinas em redor, chegamos às Pedras Cravadas e ficamos sem fôlego. Imóveis sob o calor do verão, as pedras erguiam-se acima de nós em tons cinzentos esbranquiçados, cobertas de buracos e manchas de musgo, majestosas e enormes, como as colunas de um antigo Templo, resistindo aos ventos e às chuvas, e nós caminhávamos entre elas como aqueles antigos devotos, cujos ossos envelhecidos encontrávamos nas escavações ao redor de Devnya. Carcomidos pelo Tempo, cobertos de manchas de calcário, os ossos assemelhavam-se às pedras diante de nós.

Toquei na superfície quente e áspera da pedra mais alta e arrepiei-me. Naquele momento, não consegui perceber o que senti...

E até hoje, sempre que me deparo com as Pedras Cravadas, sinto que retrocedo ainda mais no tempo, aos dias da minha infância, que toco algo misterioso, sagrado e grandioso, algo que vem da Antiguidade, atravessa suavemente o Presente para alcançar e transcender o Futuro, algo original, eterno e incompreensível como o Universo, a Conceção e a Vida. E cada vez que toco na superfície quente e áspera de uma das

Pedras Cravadas, sinto o mesmo emocionante arrepio dos meus primeiros anos. E percebo que naquele momento, na minha distante infância, quando toquei numa das Pedras Cravadas pela primeira vez, na verdade toquei nas minhas raízes antigas, brotadas na Criação da Terra e da Vida. Nesse breve instante, sinto que toco no pulso do Tempo, na força da Vida, na infinitude do Universo e fundo-me com o sopro da Eternidade...

Fecho o jornal e devolvo-o à pasta. Diante dos meus olhos cintilam as solitárias pedras da minha infância...

Над книгата работиха:

Симоне Бандирали
Христина Димитрова
Юлиан Корабов
Златимир Коларов

Мария Недялкова Иванова – предпечат и оформление

Специални благодарности на Дарин Корабов и “Synaptic” EOOD,
създатели на UMEM.eu.

The book was written by:

Simone Bandirali
Hristina Dimitrova
Julian Korabov
Zlatimir Kolarov

Maria Nedyalkova Ivanova – graphick design

Special thanks to Darin Korabov & Synaptic EOOD, creators of UMEM. eu.

Издател Христина Божинова-Димитрова, Варна 2024

ISBN: 978-619-91489-4-5

Medicine, Life and Love

МЕДИЦИНА, ЖИВОТ И ЛЮБОВ

